

BÁLINT BÉLA

ADJ ESÉLYT AZ ÉRTELEMNEK

BÁLINT BÉLA ADJ ESÉLYT AZ ÉRTELEMNEK

BÁLINT BÉLA

ADJ ESÉLYT AZ
ÉRTELEMNEK

Bálint Béla © 2017

Írta: Bálint Béla

© Bálint Béla, 2017.

ISBN 978-615-00-1347-3

Kiadás helye: Kecskemét, Hungary

Tartalom

ELŐSZÓ	5
ADJ ESÉLYT AZ ÉRTELEMNEK.....	7
PHYLOS ÉS PSYCHO.....	183
EPUR SI MUOVE	212
A TÜKÖR ÖNTUDATRA ÉBREDÉSE	230
ZÁSZLÓ A HOMOKVÁRON.....	240

Előszó

Az ember még nem annyira fejlett, hogy saját létezésének lényegi megértésére tudatosan törekedjen.

Pedig szeretné nagyon!

De még az erre vonatkozó kérdések feltételéig sem jutott el. Csakis a pillanatnyi létezést megkönnyítő műszaki ismereteinek bővítése érdekli, amelyek gyors „haszonnal” kecsegtetnek. Ezek pedig csupán mérnöki, műszaki ismeretek.

Ez az, amit tudománynak hisz!

Holott ez nem egyéb, mint az ősember eszköz-, szerszámkészítő mentalitásának egy fejlettebb változata. Lényegében az emberi test képességeinek kiterjesztése és fokozása.

Pedig az ember ennél sokkal bonyolultabb entitás, miközben arról fogalma sincs, hogy „ő maga” valójában „ki is” és miért „van”? Talán már érzi, hogy nem csupán azért, hogy szerszámokat gyártson...

Ugyanis nincs semmi más, csak a TUDAT... az EMBERI TEST és a SZUBSZTRÁTUM, azaz a környezet, amelyben az előző kettő LÉTEZIK. Ennek a létezésnek a helye a „létmembrán”, azaz a 2-2,5 km vastagságú, Földünk felszínétől a világűr irányába mért gömbhéj... Ez az, amit az ember jelenleg saját „dimenzióként” él meg, és történelme is lényegében ezidáig itt zajlott.

A „színpad”!

A teste hordozza a tudatát... a tudat „figyel”... gyűjti a környezetéből a létezésnek minden másodpercében felé áramló információmennyiséget. Elemzi őket... csoportosítja. Fogalmilag kísérel

meg megragadni a világot... és ezeket a fogalmakat rendszerezi... Ezt nevezi tudományos gondolkodásnak. Csupán néhány egyede képes az ezekből a fogalmakból felépített, berögződött rendszereket **egészen új aspektusból látni**, felfogni, megérteni és továbbfejleszteni.

Komoly küzdelem vár rá, ha még el is szeretné magyarázni társainak... Nem egyszerű feladat! Csak a legelszántabbak vállalják fel!

BÁLINT BÉLA

ADJ ESÉLYT AZ
ÉRTELEMNEK

„Gyűlölöm azt, aki telt kupa mellett, bort iszogatván
háborút emleget és lélekölő viadalt.
S kedvelem azt, aki bölcs és Aphrodité meg a Múzsák
szép adományairól zengve élni tanít.”

Anakreón (i.e. 570-500)
(Radnóti Miklós fordítása)

Szereplők: Mr. Spade – sírásó és filozófus
Franky Williams – sírásó segéd és
III. éves filozófiahallgató

Willmoor tiszteletes
A Cirkuszigazgató
Cirkuszi bohóc
Bankigazgató

Franky leszállt a buszról a temető előtt. A buszmegálló pontosan a sírkert főbejáratánál volt. Mélyet szippantott a párás, hűvös, reggeli levegőből. Kihúzta magát, és határozott mozdulattal belépett a fényes feketére festett, fém pálcákból igényesen elkészített, díszes kovácsoltvas kiskapun. Egy aranszínű Nap szimbólum volt a bejáraton, felette pedig „Peace” szintén aranszínűre festett, fémből készült felirattal.

Tipikus dél-angliai kisváros temetője volt. Ahogyan belépett a kapun, minden csupa üde zöld színben pompázott körülötte, csak néhány nagyra nőtt bokor magnólia élénk színe szakította meg a hihetetlenül zöld „színpadot”... pedig már elkezdődött az ősz.

A Nap a rohanó felhők mögül olykor-olykor kikacsintott. Itt, Dél-Angliában nagyon alacsonyan és fantasztikusan gyorsan képesek suhanni a felhők.

A bejáratától mintegy 20-30 méterre egy kopott, lyukacsos szalmakalapban, hosszú kötényes kertész gereblyézte a kavics-utat. Ingben, nyakkendőben.

– Jó reggelt...! – köszönt rá Franky. – Mr. Spade-et keresem.

A kertész fel sem nézett a lyukas szalma kalapja alól, ám a gereblyézést abba hagyta. Egyik kezével megtámasztotta a derekát, amúgy öregurasan, a másikkal pedig kissé feljebb tolta kalapját a homlokán és kiegyenesedve felnézett az égre. Néhány másodpercnyi türelmes csend után megszólalt.

– Mr. Spade ilyenkor még reggelizni szokott – mondta kimért, méltóságteljes lassúsággal, mintha teljeséggel érthetetlen lett volna számára, hogy bárki is ilyenkor beszélni akar Mr. Spade-del... és jobb kezével a sírok felett a magnólia bokrok felé mutatott... – Ott, a ravatalozó mögött... a hullakamrában találja meg ilyenkor...

Még értetlenkedve megcsóválta a fejét szinte észrevétlenül és ismét kissé előre dőlve folytatta a gereblyézést.

– Köszönöm... – rikkantotta Franky, és gyors léptekkel elindult a megadott irányba. Csikorogtak a kavicsok a lába alatt, ahogyan haladt a temető gondosan karbantartott kis gyalogútján. Elmosolyodott és csak úgy maga elé dörmögte... – Nyugodt egy hely lehet ez! Az öregnek nem volt órája... Hmm... A Nap állásából állapította meg, hogy reggeli-idő van... „Reggelizik... a hullakamrában...” Jó étvágya lehet... hát még ízlése – Franky mosolyogva ért a kis épület ajtaja elé. Férfiasan bekopogott, majd határozott mozdulattal benyitott a szintén lakk-feketére festett ajtón. Ezen is aranybetűs felirat volt olvasható: „Hullakamra”.

Elégge rideg helynek tűnt, nem volt kicsi a helyiség. Egy téglalap alapú teremre hasonlított, elnyúló hosszanti baloldalán két sorban sorakoztak a falba süllyesztett hűtő-boxok. Felül négy és alul is. Szemben egy vízcsap, előtte hatalmas méretű, fémből készült, valamikor fehér színű, ma már levert zománcú mosdókagyló. Alatta valamiféle furcsa kis doboz, vagy ketrecféle volt a négyzetlapos, legalább száz esztendősen kopott kövezetre rakva. A világosabb színű kövek valamikor fehérek lehettek. A terem hosszanti jobb oldalán, a hűtő-tárolókkal szemben egy hatalmas ablakon zúdult be a kora reggeli napsugár. Az ablak alsó kétharmadát nem átlátszó tejüveg borította, csak a fenti, magasabban lévő kazettáiban volt hagyományos ablaküveg. Illetve szemmagasságban volt még rajtuk néhány rés, ahol nem volt homályos az üveg. Ezek a kis kazettákban lévő normál ablaküvegek voltak a kémlelő nyílások. Alatta egy kopottas asztal valamiféle igen régies viaszolt vászon terítővel... előtte három szék... Az asztal felett egy kis bekeretezett kép, amelyről nem lehetett tudni, hogy mit ábrázolhat, mert a fal felé volt for-

dítva, csak a hátsó, barna papír karton fele látszott, ami eléggé foltos, szennyezett volt. Egy idősödő ember ült az asztalnál, előtte műanyag dobozok... Orrán szemüveg, és evés közben újságot olvasott. – Jó reggelt, uram! Franky Williams vagyok és Mr. Spade-del szeretnék beszélni.

– Akkor beszéljen... – válaszolta mogorván a férfi. – Én vagyok... Arthur Spade a nevem. – közben az újságból fel sem pillantott.

– Értem, uram! Nos, mint már mondtam Franky Williams vagyok és a Job-Office-ból küldtek ide. Én lennék az új sírásó... habár egyetemre járok, már a harmadik évfolyamra, de most ki kell hagynom egy szemesztert... Tudja, az öcsém is elkezdte az egyetemet. Ő most első éves hallgató... és tudja, Mr. Spade... a pénz nagy úr! Nincs elég pénzünk, hogy mindketten tanulhassunk.

– Mit tanul az egyetemen?

– Filozófiahallgató vagyok, uram!

Mr. Spade kezében egy pillanatra megállt a bekapni szánt falat. Visszatette a dobozba. Jobb nagyujjával feltolta a félig lecsúszott szemüvegét. Az újságot összehajtotta, és az ablak belső párkányára tette. Gondosan megtörölte kezét – a nadrágjába... majd felnézett Franky-re.

– Úgy! Szóval harmadéves filozófiahallgató..!? És elfogyott a pénze... Dolgozni kénytelen, hogy az öccse is tanulhasson...!? – közben egy kissé felemelte tekintetét, és a fal felé fordított „képet” bámulta. Felkönyökölt az asztalra és a tenyerét lassan összedörzsölgetve folytatta...

– Foglaljon helyet, Franky! – mutatott a vele szemben lévő szék felé...

– Köszönöm, uram! Tudja, mehettem volna dolgozni Mrs. Peddington cukrászdájába... de valahogy ez „izgalmasabbnak” tűnt és... és az ígázat megvallva, a pénz is sokkal kevesebb lett volna

ott. Talán ez férfiasabb munka lesz, jobban ki tudom próbálni magam. Igyekezni fogok, hogy jól megálljam a helyem – mondta kissé zavartan, esetlenül habogva Franky. Érződött rajta, hogy előre eltervezett szöveg volt.

– „Izgalmasabbnak tűnt...” – lassan ismételte bólogatva Mr. Spade Franky szavait... majd mélyet sóhajtott és folytatta. – Egy filozófia iránt komolyan érdeklődő embernek egészen bizonyos, hogy többet fog nyújtani ez a munka, mint holmi cukrászda... Kérteát? – nyúlt az asztalon lévő hatalmas termosz felé Mr. Spade, és lassan, óvatosan elkezdte lecsavarni a termosz kupakját, amely egyben egy műanyag füles bögreként is használható volt.

Franky az asztalra pillantott, ahol a termoszon kívül egy másfél pintes, vastag üvegből készült füles pohár volt. A beszűrődő nap melege éppen a pohár pereménél járt. Egy kövér, zöld hátú légy használta ki ezt az „ingyen” energiát és szárnyait dörzsölgetve napozott rajta...

– Nem! Köszönöm, uram... Igazán kedves, de most inkább nem.

– Zavarja a helyszín, fiatal barátom?

– Neeem! Dehogyan, uram! Csak már túl vagyok a reggeli teámon – füllentette. Érezte, hogy nem túl jól sikerült kegyes hazugsága, de nem maradt más választása. Nem volt semmi kedve a döglégy után szopogatni a pohár szélét. Ráadásul egy hullakamrában.

Mr. Spade felállt és egy darab szendvicssel a kezében elindult a csap felé. Odaérve leguggolt és betette a kis rácsos kalitkába. Franky most látta csak igazán, hogy a vízcsap alatt egy kis kalitkarendszer van... olyasféle, mint a madárkalitka, csak sokkal sűrűbb rácsozattal... Inkább a kis házi kedvenc rágcsálóknak szoktak ilyet venni a piacon a gazdáik. Ráadásul ezt a viszonylag nagyobb, tágasabb kalitkát egy szintén gondosan megformált, sűrű rácsos cső kötötte össze a csap alatt lévő egyik falrepedéssel... réssel.

– Minden reggel együtt reggelizünk az unokatestvéreimmel! Mc Cormic most a pillanatnyi családfő – magyarázta Mr. Spade... Tudja, amikor ide kerültem 28 évvel ezelőtt, ők már itt laktak. Mr. Jenkins volt akkor itt a sírásás fő mestere... Én tőle tanultam a szakmát. Mert ne higgye, hogy az egyszerű dolog... csak ásunk egy gödört és kész...! Áááá, dehogy... Ma már szabványok vannak, barátság... precíz és pontos előírások... $2 \times 1,7 \times 0,80$ yard-os a gödör szabványos mérete. Majd két deszkapallót kell precízen ráhelyezni, amire a koporsó leengedése közben rá tudunk állni... Ön és én... Szerencséje van, ma nincs temetés, de holnap már kettő is lesz. Így van ideje megtanulni. Mr. Jenkins jól megtanított számomra mindent. Ezáltal én is tovább tudtam adni a tanítványaimnak. Egyetlen munkahelyi baleset történt csupán a 28 évem alatt. De arról sem én tehettem! – mondta büszkén Mr. Spade. – Mr. Axe volt a segítóm akkoriban, és mi tagadás, ő nagyon kedvelte a jófajta whiskyt. Tudja... azt a füstös hordóban érlelt skót fajtát...! Hiába mondtam neki, hogy elpusztulnak tőle az agysejtjei, és a májsejtek is... Nem hallgatott rám. Tavalyelőtt temettük el őt is... Ehhh... most már mindegy – legyintett Mr. Spade, és falatokra tördelve dobálta be a körülbelül 20-30 kisegérnek a szendvicsdarabokat, majd folytatta. – Egy esős novemberi napon éppen engedték lefelé a koporsót, amikor Mr. Axe – az ördög tudja miért – elveszítette az egyensúlyát a nedves deszkán... belecsúszott a gödörbe! Én hiába tartottam a kötéllal a koporsó másik végét ő beleesett a szabványos méretű gödörbe és rácsúszott a koporsó... amely aztán, ahogyan az „illik”, ki is nyílt. Mr. Axe egy darabig ölelgette a gödörben a Milady-t... mire mindkettőjüket ki tudtuk húzni. Szerencsére egy kisportolt alkatú kántor és egy fiatal, erős alkatú pap volt a búcsúztató szertartás vezetője. Közben szakadt az eső... Nem is tudom, mi történt volna, ha valamiféle testnevelésből felmentett, nyápic egyházfi van jelen...

Mégis csak furcsa lett volna kimennem a temető előtti buszmegállóba megkérni valakit, hogy... jöjjön már be, és segítsen, legyen szíves, kiemelni az elhunytat és Mr. Axe-ot a sírgödörből... hogy újra tisztességesen eltemethessük végre az idős hölgyet! Az is lehet, hogy hosszasan magyarázkodnom kellett volna, pedig azt egyáltalán nem szeretek.

Sokáig lázálmaim voltak az eset miatt! Még szerencse, hogy nem voltak túl sokan a temetésen, csupán ketten az idősek otthonából, ahol elhunyt. Sok baj volt ezzel a Mr. Axe-szal... tudja az ital miatt. Ő ment át mindig akkoriban New Miltonba, a kórházba, hogy elhozza a temető kis furgonjával az elhunytakat. Egyszer elfelejtette – a boncmester segédjei által már öltönybe felöltöztetett, kiborotvált, a temetésre jól előkészített idős úr szállításakor – a furgon hátsó ajtaját bezárni... Habár ő váltig állította, hogy bezárta, csak az autó ajtajának hátsó kilincse romlott el... menet közben! Én persze elhittem neki... jobb a békesség. Jó ember volt... csak hát az ital.

– És mi történt...? – kérdezte Franky.

– Igen! – merengett el kissé Mr. Spade, majd folytatta... – A Milton Road-i és a Hobourn-ből érkező út kereszteződésénél volt egy rendőrlámpa. Mr. Axe tilos jelzést kapott, ezért meg kellett állnia. Majd amikor ismét szabad, azaz zöld jelzése lett, iszonyatosan erős gázzal indult el, és jobbra nagy ívben történő lendületes kanyarodása közben kinyílt a furgon hátsó ajtaja... és a szegény elhunyt, Mr. Sundring kicsúszott az autóból... úgy öltönyben, lakkcipőben, ahogyan volt, és olyan szerencsétlenül esett, hogy a rendőrlámpa oszlopának támaszkodva lelte meg statikus nyugalmát... Ülve maradt, háttal az oszlopnak támaszkodva...! Persze Mr. Axe már csak itt, a temetőben vette észre, hogy Mr. Sundring-ot „elhagyta” valahol útközben... Ha belegondolok... kellemetlen érzés lehetett! Tette is a kötelességét, azon nyomban visszafordult... és meg is találta. Csak

akkora már kisebb csődület keletkezett, és a jó szándékú járókelők már telefonálgattak a mentőknek, mert azt gondolták, hogy az idős Mr. Sundringam ott, az utcán lett rosszul... Bizony nem volt egyszerű dolga Mr. Axe-nak mire megértette az emberekkel, hogy ő hagyta el... az idős urat... és az bizony már „meg volt halva” a kórházban. A járókelők nagyon nehezen egyeztek csak bele, hogy egyből a halottas autó vigye el az idős embert... és ne a mentő! Nem egyszerű, hanem komoly dolog ez a mi munkánk, Franky!

Franky az ajkait harapdálta. Annyira szeretett volna nevetni, elképzelve a történetet, de nem tudta, hogy illendő-e, ezért inkább magába fojtotta már-már kitörő nevetését. Jobbnak látta elterelni saját figyelmét is az esetről, mégpedig mielőtt hangosan felnevetne.

– Jól értettem, Mr. Spade... azt mondta az előbb, hogy együtt reggelizik az „unokatestvéreivel”... Mc Cormic-ékkal? – váltott hirtelen témát Franky.

– Ó, igen! Tudja, ahogy említettem, Mr. Jenkins gondozta őket. S, amint Mr. Jenkins nyugdíjba ment, rám maradtak... Tudja Ön, fiatal barátom, hogy meddig él egy kisegér? Nos, 3-4 évig!- válaszolta meg saját kérdését Mr. Spade... szinte azonnal, majd folytatta. – Ők már a 49-dik generáció... a legfiatalabbak... Látja ezt a nyolc kiscsit... kék szalaggal a nyakukban? Ők a legfiatalabbak.

– Nem értem, uram, hogy miért nevezi ezeket a kis állatokat „unokatestvéreinek”?

– Akkor Ön nem érti az életet, fiatalember! Tudja Ön, hogy mi az a DNS...?

– Hogyne, uram. A sejtmagban található örökítő anyag. Kromoszómák... negyvenhat bonyolult kis csomag. Huszonhármat anyánktól és huszonhármat apánktól kapunk. Ezek a kromoszómák épülnek föl a kettős spirál alakú DNS-ekből...

– És tudja-e azt, hogy a genetikai anyag mennyisége nem felétlenül

tükrözi, hogy az adott élőlény mennyire fejlett!? Valóban! Negyvenhat kromoszómánk van, míg egyes páfrány fajoknak hatszáznál is több...! Korábban azt hitték a genetikusok, hogy legalább száz-ezer génünk van. Ma már tudjuk, hogy legfeljebb harmincöt-negyevenezer. Körülbelül ugyanannyi, mint a fűnek... Ez azért elgondolkodtató... nem, Franky?!

– Ezt nem tudtam, uram! Meglepő és kiábrándító... – csodálkozott el az adatokon Franky.

– Tudja, az önmagára olyannyira büszke ember alapjaiban értelmezi félre világunk és az élet lényegét! Ráférne egy kis reneszánsz, újjászületés... legalább is a gondolkodására, de úgy hiszem, talán nincs is már olyan messze.

– Hogy érti ezt, uram?

– Nézze, Franky... az ember a kőkorszak barlangjában egy fantasztikus dologra jött rá. Az eszközkészítés számára teljesen meghatározó csodájára – kőbaltát készített. S, alig telt el tízezer év... eszközként kezdte el felhasználni a tüzet, feltalálta a kereket, behelyezte a kupolákba a záró követ, kitalálta, hogy kinyomtatja papírra a gondolatait... gőzmozdonyt alkotott, majd automobilt... Repülni vágyott... hát épített egy repülőgépet...! Az ürbe vágyott... hát épített hozzá egy hordozó rakétát... tengeralattjárót, hidakat, és százemeletes épületeket...! Tudja mi a baj ezzel, Franky?

Franky elgondolkodva ingatta a fejét.

– Hát az, hogy mindezt fejlődésnek értelmezi.

– Miért? Ez nem az, uram?

– Azt gondolja az ember, hogy ez maga a fejlődés, holott ez csupán ennek a komplex rendszernek ami, az embert magát jelenti... csupán egyetlen eleme! A rá jellemző, komplex gondolkodási struktúrájának csupán egyetlen vékony kis eleme...! Ez nem egyéb, mint az eszközkészítés képességének fejlődése, szimpla műszaki fejlesztés!

A mérnöki tudás fejlődése... semmi egyéb! Mi lesz a többi jellemzőjének a fejlődésével...? A mérnöki ismeretek fejlődése nem azonos az egész emberi lélek fejlődésével!

Neeeeem... koránt sem azonos! Az erkölcs... az etika... a mentális, érzelmi fejlődése bizony valahol ott tart még a kőkorszaki barlang szürke, párás homályában, Franky! Nézze csak meg esténként a híreket... vagy olvassa el az újságban. Megölte... kirabolta, megzsarolta... elpusztította, kivégezte, összeverte... ellopta... megerőszkolta... felrobbantotta, lebombázta...! Pontosan, mint a barbár ös-közösségekben... Lélek és erkölcs nélkül...!

A mérnöki tudása...?! Az száguld... már az űrben van! S, nem ez a baj, hanem az, hogy jellemének többi, legalább ennyire fontos eleme teljességgel lemaradt a műszaki tudáselem valóban szédítő fejlődése mellett. Megértette és alkalmazni is képes a maghasadást, de nem erőműveket épített magának, hogy minél több embertársának biztosíthasson vele megannyi gépet működtetni képes áramot...!

Áááá, dehogy... atombombát készített a kőkorszaki mentalitással, és rendkívül alacsony erkölccsel bíró ember. Hatalmat akar, mint a vezér gibbon a falkában... üvöltve veri a mellkasát.

Uralkodni akar... még saját fajtársai fölött is! Többet akar, mint amennyi a szomszédnak van...! Nagyobb házat, erősebb autót... Hogy miért? Hááát, csak! Egy vállrándítás a „válasz”.

S, ha nem sikerül neki...?

Hát elveszi erőszakkal! Bűncselekmény! Erkölcs nélküli cselekedet. Hogy miért? Szerintem maga sem tudja...! Pontosan úgy, mint a kőkorszakban... S, tudja fiatal barátom, az a legveszélyesebb, amikor a mérnöki tudás fejlettsége révén viszonylag magas színvonalú technikai eszközöket adunk egy „őseember” kezébe. El tudja Ön kezelni a neandervölgyi embert egy géppisztollyal a kezében?

– Nem, uram... Szavamra nem! Érdekes, amit mond...

- Miért nem?
- Mert még fejletlen hozzá...
- Mije a fejletlen?
- Hát, a gondolkodása... az erkölce... cselekedetei következményeinek a belátási képessége!
- Na, látja! Erről van szó... A ma embere is itt áll rengeteg, általa kifejlesztett kütyüvel, amelyekhez nincs meg a bölcs belátása. Magas műszaki ismeretek erkölcsi, mentális fejletlenséggel párosítva. Már-már önveszélyessé válik, s hogy miért? A válasz: egyéb, ámbár igen fontos tulajdonságainak a fejletlensége miatt! Már eljutottak addig az intellektuális szintig, amelyen önveszélyesek lehetnek saját maguk számára. Viszont még nem érték el azt az intellektuális szintet, amelyen tudatosan képesek lennének felismerni az önveszélyeztetettségüket!
- Az embernek első sorban meg kellene értenie önmagát ahhoz, hogy ne legyen kiszolgáltatva az ösztöneinek.
- Birtoklási vágy – minden áron... Mások legyőzése... föléjük kerülés a ranglétrán... Ilyen és hasonló beteg dolgokkal mérgezi saját jobb sorsra hivatott értelmét..., életidejét... Tiszta pazarlás!
- Majd amikor képes lesz tisztán megérteni önmaga mibenlétét, akkor lesz csak képes igazán kezébe venni saját sorsának irányítását.
- Hát ezért reggelizek én az „unokatestvéreimmel”... S, hogy miért hívom így őket?!
- Ez az, amit nem értek, uram!
- Látja itt őket? S, tenyerével néhányat csapott a kis rácsos ketrec feletti levegőbe.
- Igen! Látom... muslicák vagy más néven gyümölcs legyek...
- Bizony, muslicák... Tudja-e, hogy az Ön génjeinek több, mint 60%-a teljeséggel megegyezik ezen kicsinyke, jelentéktelennek látszó állatkákéval?

Franky meglepetten, tátott szájjal ingatta a fejét. Teljesen lekötötte az idős ember monológja.

– Mc Cormic-ék génkészlete és az Ön génkészlete pedig több, mint 90%-ban teljességgel azonos! Olyannyira, hogy még faroknövesztő génünk is van... nekünk, embereknek! Csak nincs bekapcsolva!

– Ez bizony nagy szerencse, uram...! – ámuldozott Franky. – Cso-dálatos, ahogyan a biokémikusok rájöttek ennek a kettős spirálnak a szerkezetére, szinte hihetetlen!

– Miről beszél, fiatal barátom? Biokémikusokról...!?? Ugyan már... Ön még mindig azt gondolja, hogy csak a hivatalos helyeken, az egyetemeken képzett emberek tudnak újat alkotni?! Hiszen a „nagy” egyetemekre már csak a „beleszületett” gazdagok gyerekei képesek bekerülni...

Ott meg jól beprogramozzák őket! Semmi eredetit nem mondanak nekik.

Csak merjen eredendően újat gondolni, máris megbukik...! Azt kell visszaadnia a vizsgákon, amit az előadáson hallott... Amit önbe kívánnak „beprogramozni”. Nehogy „félrebeszéljen” a vizsgán mindenféle kreatív új dolgokról... Akkor megbukik!

Tudja, Franky, maga az oktatási rendszer nyomja el sokszor a tényleg kreatív gondolkodókat. Tudja, hogy mi volt a foglalkozása akkoriban Francis Crick-nek, akinek a kettős DNS spirál szerkezetének felismerését tulajdonítják?!

– Nem, uram!

– A brit kormány bányáinak dolgozott. Crick a robbantások szakértője volt, Rosalind Franklin pedig szénlelőhelyeket keresett... ugyanannak a cégnek! Egyikük sem részesült semmiféle biokémiai képzésben... Csak hát a tudománytörténészek valamilyen oknál fogva nem szeretik kidomborítani azt a tényt, hogy az igazán **eredeti** gondolatokat leginkább nem a szak-egyetemekről kikerült, bár

nagyon jól „beprogramozott” emberek hozzák, hanem valahol, egész más területen tevékenykedő, ám az adott kérdéshez, megoldandó problémához őszintén ragaszkodó és érdeklődő emberek! Tudja kitől várták a DNS szerkezetének igazi felfedezését? Az akkori kor legnagyobb szaktekintélyétől, a Caltech-nél dolgozó Linus Paulingtól. Ő volt akkor Amerika legjobb vegyésze! Ám Pauling meg volt róla győződve... hogy a DNS szerkezete háromszoros csigavonal... Érti Franky!?? Ez az ember egyetemen tanított...! Próbált volna nála egy vizsgázó arra utalni, hogy lehetséges megoldás lenne a – kettős spirál...?!? Azonnal megbuktatta volna! Érti már, Franky...?!

Ezért van olykor arra szükség, hogy a zsákutcába futott érdekes kísérleteknél az élet valahonnan egészen más területről érkező személyre bízsa az adott összefüggés eredeti és helyes értelmezését. Természetesen Pauling a vegyészet egyéb területeinek kitűnő ismerője volt... Hát, istenem... ebben a fontos kérdésben azonban melléfogott. Viszont ő volt pozícióban!

Tanulság: ott, ahol megkövesedik egy helytelen értelmezés, létezhetetlen az abszolút új „áthozása”...! Ám az élet – mint látjuk – ennél azért sokkal találékonyabb... és amit át akar hozni... szeretné, hogy megismerjük mi emberek is... az azért át fog törni... Ha kell, a legváratlanabb helyekről is érkezhet...

Franky, tudja Ön, hogy ki volt Michael Faraday? – folytatta Mr. Spade.

– Hogyne, uram! Az elektromágnesesség felismerésének atyja. Ha ő nem dolgozott volna ezen a témán, akkor ma nincs az emberiségnek villanyárama! Ebből következően pedig az a sok-sok eszköz sem létezne, amelyeket az ember ma elektromos árammal működtet. Megkockáztatom, hogy nélküle a jelenlegi emberi civilizáció teljesen másként nézne ki!

– Úgy van! Pompás válasz! Ez a Faraday éppen abban az évben született, amikor Mozart meghalt...

– 1791-ben...?!

– Sokat betegeskedő apja csak rendszertelenül talált munkát magának. Vándorló patkolókovács volt. Michael már 13 éves korában otthagyta az iskolát. Dolgoznia kellett... Ismerős a story, Franky?!

– Ó, hogyne, uram! – sóhajtott a fiatalember, és sűrűn bólogatott.

– Nos, a kis Michael könyvkötő inas lett. Nem sok pénzt keresett, de ezzel a kevéssel is sokat segített a családjának. Imádta a munkáját, mert így olvashatott... sokat. A kötetési munkára beadott Encyclopaedia Britannica ide vonatkozó fejezeteit is így tudta csak kiolvasni. Saját könyvekre akkoriban nem volt pénze... Egyszer nem tudtak neki fizetni a munkájáért, viszont fizetségül kapott egy éves bérletet a Royal Society előadásaira. Ő rendszeresen el is járt ezekre az előadásokra és szorgalmasan jegyzetelt.

– Értem uram! És ebből lett a ma elektromágneses indukció néven ismert felfedezése.

– Úgy van! Egy könyvkötő inas... Érti Franky... Egy könyvkötő inasnak köszönhetően van itt ez a nyolc hűtő-doboz...!

– Jézus egy ács fia volt. Mohamed meg kereskedő... Mégis emberek millióinak határozza meg világszemléletét évszázadok óta, az általuk tanított bölcsesség – lendült bele most már Franky is a beszélgetésbe. – Sőt ide sorolhatnám Buddhát is. Bár ő gazdag, ifjú herceg volt, de 29 éves korában szakított ezzel az életmódjával... A többit pedig már ismerjük...!

– Nekem Galilei története tetszik a legjobban – mosolygott Mr. Spade. – Ismeri...?

– Nem, uram! – rázta a fejét Franky. – Már úgy értem, hogy Galileiről természetesen sokat olvastam, hanem a történetet... azt nem tu-

dom, hogy mit szeretne mondani, uram – dadogta végig kissé megszeppenve, Franky.

– Tudja, abban a korban Dante Alighieri „Isteni Színjáték” című művének hatalmas hatása volt a művészetekre és a korabeli tudományra is. Annyira hittek ennek a műnek, hogy a kor szaktekintélyei... érti, Franky a s z z a k t e k i n t é l y e k a Firenzei Akadémiáról 1588-ban felkértek két matematikust, hogy számolják ki a pokol térfogatát és határozzák meg annak az alakját! Ez nem vicc...!

– Nem mondja komolyan, uram?! – nevetett hangosan Franky.

– De bizony! Az egyik a fiatal Galilei volt. Dante művének „alapos” tanulmányozását követően „precíz” számításait bemutatta a dicső zsűrinek. Sőt, „cseresznye a tortán”... azaz szorgalmi feladatként még a sátán magasságát – az 1180 m-re kijött számítási eredményt is mellékelte... bónuszként.

Az egyház pedig végtelenül elégedett volt! Érti Franky... az akkori egyház! A kor vezető „tudósai”! Galilei azonnal meg is kapta ezért a munkájáért a Pisai Egyetem matematika professzori állását.

– Tudja mit, Mr. Spade?! Huncut ember lehetett ez a Galilei...!

– Szerintem is! Nem törhetett ajtóstól a házba... a valódi klasszikus és előremutató felfedezéseivel. Azokért még ugyanaz a társaság megkövezte volna. Az igazságért... Franky! Érti...! Az igazságért büntetnek... a hazug ostobaságokat pedig jutalmazták! Galilei azonban rájött, hogy hol tart a kor szellemi szintje... Kiszolgáltta azt, hogy pozícióhoz juthasson...

– És abban a pozícióban már megkockáztathatta a valóban előre mutató ismeretek „becsempészését” az emberi tudatba. – a hivatalos tudósok minden ármánykodásának ellenére.

– Még így is majdnem rosszul járt! Amikor elkezdett nekik beszélni arról, hogy emberek, nem geocentrikus ám ez a mi kis világunk, hanem heliocentrikus... azaz a Nap csillag körül keringnek a bolygók,

így a Földünk is... – hááát, életfogytiglani szobafogságra ítélték ezért a makacs „dőreségeért”. Ugyanazok a „szaktekintélyek”, akik nem is olyan régen még örvendeztek a sátán 1180 méteres testmagasságának....!

Később meg is vakult a házi őrizetében... szegény!

Franky, a korszellem... érti, a kor hivatalos „szaktekintélyei” által meghatározott korszellem... Amit ők nem értenek meg, az egészen egyszerűen nem létezik a számukra. Nincs... és nem is létezhet! Csak a dogmák..., azt értették, és itt nem a Szentírásra gondolok! – legyintett a karjával Mr. Spade.

– Még mindig sokkal jobban járt, mint Bruno Giordano, akit máglyán égettek el elevenen a kor „szaktekintélyei” csupán azért, mert arról merészelt beszélni, hogy a Nap körül kering a Föld! Egyébként tisztán értem uram, hogy mire céloz! A mai hivatalos akadémiák nagy valószínűséggel ugyanúgy megaláznák Jézust, vagy elítélnék Giordano-t, ha számukra kényelmetlenül új ismeretekről szeretne beszélni. Valóban az emberi mentalitás az, amely nem fejlődött, csak a technika... Még mindig az irigység, a hatalomféltés, a pozícióhoz való ragaszkodás a domináns...

– Mi következik ebből...?

– Az, hogy egyáltalán nem bizonyos, hogy a diplomákat vagy szakképesítéseket igazoló dokumentumokat, okleveleket kiállító hivatalos intézményekből kilépett, a kor logikája szerint „tanult” emberek viszik tovább az emberi gondolkodást!

Hiszen a diplomákat lehet hamisítani... és pénzért árulni, de az igazi tudást soha!

A baj akkor következik be, amikor ilyen „hamis diplomások” vagy csupán beprogramozott emberek – akik mindenféle kreativitást nélkülöznek – kerülnek olyan tanácsokba, testületekbe, amelyek hiva-

tottak elbírálni egy-egy esetleg tényleg gyökeresen újat hozó, valóban kreatív alapokon nyugvó tudást... érkezzék az a társadalom bármilyen mélységéből is.

Nem tudom, mit kezdtek volna Leonardo „diplomájával” vagy Michelangelo-ével... Képzőművészeti főiskolai végzettség nélkül ma már közel sem engednék őket a templomok falaihoz...?! Ugyan már! Sokszor a mai modern, kortárs művészek kiállítására az emberek sokkal inkább nevetni járnak, mint „alkotásokat” keresni... Pedig van „diplomájuk” az állítólagos alkotóknak... Nevetséges! Egy ilyen helyen csupán egy pszichiáter érzi jól magát, akinek bizony van miből csemegéznie... – nevetett hangosan Franky.

– Kopernikusz járt a legjobban. Pedig ő sokkal korábban már beszélt minderről és kiűzte az embert a világegyetem központi pozíciójából! Ő egy kellemes örkanonoki állásban élte végig kényelmesen életét! Hagyták gondolkodni! – emelte fel mutatóját Mr. Spade. – Csakúgy, mint Newtont.

– Ezek szerint nagyon nem mindegy, hogy hová születik az ember!

– No, és a Dalton-story?! – kérdezte Mr. Spade, és lassan visszament az asztalhoz. Ismét töltött egy kis teát magának.

– A forradalmár Daltonra gondol, uram?

– Franky!! Ne alázza meg magát... kérem! Az Danton és francia volt... Én Daltont mondtam...

– Ja! Értem... bocsánat, uram! – és ő is visszaült az asztalhoz.

– Az „én” Daltonom az atom fogalmát hozta vissza az újkorba. Hiszen az ókori görögöknél ez már egyszer felmerült, de el is felejtődött... Dalton nem csupán felelevenítette ezt a gondolatot, hanem annyiban tovább is lépett, hogy elgondolkodott az atomok méretén, tulajdonságain és azon, hogy miképpen is viselkedhetnek egymással szemben. Például ő már tudta, hogy a hidrogén a legkönnyebb elem...

- Bocsásson meg, uram, de fogalmam sincs, hogy kiről beszél...?
- Az angliai tóvidék peremén, 1766-ban született fiatalemberről. Érti!? Nem a nagy Lavoisier-nek jutott eszébe mindaz, ami Dalton-nak, de nem is Henry Cavendish-nek vagy Humphry Davy-nek... Nem, nem! Nem ezek az úgynevezett szaktekintélyek hozták azon alapismereteket a világba... hanem Dalton... A fenti nagy nevekhez képest viszonylag „iskolázatlan”, sovány kvéker gyereknek jutott az eszébe...
- Megint nem onnan jön az igazi újat hozó kreatív felismerés, ahonnan várni lehetne! Ez tényleg érdekes.
- Ez a Dalton gyerek már 12 éves korában vezette a helyi iskolát Cockermouth-ban... és ekkor már Newton Principiáját olvasgatta... Tizenöt évesen még mindig iskolaigazgató volt...
- Elég „lassú” karrier... – nevetett fel hangosan Franky.
- De tíz évvel később Manchesterbe költözött. Hátralévő maradék ötven évében innen nagyon ki se mozdult. Viszont egyfajta intellektuális forgószélként tevékenykedett arrafelé akkoriban...
- Egyszerű meglátása az volt, hogy minden anyag mélyén nagyon kicsi, oszthatatlan részecskék vannak. Képzelje, Franky... milyen furcsa szerzet ez az emberi tudás, ismeretrendszer... hiszen Dalton felismerését csupán 1905-ben – elsőként és megcáfolhatatlanul – Einstein tudta bebizonyítani, a Brown mozgásról szóló cikkében. Különösebben senki sem figyelt föl rá. Einstein az általános relativitás-elmélettel kezdett el foglalkozni. Így az atomkor első igazi egyénisége Rutherford lett! Milyen időtlen is az emberi ismeret... – Mr. Spade felállt. Odalépett az ablakhoz. Kezében még mindig ott volt a teáscsésze...
- Lehet, hogy nem sokat dolgozunk ma fiatalember! – váltott témát hirtelen Mr. Spade. – Úgy látom, el fog simulni az eső... Sőt, eléggé

sötét viharfelhő érkezett. – mutatott a poharat tartó kezével az ablakon túli világ felé...

– Igen! Egy ideje már hallom, ahogyan kopog az eső az ablakon – válaszolta Franky.

– Uhhhh...! – fakadt ki Franky-ből a meglepetés ijedt hangja, hiszen egyszerre csak egy hatalmas dörrenés hallatszott... majd még kettő... – Ez igen! – próbálta leplezni ijedtségét Franky. – Ez itt lehetett valahol nagyon közel... Villámlott.

– Igen! Ez itt volt egészen mellettünk... – mondta rezzenéstelen arccal Mr. Spade, aki mozdulatlanul bámulta a szakadó esőt az ablaknál állva. Ekkor egy hihetetlen, fülsiketítő durranással egy hatalmas, reccsenő hang hallatszott, és a hűtődobozok kilincsein furcsa kékes színű folyamatos szikrák és hullám formák jelentek meg. Néhány másodpercig sistergő hang hallatszott, majd eltűntek a fények és szikrák... Furcsa foszfor és kénes szag töltötte meg a helyiséget.

– Kik vannak most bent? – kérdezte Mr. Spade csak úgy, maga elé dörögve és letette a csészét az asztalra. Kihúzta az asztalfiókot és szorgalmasan lapozgatni kezdte az onnan kivett papírköteget.

– Ááá... van egy cirkuszigazgatónk és egy bohóc... bent, a hatosban és a hetesben... Autóbaleset érte őket... Frontális a szemben lévő teherautóval... Mindketten, szegények... ott, a helyszínen... Tegnapelőtt hozták be őket... és... Hmmm... lássuk csak... Igen! A kilencesben pedig a bankár... Highcliffe-ből... Pontosabban Londonban volt bankigazgató, de már visszavonult highcliffe-i házába, ahol tegnap reggel leállt a szíve... – morogta Mr. Spade.

– Miről beszél, uram?! – kérdezte elcsukló hangon a még mindig a közeli villámcsapás okozta hang-sokk és a hűtődobozok ajtaján vibráló fényjáték hatása alatt lévő Franky.

Mr. Spade nem válaszolt. Csendben, nyugodtan ült. Fejét a bal tenyerével megtámasztva, miután a papírokat visszatette és betolta az

asztalfiókot.

Jobb kezével lassan levette szemüvegét és belenézett vizsgálgatva, hogy eléggé tiszta-e az üvege... majd visszaigazította az orrára.

– Jó lesz! Elég tiszta. Elvégre „ilyenben” csupán négy alkalommal volt eddig részem, a huszonnyolc év alatt.

– „Milyenben”, uram?! – kérdezte Franky kétségbeesve.

– Most nincs idő elmagyaráznom... Jobb, ha figyel, fiatalember... mert lehet, hogy soha többé nem lesz benne része! Legutóbb... két és fél éve volt egy „ilyen”... Vihar... villámcsapás... légköri ionizáció... Tudom is én, hogy mi ennek a lényege... de nemsokára vendégeink lesznek!

– Miről beszél, Mr. Spade!? Milyen vendégeink...? Az Isten szerelmére...

– Legutóbb volt egy nagymama és két kamionsofőr... Tudja, a villámcsapás... tönkremegy az aggregátor... leáll a hűtő és... „Az anyja”...! Harapta el a mondat végét Mr. Spade. Egy... majd kettő halvány fényben ionizáló emberalak közeledett feléjük a hűtőszekrények felől... Mintha nem látnák az anyagot... csak úgy... légiesen haladtak az asztal irányába... Franky-ék felé.

– Ez az! – mondta Mr. Spade. – Mondtam én... a cirkuszigazgató és a bohóc... Hihetetlen...!

– Jó napot, uraim! – furcsa rezonanciával hallatszott egy hang. Mintha a helyiséget kitöltő tér minden pontjáról érkezett volna. Közben finomodott a kép... már látszottak az „ember” vonásai is, ám továbbra is fényszerű volt az egész jelenség. Mintha vetítve lettek volna.

– Jó napot, igazgató úr! – válaszolta Mr. Spade.

– Ó, Ön ismer engem, kedves barátom?

– Nem! Nem ismerem Önt, de tudom, hogy cirkuszigazgató, és tegnap baleset érte a 69-es úton, miközben az Ön cirkuszának egyik

alkalmazottjával haladtak az úton.

– Így igaz! Ez fantasztikus...!

Egy üzleti megbeszélésről igyekeztünk vissza... Tudja, sátorbérlet meg ilyenek... de... várjon csak... Egy hatalmas csattanásra emlékszem... Jaj, nagyon fáj a fejem!

– Ez gyakori ilyenkor – sóhajtott Mr. Spade. – Nincs nagy tapasztalatom benne... még csupán négy alkalommal volt szerencsém „elbeszélgetni” hasonlóan járt „emberekkel”.

– Ezt, hogy érti? – kérdezte a cirkuszigazgató.

– Hááát... Igazgató úr... Ön bizony meghalt... már nincs az élők sorában....

– Igen, ezt sejtettem... de akkor hogyan és... miért beszélget Ön most velem?

– Ez az, amit senki sem tud, uram – válaszolta Mr. Spade. – Habár az igazat megvallva engem nagyon érdekelne... a filozófiája... Tudja... a hogyan és a miértje nem is annyira... de a mély értelme... szóval a filozófiája a dolognak... az bizony izgalmas lehet.

– Ön kicsoda?

– Én a sírásó vagyok, uram! És ígérem, hogy a legjobb tudásom szerint fogom eltemetni „Önt”... pontosabban a fizikai testét... holnap 14.00 órákor. Ekkora kérték az ismerősei...

– Óh...! Igen, tudom...

– Mind ezt mondta eddig... Hihetetlen, hogy tudják... mi fog történni velük...- simogatta meg az állát Mr. Spade.

– Természetesen tudjuk, hiszen értelmes lények vagyunk... vagy voltunk... Szóval... ha itt és most beszélgetünk, akkor bizony vagyunk... ugye, igazgató úr?! – kérdezte a másik fény-alak, a bohóc... az igazgató felé fordulva.

– Igen, sajnos tisztában vagyunk vele... de különösebben nem visel meg. Tudomásul vesszük. Mi mást tehetnénk... Azt sajnálom csak,

hogy a jövő évi előadás sorozatra tervezett újításaimat már nem lesz alkalmam megvalósítani...

– Foglaljanak helyet, uraim! – mondta Mr. Spade.

– Na... neeee...! – pattant föl Franky, és kettőt hátra lépett Közben felrúgta saját székét, amelyen ezidáig ült, majd erősen a falhoz lapulva figyelt. Még odakiáltott Mr. Spade-nek. – mondja, hogy nem igaz, uram! Ez nem lehetséges... ugye?! Mi ez egyáltalán...?! Mi történik itt? Ez örület...! – az utolsó szavai már-már elcsuklottak... a rémülettől, ijedtségtől vagy egyszerűen csak a meglepetéstől.

– Maradjon nyugodtan, Franky! Ne legyen gyerek! Beszélgetünk egy keveset az urakkal!

– Be... be... beszélgetünk...!?? - dadogott Franky. – Hooogyne... persze!

– Úgy sincs túl sok idejük... ha jól tudom?!

– Így igaz. Nagy kegyelem ez, hogy néhány percre visszatérhetünk... Csináljunk úgy, Bob – fordult a bohóc felé – mintha tényleg képesek lennénk leülni. Hiszen a fizikai anyaggal már nem vagyunk képesek interakcióba lépni. Tehát csak eljátszani tudjuk, hogy a szék megtart bennünket... Az Ön hangját sem hallhatjuk már túl sokáig... de az rezgés... lágyabb valóság... így még van néhány percünk...

– Hihetetlen... – motyogta Mr. Spade a fejét csóválva. – A múltkor a nagymama is ezt mondta. Egyszerűen belenyúlt az asztalomba... a fiókba... és megpróbálta megragadni a papírokat... de már nem volt rá képes...

– Jobb lett volna igazgató úr, ha az artistával autózgat... Ő könnyebben el tudná játszani ezt a pozíciót... – mondta a bohóc.

– Hiányzik a bankárunk... – eszmélt fel Mr. Spade. – Mi lehet vele?

– Ne aggódjanak uraim! Jövök máris, csak szerettem volna megigazítani az öltönyömet, de sehogyan sem sikerül... mindig átnyúlok

rajta... Roppant mókás és szórakoztató... ez az állapot.

– A pénz embere... persze, ő ráér... - morgott a bohóc. – Ezzel fekszem én egy hűtőben...?! Bezzeg az életben soha nem lehettem volna annak a klubnak a tagja, amelyikbe ő járt!

– Hová siet, kedves... kedves... bohóc úr!? Nem értette meg talán, hogy az örökkévalóság felé igyekszünk...? Érti?! Az örökkévalóság felé... Tudja, ott már nem lesz karóra! Ahh... buta együgyű ember... Legyintett a bankár.

– Nono, uram! Lassan a testtel... Ön együgyűnek nevezett engem?! Pont ön...? Nevetnem kell! Itt... ebben az állapotunkban ön már többé nem bankigazgató, hanem ugyan olyan lélek, mint én. Vagy nem látja az uraság, hogy pontosan ugyanolyan hűtő-boxba került, mint én... az egyszerű porondsepregető...?! Tudom én jól, hogy Ön és a hasonszőrűek irányítják a világot... évszázadok óta. A királyok és elnökök csupán az önök bér-uralkodói...! Évszázadokkal ezelőtt könnyű volt egymással összeveszíteni az olykor bizony együgyű uralkodókat, hogy háborúzzanak egymás ellen! A háborúhoz pedig pénz kell, mégpedig nagyon sok pénz! A királyoknak is meg a mai kor kormányfőinek is. Ekkor jött el mindig az önök ideje. „Kedves” mosollyal ajánlották fel a háborúzó mindkét félnek pénzügyi „segítéseiket”... természetesen jó kamatokra. Önöknek végül is teljesen mindegy volt, hogy ki nyeri meg a háborút... Biztosak voltak benne, hogy az egyik „üggyfél” győzni fog... a másik pedig ezáltal szabad prédává válik!

Régi trükk! Ezt már a bohócok is ismerik.

A győztes ugyanis gátlástalanul kirabolhatta a vesztest, és a hadizsákmányból származó jövedelem... mit jövedelem... hatalmas profit, végül is mindig önökhöz került a háborús célokra felvett hitel kamatos törlesztése jogán. A vesztesnél pedig a hitelek fejében te-

rületekhez, megmaradt műkincsekhez egyéb anyagi javakhoz jutottak.

Így megy ez ma is!

Bér-kormányfők ugrálnak úgy, ahogyan önök, különféle pénzügyi érdekcsoportok bankár képviselői utasítják őket! Végrehajtják az önök minden kérését, hiszen önök segítették őket hatalomba... Nem mernek ellenszegülni. Tudják, hogy azonnal végük, ha ellent mernének mondani. A valamikori királyok és a mostani miniszterelnökök ugyanolyan függőségi viszonyban vannak a pénztől... A pénz – ugyebár – pedig mindig „valakié”... azaz nagyon jól tetten érhető ma már, hogy egy-egy vagyongazdálkodó, pénzcsoport vajon mely magánszemélyek, családok vagyonát kezelik! Abba kellene már hagyniuk ezt a féktelen profit hajhászást... Nagyon unják már az emberek!

– Elképesztő! „Ez” már megint lázad... Fegyelmezze meg igazgató úr! Hiszen azért tartom önt, hogy irányítsa az önre bízott „cirkuszt”... Nem szeretnék többet ilyen hangot hallani! – mondta a bankigazgató.

– Ez lehet, hogy a Földön így volt, uram, de itt már nem lesz így... Ez már egy másik dimenzió, egy másik állapot a létnek. Valóban, a fizikai létben minden utasítását végrehajtottam, hiszen ön biztosította a hiteleket minden egyes „cirkusz” működéséhez, sőt mesterseges működtetéséhez...! Az igaz, hogy én nagyon magas életszínvonalat kaptam cserébe öntől... azért, hogy tartsam féken a „cirkusz” zsonglóereit, akrobatáit... és egyéb „állatait”! No, persze elvárta ön, hogy működjünk... rendesen, zökkenő mentesen, és a bevételeinket adjuk le Önnek, uram... valamiféle kitalált adó formájában!

– Ez a REND záloga... évezredek óta! Ilyen egyszerű! Csak az egy-

ügyű nép nem képes felfogni. Még manapság is nemzeteket vagyunk képesek egymásnak uszítani... mi! A pénz birtokosai!

S, ha nem akarnak egymásnak ugrani, akkor az országokon... akarom mondani „cirkuszokon” belül szítunk polgárháborús hangulatot... ugyan már! Azt gondolja, hogy ez olyan nehéz!? Ezerféle módszerünk van rá! S, a dőre nép nagyon is könnyen félrevezethető! Mit gondol, miért találtuk ki a demokrácia maszlag-propaganda szövegén át a különböző pártok szükségességét?! Hát nem látja ön, kedves igazgató, hogy az azonos nemzethez tartozó emberek tömegei milyen bőszen képesek egymásnak rontani egy-egy pártvezér érdekében...? Fel sem merül bennük, hogy azonos nemzetként egységesen kellene érdekeik védelmében fellépniük...! Mindegy nekik, hogy a focistadionok lelátóin vagy holmi ostoba pártérdekek szerint, csak egymásra ronthassanak, gyűlölködhessenek, acsarkodhassanak... Le kell vezetniük a bennük feszülő primitív... fáradt gőzt, indulatokat!

Ha-ha... így megy ez évezredek óta!

Az igazi viláгуралом lényege a pénznyomtatás jogának megszerzése, kiharcolása majd a birtoklása! Mit értenek ehhez önök... alacsony iskolázottságú alattvalók. A pénzzel nemzeteket, mit nemzeteket... egész birodalmakat lehet felemelni és éppúgy tönkretenni...! A történelmet az írja, aki a pénzt nyomtatja! Ilyen egyszerű! Punk-tum...!

– Nagyon jól ismertük mi ezt a rendszert, uram! – válaszolt az igazgató. – Csak mi „igazgatók” hallgattunk... mert ön jól megfizetett bennünket. De most már egyre több „bohóc” is érti..., már tömegesen fordulnak elő olyan bohócok, akik nem csak hogy értik, hanem szervezeten kezdenek ellene fordulni, ennek az önök féle „világrendnek”...!

– No, és...?! Mi a gondja kedves igazgatóm? Lecseréljük őket., és

kész!

– No, de uram! Egy egész nemzetet...?

– Akár egy egész nemzetet, sőt, n e m z e t e k e t is, ha kell...! Nem zavarhatják meg az uralkodás... rendtartás ezen ősi és kitűnően működő folyamatát! Vagy nem hallott ön még nemzetek, birodalmak felemelkedéséről és bukásáról?! Eltűntek a történelem süllyesztőjében... Annak a történelemnek a süllyesztőjében, amelyet mi írunk... „bankárok”! Látja ön valahol a jelenben az egyiptomi fáraók birodalmának tündöklését?!? Vagy lát ön valahol jelenleg szabad és virágzó görög városállamokat?!? Esetleg látni vél jelenleg egy ragyogó, pompázatos Római Birodalmat? Föníciaiakat, babiloniakat... Eltűntek... és el is fognak tűnni, ha nem engedelmességek...! Tudja, mi marad meg utánuk?! A pénz nyomtatásának joga... Az a birodalmi bukásokat követően is a kezünkben van. Remélem most már tisztábban lát, kedves igazgatóm!

– De hiszen „ez” ilyen szemérmetlenül képes erről beszélni...! – háborodott fel a bohóc.

– Tudod bohóc, ő másik iskolába járt! – morogta az igazgató.

– Sajnos tényleg nem láttam ilyen tisztán, amíg éltem! – folytatta elképedve a bohóc. – De most... most már késő...! De azért megmondom, önnek bankár úr, hogy ez így erkölcstelen... etikátlan, tisztességtelen... Vegye tudomásul! Ez így nem fair, még ha évezredek óta is így megy. Ki kellene találni egy sokkal erkölcsösebben működtethető világrendszert... amely szintén képes lenne biztosítani a rendet a világban.

Hol volt ön, kedves bankár úr, amikor 8 éves kisgyermekeket hajtottak be anyaszült meztelenül a gázkamrába? Nem ön adta a pénzt fekete csizmákra és egyenruhákra? Hol volt ön, amikor vietnámi kisgyermek anyaszült meztelenül sír a napalm által megölt anyja porban fekvő teste mellett? Nem ön finanszírozta a B52-es bombázó

repülők legyártását? Gondolom, látta a világot bejárt fotót! Hol volt ön, amikor Aleppo-ban az árván maradt 5 éves kisgyermek vérző fejjel, sírva áll a lebombázott város utcáján? Egyedül... érti... egyedül! Nem az ön bankjának trezorjaiban pihen a fegyvergyárosok profitja? Hol van ön, amikor dél-amerikai drogbárók gyermeklányokat adnak el éjszakai bárókban...? A drog forgalmazásból származó milliárdokat számolja éppen át, hogy pontosan szaldóban van-e a banki könyvelés, ugye...?

Csak nem valamelyik elegáns klub puha szőnyegein található bőrfotelek valamelyikében kevergeti a kávéját, éppen... halk zenét hallgatva?

Emberszabásúak vannak önök között... uram, de az állatvilágnak is szégyenére válnának! Még az állat is védi a fajtársát és a kölykeit... – Nem akarja azt mondani, hogy mindezt én tettem... teszem...? Ugyan már! Ostoba bohóc!?

– Neeem... nem, uram! Közvetlenül nem ön teszi! Ön soha nincs „ott”, ahol ezek a dolgok történnek. Félti drága öltönyeit, hogy még bepiszkolná, esetleg ráfröccsenne a vér...! Neeem, bankár úr, ön valóban nincs ott a „helyszíneken”! De ön... önök hozzák létre a **helyzetet**, amely miatt mindez létrejöhet!

– Nem, Bohóc! A tanulatlanság, a tömeges emberi analfabétizmus az, amely táptalaja a gyűlöletnek.

– S, kinek jó a tanulatlan csürhe – Bankár úr – akiken sokkal könnyebb uralkodni, mint a tanult emberek felett? Önnek, önöknek jó! Önök tartják mély butaságban a tömegeket. Csak az önök klubjai által kiválasztottak tanulhatnak tovább... Azok is csak azért, hogy jobb, szolgálják legyenek majd a pénznek!

Túl sok a szenvedés, és nagyon kevés a kegyelem... – ahogyan a költő mondja... uram!

S, mit tesz eközben Isten? Széttárt karokkal, némán áll! „Mert a bűn

és a halál uralkodik rajtunk... és nem szabadulhatunk tőlük a magunk erejéből.” – kiabálta immár kipirult arccal a bohóc.

– Ézsaiás 43,11 – mondta halkán a cirkuszigazgató.

– A technika, a mérnöki tudás az egyiptomi piramist összeállító kőtömbök óta már a Mars-járműig fejlődött! De az erkölcs, a filozófia... haldoklik a pénz terhe alatt. – morogta Mr. Spade.

– Erkölcs és filozófia... Ugyan már, Mr. Spade! – fordult a bankár a sírásó felé. – Filozófiával nem lehet pénzt keresni és ugyanakkor jóllakatni emberek millióit. Csakis a pénz, mint irányító eszköz által tarthatók jólétben vagy éppenséggel büntethetőek... ha rászolgáltak vagy érdekeink úgy kívánják.

A pénz elosztására hoztuk létre a hitelminősítő intézeteinket és bankközpontjainkat, hogy minden ország olyan értékű pénzzel rendelkezessen, amennyi és amilyen munkát képesek a lakói elvégezni. Nem a teljesítményt díjazzuk, hanem a képességet... a lehetőséget, a potencialitást... uram!

– De korrupttá vált a rendszerük! És szubjektív alapon ítélnének meg egész nemzeteket! Ismerje el! – kiáltott a bohóc. – Ma már teljesen mesterségesen határozzák meg egyes országok pénzeszközeinek egymáshoz viszonyított értékét... és ezáltal rendelik az egyik földrajzi területet a másik alá! A tőzsdéken teljesen szubjektív érdekcsoportok igényeinek megfelelően születnek döntések az arany vagy a kőolaj áráról...

Szó nincs itt már teljesítményről...!

A GDP is egy nagy hazugság, egyszerű statisztikai adat, amely igény szerint bármikor átírható! Vagy megfojtanak egy országot vagy felemelnek... attól függően, hogy miképpen viszonyul ehhez a világvezetési módszerhez... elosztási „rendhez”. Önállószkodni akar, „kötözködik” vagy kötelességtudóan „besimul”... – hadonászott a bohóc.

– Látom barátom, ön nem túl sokat ért a pénzhez! – vette vissza a szót a bankár. – Most azonban megteszek önnek egy szívességet...
– bár teljesen rangomon aluli, hogy ilyen mélyre hajoljak a társadalom ranglétráján... – Elárulom önnek, hogy önök ott lent a társadalom legalján és perifériáin, ha megszüntetnénk ezt a sokat kritizált pénzirányítási rendszert... nos, önök két-három hónap alatt vissza-süllyednének a kőkorszakba... bohóc „úr”!

Egymásra vadásznának és egymást ennék meg nyersen, ha nem állna szilárdan önök közé a pénz erős „karám-korlátja”, amellyel terelgetjük önöket... hogy ne támadjanak azonnal kőbaltával egymásra... sem az utcasarkon, sem az országhatáraiknál.

– Hiszen éppen Ön az, aki a pénzzel való irányítás technikáját használja fel kisebb-nagyobb lokális vagy éppenséggel globális kiterjedésű háborúk mesterséges kreálására... a profit kedvéért!

– Mondom, hogy nem ért a pénzhez... Ön azt gondolja, hogy „hatalma” van a pénznek... Ugyan már! A pénz egy egyszerű papírdarabka, festékes, koszos papír... egy élettelen tárgy.

A pénz semleges!

A pénz nem változtatja meg az embert, nem teszi gonosszá! Feltételezem, hogy nem olvasott ön még Randy Gage-től semmit... Mert akkor tudná, hogy a pénz önmagában értéktelen. Nem véletlenül kellett kitalálni mögé egy igazi értéket... az aranyfedezetet...

– De azt is megszüntették... ellopták mögüle a valódi értéket... az aranyat! Maradt a nyomdagép és az értéktelen papír!

– És a hitel ereje... „kedves” bohóc barátom... A hitelbe való kihe-lyezés ad értéket neki, fedezetet... vagy valamely különleges áru, amely nélkülözhetetlen az adott civilizáció számára... só, fűszerek, kőolaj, földgáz... Ezáltal a papírpénz által válik kifejezhetővé a dolgok értéke.

Egyébként nem lopott el senki semmiféle aranyat... csupán elképzelhetetlen ma már az igazi arany-pénz mozgatása a világban ekkora hatalmas mennyiségben... Az értékek kifejezéséhez tökéletesen elegendő a szimbólum... a papírpénz! Bár már ez is kezd nehézkessé válni, de szerencsére itt van a digitalizált bankkártya.

Mint ahogy mondtam, a pénz nem változtatja meg az embert! Ha ön jó ember, azaz önben létezik a jóra való hajlam, akkor a pénz birtoklása önt még jobbra teszi. Még több jót fog tenni a pénzével... Ha ön rossz, gonosz hajlamú ember, akkor a pénzével még több gonoszsgát fog művelni...! A pénznek nincs ahhoz elegendő ereje, hogy a rosszat jóvá... a jót rosszra változtathassa, viszont elég erős ahhoz, hogy **leleplezze** az emberek igazi, valódi személyiségét, mentalitását!

Ebben rejlik az „ő” igazi varázsereje!

Ja, hogy olykor háborúkat lehet kirobbantani miatta, és le lehet vezényelni vele háborús folyamatokat is... Kedves bohóc „úr”... minden egyes vallásuk azt tanította... tanítja, hogy olykor véráldozatot kell hozniuk a „jó-létért” cserébe... vagy nem?! Akik nem taníthatóak, azoknak háborút rendezünk...

– Véráldozatot... ha-ha... azt mindig a bohócokkal hozatják meg, uram! Önök pedig a patak vérben állva... a háborúk befejeztével elegáns szállodák éttermeiben kötik meg a „békeszerződéseiket”, amelyek nem egyebek, mint az önök hatalmának néhány évtizeddel, ha szerencsájuk van évszázaddal való meghosszabbítása...

– Erre az emberre mondta ön, hogy nem érti a világot? Hogy faramagatlan? – szólalt meg a cirkuszigazgató a bankár felé fordulva.

– Ön sem érti a világ folyását, igazgatóm! Nem is azért igazgató, hogy mindent értsen... hogy is ne! Erre a szituációra mondtam, hogy olykor a bohócok egy-egy csoportja kezd túl sokat tudni...

– És...? – kérdezett tágra nyílt szemekkel a cirkuszigazgató.

– És ekkor... kell véráldozatot hozni! Nincs más kiút...! – Persze! Háború... Mesterséges okokra hivatkozva kirobbantva... Lövész-árok-vágóhíd! Anyahajók és interkontinentális rakéták... Lehallgatások és műholdak lelövése... Doberdó, Dunquerque... Sztálingrád... első és második világháború... húsz- vagy harminc- vagy ötvenmillió emberi lény pusztulása! Mesterségesen kreált okok miatt... és mindez miért?! Csak hogy megmaradhasson a pénz nyomtatásának joga... valakik kezében!

Értem én, „kedves” bankárom... értem én... – állt fel látszat székéről a cirkuszigazgató és az ablak felé haladt. – Gyere, bohóc... Nézd milyen gyönyörűek a magnóliák... Az illatukat mi már nem érezhetjük, de talán az esőcseppeket még lepöckölhetjük a leveleikről... ha maradt még annyi erő bennünk!

– Menjünk játszani, főnök! Még biztosan van néhány percünk... – rikkantott a bohóc. – Emlékszik, milyen volt a levegő, milyen harmatosan friss egy-egy nyári zápor után!!? – kiáltotta még hangosabban, torkaszakadtából a bohóc, és teljes megmaradt erejével neki-rontott az ablak melletti falnak, és már szaladt is kint, a vizes fűben. Mellette az igazgatója. Olyanok voltak, mint két gyerek... hol itt, hol ott bukkantak fel a bokrok között! Egyre erőtlenebb ujjakkal pöckölgetve a vízcseppeket...

– Megláthatják őket! – nyögött fel Franky.

– Temetőben... szellemeket?!! – válaszolt nagyot sóhajtva Mr. Spade – Legfeljebb néhány idős hölgy. Ők meg bizonyosak benne, hogy mit sem ér egy temető... szellemek nélkül; szinte hiányolnák őket.

Egészen egyszerűen ott a helyük. Még egy ócska bulvárcikk sem lesz belőle... higgye el, Franky.

– Óhh, ha megbocsájtanak uraim... – szólta a bankár. – A fák és a ház falának körvonalai kezdenek elmosódni számomra. Viszont

ott... igen, ott... – mutatott az ablakon keresztül kifelé. – Ott egy gyönyörű szivárvány. Hihetetlen! Egyre erősebben látom a fényét... a színeit... Ez fantasztikus! Halálom előtt nem voltak ilyen pompázatosak a fényei... Megyek és megpróbálok... megpróbálok rálépni!

– Sok sikert hozzá! – morogta Mr. Spade, majd a halálsápadt Franky felé fordult. – Kér egy pohár vizet...? Úgy látom szaggatottan lélegzik és nagyon sápadt.

– Ott van még a légy rajta? – kérdezte Franky.

– Milyen légy? – kérdezett vissza Mr. Spade meglepődve.

– Áá, mindegy! Semmi... semmi...! Kérek... igen! Köszönöm, Mr. Spade.

– Nem volt rossz előadás, ugye Franky?

Franky remegve ült a széken, két kezébe szorította a poharat. Kortyolt egy nagyot, majd remegve megszólalt. – Hová mennek ezek...?

– Nem tudom! Van még néhány percük. Ez így volt az előző esetekben is. Néhány perc, és nem látom őket többet. Először én is nagyon nehezen dolgoztam föl. Képzelterti! Másnap, amikor a gödörbe engedtem bele a koporsójukat... erre és ilyen párbeszédre voltam kénytelen emlékezni! Nem volt könnyű feldolgozni... de rengeteget tanultam belőle... szinte mindig. Valahogy ilyenkor már olyan állapotban vannak, hogy hatalmas igazságokat képesek ki mondani és megérteni, amilyenekre itt az anyagi életük során még nem voltak képesek... hiszen hazudniuk kellett kiszolgáltatottságuk miatt. Pedig csak néhány órája haltak meg! Csak néhány órája állt le a szívük... és már milyen mások, milyen őszinték.

– Ön mit gondol minderről, Franky?

– Én...? Én semmit, igazán semmit... illetve nem tudom, uram! Tel-

jesen össze vagyok zavarodva. Nem hiszem el, hogy ez megtörténhetett... Igen! Ön... ön biztosan tett valamit a téamba...

– Ugyan már, Franky! Emlékezzen rá, nem is kért teát tőlem... pedig én kínáltam! – mosolygott Mr. Spade. – Maga aztán jól kikészült... ettől a „kis” élménytől. Bár ha belegondolok, az első után én is elhatároztam, hogy elmegyek a TV-hez és elmondom nekik. Aztán csendben rájöttem, hogy dehogy megyek én... de akkor elmegyek a helyi lap szerkesztőségébe – támadt az újabb gondolatom – aztán arra is rájöttem, hogy oda se fogok elmenni... de akkor legalább a kocsmában elmesélem... aztán rájöttem, hogy oda meg nem is járok, egyébként sem. Huszonegy éve nem volt alkohol a számban. Mondta is mindig a nagybátyám, hogy nincs ez így rendjén!

Aztán tudja, Franky... soha senkinek nem beszéltem róla... Ez már csak így marad örökre. Tudja, Franky inkább megpróbálok tanulni belőle! El tudja képzelni, hogy mi mindent hallottam én már itt...?!

– El tudom, uram, illetve nem... nem tudom, uram, dehogy tudom! – bólogatott Franky, és már sokkal biztosabb volt a hangja. De még mindig csak mereven nézett maga elé. – Nem tudom, hogyan kerültem ide... nem tudom hogyan kerültem bele ebbe az egészbe... – csóválta a fejét és hatalmasat sóhajtott.

– Ugyan, Franky, túléli! Higgye el, csak megerősödik tőle... sokkal bölcsebb lesz...

– De mit ér, ha senkinek se mondhatom el...

– Attól függ! Ha csupán kérkedni és hiúságból hencegni akar vele... hát, azt nem tanácsolom! De ha mondjuk, eltöpreng általa dolgozon... és majd a jövőben ön tanár lesz... és tanítani fog... fiatalokat... esetleg az évek során több százat is, akkor ön majd egy hihetetlenül jó tanár lesz! Meg tudja majd tanítani a diákjainak a lényegget... Higgye el!

– A lényegget...?

– Igen! Hiszen ezek... látja, még itt is veszekednek, civakodnak egymással. Érthető... érzik, hogy „valahová máshová” kerültek... Le kell vezetniük a bennük felhalmozódott igazságtalanságok által szült feszültségeket. Viszont az értelmük még mindig csekély! Mennyire nem ragadták meg ebben a párbeszédjükben sem a lényeg. Csak annak felszínét súrolták... pedig kemény szavaknak tűnhetett a képzetlen ember számára.

– Mi a lényeg, uram?

– Tudja, Franky, az ember génjeiben elképesztő erővel determinálva van az élni akarás mindennél erősebb ösztöne! Úgy tűnik, mintha az életnek csupán ez lenne az egyetlen célja. Terjeszkedni, fennmaradni... fenntartani önnön magam, az Élet nevű minőséget... minden áron!! S most, amikor már oly sokan élnek a bolygón... milliárd számra, akkor rákényszerültek, hogy valamiféle rendet szimulálva magasabb szinteken szerveződjenek meg, mint az ösközösségük horda-csoportjainak szervezettsége volt. De hááát... ennyi tellett tőlük! Társadalom nevű különféle szerkezeteket eszkábáltak össze... feudalizmus, kapitalizmus, kommunizmus... izmus... izmus után... amelyek sokkal inkább egy hatalmas, rájuk nehezedő gólemhez hasonlítanak! Lényegében korrupcióval, igazságtalanságok hegyeivel terhelt primitív halmaz csupán... Kísérletezgetnek ugyan vele, hogy egyre jobb lehessen számukra, ám rettenetesen lassan haladnak ezzel a feladattal! Tudja, Franky, a belőlük égetett és lényegükké emelkedett genetikai készítés az életben maradásra, és az élet minőségének továbbadási kényszere megütözik bennük az általuk társadalomnak nevezett, alapjaiban igazságtalan szerveződés – primitív – működési szabályaival! Az egyed, DNS-ében rögzített utasítások alapján élni akar. Azt akarja, hogy a családja, gyermekei is éljenek... sőt, jól... sőt, jobban éljenek!

Ha a másik egyednek jár... akkor neki is jár az a „kütyü”, „üveggyöngy”... gondolják, és képes küzdeni, sőt harcolni is érte. Nem illethetjük ezért kritikával. Hiszen csak jó életet akar önmagának és családjának. Ezt génjei parancsolják meg neki. Ám az általa összeeskábált „társadalom” nevű... – és gyorsan tegyük hozzá, hogy nagyon rosszul sikerült – halmaz telis-tele van szörnyűbbnél szörnyűbb igazságtalanságokkal. Ezáltal nem képes mindent elérni. Előszörban anyagi javakra gondolok... tudja... „üveggyöngyökre”, amelyek már társainak, másoknak „megvannak”, birtokolják... – lakás, autó... sőt, egyre jobb autó. S ha neki ez nincs meg, akkor lázad, sőt ha kell, harccal... – amit olykor forradalomnak neveznek el – el is veszi azoktól, akiknek már megvan... Valójában elég szánalmas helyre tesz olykor saját maguk világát, amely egyébként természeti kincseit tekintve... gyönyörű! Ők meg sokszor olyanná változtatják, mint egy giccses körhinta. Vannak, akik csak bámulnak benne maguk elé. Vannak, akik tényleg gondolkodnak benne. Vannak, akik csak vihognak mindenben... tudatlanságukat leplezve. Vannak, akik úgy tesznek, mintha értenék az összefüggéseket... úgy tesznek, mintha gondolkodnának. Vannak, akik figyelnek, mint a ragadozó a bokorban rejtőzködve, hogy mikor csaphatnak le a zsákmányra... pénzre, pozícióra... A végén pedig... a végén, itt van ez a hűtőbox... és kész!

– Hihetetlen, de valóban így van! Ön ezt ismét nagyon eredeti aspektusból kezdi vizsgálni...!

– Ennyi, Franky! A bennük kódolt DNS szabályok ellen nem lázadhatnak, nem tudnak... és ezért mindig a közösségükben, az emberi társadalomnak nevezett halmazban fogják keresni a hibát... Forrongnak, küzdenek, harcolnak... sajnos múló anyagi javakért... különféle „kütyükért”, tárgyakért, „üveggyöngyökért”!

– A birtoklási vágy...

– Nem csak... Természetesen az egyszerűbb egyedeikben a birtoklási vágy irányítja őket. A fejlettebb lelkületekben pedig az igazságtalanság tartja őket állandó rezgésben, hogy úgy mondjam, mentális forrongásban. Hiszen van úgy, hogy sokkal műveletlenebbek, tanulatlanabbak rendelkeznek sokkal nagyobb anyagi javakkal, pénzüsszegekkel, mint olyanok, akik nagyon sokat tanultak, műveltebbek... gondolkodóbb típusúak. Mégsem rendelkeznek esetleg olyan mértékű jövedelemmel, amely segítségével ők is képesek lennének biztosítani azt az életszínvonalat saját gyermekeiknek, amelyet más – esetleg agresszívabb, szerencsésebb, ügyeskedőbb – egyedek... viszont igen! Máris létrejön közöttük a feszültség... hiszen láthatta! Akár egyének, akár különféle érdekcsoportok vagy nemzetek között is! Forradalmak... háborúk kísérik végig történelmüket. Nem értették meg ennek igazi, valódi okát! Nevezetesen, mivel génjeiket közvetlenül nem képesek manipulálni... – és ez esetben ez nem is lenne jó – így társadalomnak nevezett képződményüket kellene fejleszteniük elsősorban. Ezt kellene igazságosabbá... ráadásul sokkal igazságosabbá tenniük! Legfőképpen az általuk olyannyira áhított anyagi javak birtoklásának tekintetében. Mint említettem, munkálkodnak is ezen, de igen lassan... és olykor hatalmas véráldozatok árán! Hiszen akik kedvező társadalmi pozíciókban vannak jövedelmeik tekintetében, azok a dolog természetéből adódóan nem nagyon sietnek újítani a társadalmi struktúrákon... Pláne a társadalmuk elosztási struktúráihoz félnék hozzá nyúlni, hiszen aggódnak, hogy ezáltal ők elveszíthetik kedvező pozícióikat. Viszont a szélesebb tömegeknek nem jut elég ezekből a „kütyüből”, amelyek birtoklásától ők is oly boldogok lennének. Családjaik magasabb életszínvonalon élhetnének általa... És tudja, Franky, talán nem is ezért a magasabb életszínvonalért küzdenek a génjeikben

kódolt életerő alapján, hanem amit ezek által az eszközök által kaphatnának az életüktől. A magasabb „életszínvonal”, mint kifejezés talán nem is mutatja meg a lényegét. Sokkal inkább a magasabb „életérzés” az, amelyre ők is vágynának... hiszen az élet érzése közvetlenül a lelkükre hat! Beleszületnek ebbe a világba és habzsolnak... féktelenül és sokszor mértéktelenül.

S, a lélek, az kényes jószág... Franky! – Mr. Spade elhallgatott. Némán állt, hátra tett kezekkel a hullakamra ablaka előtt. Néhány percnyi mély csend után, hirtelen megszólalt.

– Emlékszik Galileire...?

– Igen...! – csillant fel Franky szeme. – Azt hiszem értem, hogy mire gondol Mr. Spade.

– De ha mégsem lesz olyan szerencséje, hogy taníthasson eljövendő nemzedékeket, akkor írja meg a tapasztalatait, amelyet az élete során szerzett, Franky! Legyen író! Írjon regényt, verseket vagy éppen drámát... Majd játszani fogják a színházak és sok embernek nem kell szó szerint végigélnie mindazt a szenvedést és szenvedélyt, ami az embert igazi nagy íróvá teszi, hanem elég lesz végigolvasniuk az Ön egy-egy művét vagy megnézni egy-egy színdarabját... Esetleg egy verse által fognak majd dolgokat megérteni... tisztábban, sokkal tisztábban látni. Ezáltal lesznek majd bölcsőbbek... persze csak ha képes hatni rájuk...

– Az értelmükre?

– Igen! Az értelmükre... de csak akkor, ha már van hitük!

– Albertus Magnus...!

– Igen, Albertus Magnus... Hinni már tudott, de ő tudni is akart!

– Hívő racionalizmus!

– Pontosan, Franky!

– Honnan tud ön minderről, Mr. Spade? – pattant föl Franky. – Régóta figyelem önt, és ön nem olyan, mint egy kérges kezű sirásó...

– De bizony, a kezem az kerges... de talán az agyam... nos, az agyam az valójában nem – mosolygott titokzatosan Mr. Spade.

– Hogy érti ezt, Mr. Spade? – förmedt rá váratlanul Franky.

Mr. Spade kezeibe temette arcát és sűrűn bólogatott. Mintha mélyen elgondolkodott volna, majd hirtelen felnézett Franky-re. – Ne kiabáljon velem, Franky-boy! Inkább menjen oda a képkerethez... oda, amelyik az asztal fölött lóg.

– De hiszen az üres, vagy csak be van fordítva a fal felé...? – kérdezte gyanakodva Franky.

– Vegye le! De... – emelte fel hangját Mr. Spade... – de tudja meg, hogy 27 év óta függ ott... ebben az állapotában és ebben a pozícióban! Kellő tisztelettel vegye le! – emelte fel most már Mr. Spade a hangját, szinte utasításszerűen.

Franky átnyúlt az asztal fölött. Alig érte el, mert az asztal meglehetősen széles volt. De végül sikerült az ujjai hegyével elérnie. Levette... Megfordította... Legalább két percen át nézte... majd lassan, nagyon lassan felemelte a tekintetét Mr. Spade-re.

– Bocsásson meg, uram! – mondta szinte alig hallhatóan. – Bocsásson meg, hogy az előbb felemeltem a hangom.

– Ugyan, Franky... Nem kell bocsánatot kérnie. Ön sokkos állapotban volt még, amin nem is csodálkozom.

– De nem is említette, uram, hogy Ön...

– Miért említettem volna? Igen, az a diplomám... Én is Oxfordban végeztem és bizony, filozófia szakon. Majd az egyetemi diplomám megszerzését követően ledoktoráltam...

– Igen, ez az ön doktori oklevele... – simította végig pulóverének ujjával Franky, hogy letörölje róla a 27 éves port. – Ez fantasztikus, uram... és ön itt... sírásóként dolgozik!?!

– A doktorimhoz gyűjtöttem anyagot. Ezért jöttem el sírásónak an-

nak idején... Úgy terveztem, hogy egy, maximum két hónapot maradok. Anyaggyűjtésre szántam ezt az időt... De akkor... igen... akkor Mr. Jenkins-szel átéltem egy ilyen teljességgel megmagyarázhatatlan... „jelenséget”... A doktorit megírtam. El is fogadták... megvédtem. Az itt tapasztaltak után egyáltalán nem volt nehéz. Meglehetősen újszerű, kreatív gondolatokat építettem bele és ezért hívtak is vissza az egyetemre tanítani...

– De már nem ment!? – sóhajtott Franky.

– Nem... már nem! – merengett el csendesen Mr. Spade. – Soha többé nem mentem vissza. Ennek huszonnyolc éve... Tudja, Franky, az ember nem mindig oda megy, ahová a lábai akarják vinni...

– A lábnak az agy parancsol...

– Csupán az agy... valóban! Ám olykor az embernek a szívére is hallgatnia kell!

– Megértem, uram!

– Franky! A világot ócskává és cinikussá egyes emberek teszik! Habár a világ maga nem ócska és nem cinikus! A világ gyönyörű! Csak egyes emberek azok, akik hatalmuknál fogva gonoszak lehetnek másokkal. Méltatlanul kerülnek magas pozíciókba... nem ismerik az erkölcsöt és az etikát.

– És egyre többen...!

– Igen! Kétezer éve nem működik semmilyenféle szűrőrendszer vagy kontroll... Akiknek szűrni kellene, időközben korrumpotk lettek. Beleszületési alapon, kapcsolati tőkével uralkodnak és így „működtetik” a világot, így megy minden...

– Talán azért, uram – amit ön mondott nemrég –, hogy csakis a műszaki fejlődést tekintik fejlődésnek. A benső erkölcsi, etikai érzéküket... mentalitásukat nem fejlesztették. Azt ott hagyták a „kőkorszakban”! Még azokat is kinevetik, kigúnyolják, akik meg merik ezt

említeni. Ez tagadhatatlanul oda vezet, hogy barbár lelkületű, erkölcstelen emberek járnak-kelnek városaink utcáin... elegáns öltönyökben. Erkölcsi gátak, mentális fékek nélkül! Egy kőkorszaki horda tagjának mentalitásával... frissen borotválva, elegáns autókban döntik el, hogy „az kell nekem”... „úgyis megszerzem”... „meg kell, hogy kapjam”... „mert az nekem jár”!

– Ösztönök...! Rabló ösztönök... Az értelem alszik, Franky! Az egyetemeken nem gondolkodni tanítanak, csupán beprogramozzák őket... Egyszerű algoritmusok...!

– És gátlástalanul vetődik rá más tulajdonára... Szinte látom, ahogy a kőkorszaki ösztöne által tépi, szaggatja a nyers húst... A szemembe hazudik! Miközben a zsebemben kotorászik! Politikus, kormány... „üzletember”...!

– Hogy előnyökre tehesen szert velem szemben egy általa tévesen versenynek hitt életben! – kiáltotta Mr. Spade. – Sajnos versenyként élik meg és nem közös célként... az Élet csodáját!

– Megkívánja a feleségemet és megpróbál nagyobbat üvölteni, mint én – a városi dzsungelben... hogy megijesszen és én visszahúzódjak és ő megszerezhesse.

– Ösztön-élet... drága öltönyökben, Franky!

– Igen! Igen... százszor is igen...!

– Az emberek nem az új ismeretekért tanulnak, hanem azért, hogy több pénzt kereshessenek – magyarázta immár székére visszarogyva, lecsendesedve Mr. Spade. – Még többet... és többet akarnak. Közgazdászok és politikusok. Nem a tudás megszerzése miatt tanulnak, mint a reneszánszban vagy a huszadik század elején, hanem a pénz megszerzése motiválja őket. Tévesen azt gondolják pénzügyi és különféle menedzser iskolák elvégzése után, hogy sokkal többet tudnak majd, de csupán kifinomult pénzmozgatási tech-

nikákat tanítottak nekik, és nem igazi tudást...! A valódi tudás a Filozófiában nem tud fejlődni, mert azzal nem lehet gyorsan nagy pénzeket keresni. Teljes intellektuális félrevezettségben tartják őket. A városi fogyasztói civilizáció kiszolgálására tanítanak meg generációkat... akik azt gondolják magukról, hogy okosak, pedig csupán modern cselédei a pénznek.

– Nincs alternatíva, uram! A kozmopolita egyetemi oktatás egyetlen változata az úgynevezett „nyugati oktatási rendszer”. A világ minden tájáról ide járatják a gazdagok a gyerekeiket. Pedig ennek csupán egy oktatási, képzési alternatívának kellene lennie, ha valódi verseny lenne... az oktatás, képzés terén is.

– Franky, a XXI. században nagyon nehéz XVI. századbeli IQ-val megélni...!

– Pedig a többség így gondolja! Megkérdezhetem, hogy miből írta a doktoriját, Mr. Spade? Váltott hirtelen témát Franky.

– Ön az első 27 év óta, aki erre kíváncsi... Tényleg, őszintén érdekli?

– Természetesen, uram... nagyon is!

– Tudja mit... önnek elhiszem – mosolygott Mr. Spade és folytatta.

– Engem az érdekelt akkoriban és fiatal filozófia hallgatóként is, hogy az emberek mennyire nincsenek tisztában önmagukkal. Nagyon érdekesnek tartottam, hogy mennyi mindent tudnak... minden másról, de valahogyan önmagukat valójában még nem is fedezték fel.

Erre egy pszichológus barátom azt mondta, hogy annyira természetes számukra önnön létezésük, hogy fel sem tűnik nekik!

S ők valójában a rajtuk kívül lévő világot akarják fogalmilag megragadni egy életen át! Pedig bennük, saját magukban rengeteg kérdésükre... sőt a még fel sem tett kérdéseikre is választ kaphatná-

nak...! Mintha csak be lennének programozva a fantasztikus mennyiségű információszerzésre és továbbításra... Önmaguk megértése, létezésük oka, okrendszere másodlagos csupán számukra, fel sem merül többségükben önnön létezésük sokkal pontosabb megértése.

Pedig a „csoda” bennük van! Minden ember egy-egy műalkotás.

– Értem! Ez volt a motivációja, uram... Úgy érti, hogy tudatosan nem igazán értik önmaguk létezését...?

– Igen! Akkoriban ez izgalmas kérdésnek tűnt számomra. Sőt azt vettem észre, hogy az emberek elbagatellizálják ezeket a kérdéseket... Valószínű azért, mert annyira megválaszolhatatlannak tartják, annyira nagy ezekkel a kérdésekkel kapcsolatosan a tehetetlenség érzetük. Már-már gúny tárgya lesz az is, aki egyáltalán kérdés formájában fel meri vetni ezeket a nagy összefüggéseket, nagy kérdéseket... mint a honnan... miért itt és most... és ezt követően hová vezethet majd az emberi tudatunk útja?!?

– Ez nagyon izgalmas, uram. Mi az egyetemen második évfolyamban csináltunk egy ilyen kísérletet. Kimentünk az utcára, és megszólítottunk mindenkit, aki hajlandó volt válaszolni nekünk. Rögzítettük a válaszaikat... Nagyon tanulságosak voltak. Csupán két kérdést tettünk fel nekik. Megkérdeztük tőlük, hogy tudják-e, tisztában vannak-e azzal, hogy: **Kik ők és hogy miért vannak éppen most... éppen itt!?! Tudja mit válaszoltak erre?**

– Sejttem...

– Képzelje, uram elsősorban bemutatkoztak... elmondták a nevüket, életkorukat...

– Adatok! Betáplált adatok. Mint a robotok... beléjük programozott algoritmus... – morgott csak úgy maga elé Mr. Spade.

– ...azt, hogy hol laknak, családi állapotukat... beszéltek a gyerekeikről. Volt, aki a testméreteiről, testmagasságáról, testsúlyáról...

lábméretéről, saját szeme, haja színéről. Azt válaszolták, hogy azért vannak itt mert dolgozni mennek, vagy munkából jönnek..., esetleg bevásárolni igyekeznek vagy várják a buszt. Volt, aki elmondta munkahelyi pozícióját... igazgató, osztályvezető... buszsofőr, munkás... Ennyi. Semmi más! Kész! Csupa külsőség, csupa élethelyzet az, amiről beszéltek nekünk. Rájuk szakadt egy valójában ostobán felépített, Gólem nevű társadalom, és mindent csakis ebben a társadalmi-halmazban elfoglalt pozíciójukon keresztül képesek látni. Nem is értették meg a kérdést!

– Leszűkített tudatállapot...

– Eszükbe sem jutott, hogy valami módon sokkal mélyebb okokról beszéljenek vagy kérdezzenek vissza, esetleg eljussanak a kérdés igazi mélységének megértéséig... Az volt a benyomásunk, hogy élő robotokként, különféle beljük táplált algoritmusoknak engedelmeskedve rohanják át életük néhány rövidke évtizedét. Mintha ott lenne valami előttük, de nem látnák... Ezek, uram nem értik önmagukat sem! A legtudatlanabb tömegek szintjein még a kérdés feltétele sem jut eszükbe.

– Mi következik ebből?

– Nincsen faji szintű – öntudatuk! Mint ahogyan az állatoknak sincs...

– Sajnos pontosan így van, fiatal barátom! Én is erre a következtetésre jutottam. Valami miatt félnek szembenézni önnön magukat érintő mélyebb megértési szintekkel. A mélyebb értelmezés önmaguk létezésével kapcsolatban fel sem merül bennük! Még a kérdések feltételéig sem jutnak el. Napi külsőségek tömege, figyelmüket elterelő gagyi információhalmaz rohan el előttük életük minden órájában, percében... munkahelyeiken, családjukban, szabadidejükben egyaránt!

Akkor értettem meg, hogy egy új szellemi intellektuális „forradalom” előtt állunk... tudja, mint Leonardo idejében! Azért gondoljon bele, mekkora bátorság kellett akkoriban ahhoz, hogy az egyház minden tiltása ellenére valaki éjnek idején néhány szál gyertyával a kezében és zsebeiben leosonjon egy temető kriptájába, és elkezdjen ott felboncolni már elhunyt embereket...

– Egy a tíz-, sőt százmillióhoz, hogy erre a kor átlagembere nem lett volna hajlandó...

– De volt EGY... Leonardo! És ez a fontos! Ő megtette. Ezért ma a tömegember élvezi ennek hallatlanul nagy előnyét. Az ember általa megismerhette önnön testét, testének felépítését, izomzatát, csontozatát, ereinek hálózatát... Ma már azt nehéz elképzelni, hogy ezen ismeretek nélkül, hogyan voltak képesek évszázadokon át létezni... A csatatéren szerzett legenyhébb sérülésbe is belepusztultak, hiszen nem voltak pontos anatómiai ismereteik! S mekkora volt ennek a hatása... Elképesztő! A reneszánsz... a racionalizmus kora... Fantasztikus lehetőségek ezreit nyitotta meg számukra egy egyszerű **gondolati tudatosodás**... pusztán azért, mert merték szellemüket, értelmüket bátran és szabadon használni!

A tudományok, a művészetek soha nem látott sebességgel szökkenetek szárba. A racionalizmus leölte Dante Alighieri népbútító drámája által sugallt külsőségeket! Bár hozzá kell gyorsan tennem, hogy az a mű azért nagyon komoly pszichikai összefüggésrendszereket képes feltárni... ám külsőségei, színpada összeomlott!

Pedig nem történt más, mint jött egy ember és elmagyarázta nekik, hogy kik is ők, hogyan épül fel testük, mi mire való benne... Két-száz évnyi kutatás előtt nyitva meg ezáltal az utat... Az orvostudomány... a kémia, biokémia..., biológia... a startvonalhoz állt és azóta is rohan...! Az emberek pedig boldogok voltak... legalábbis ebben az értelemben. Felismerhették önmagukat. Megérthették, hogy

miként is néznek ők ki... belülről is! Miképpen épül fel az, amit az ő testüknek hívunk, sőt arra is kezdett fény derülni, hogy ez az emberi test nevű szerkezet miképpen is működik! Pszichológiai értelemben mélyebbé vált öntudatuk, amelynek számtalan előnye van saját életük aspektusából...

– Ön viszont rájött, hogy ez nem elég, hogy nem ez a végső tudás... hogy Leonardo és a reneszánsz felfedezőinek köszönhetően elindult **önismereti folyamat**, még messze nem ért véget! S az emberek tudása teljesen megérett arra, hogy befogadjon egy új „leonardói” rendszert... Csak most önnön létezésük nagyobb, tágabb összefüggés-rendszereinek tudatosodása lehetne a cél.

– Nagyon szépen mondja Franky! Pontosan így történt. Felismertem azt, hogy ma, a XX. és XXI. században sem tudják létük igazi okát... Pedig ennek felkutatása igazán szép és izgalmakat rejtő feladat. A világegyetem egyre távolabbi területeire küldenek űrszondákat... miközben fogalmuk nincs még mindig önmaguk lényegéről, létezésük valódi okrendszeréről.

Sokat töprengtem azon, hogy hol kezdhethném el megismertetni őket magasabb szellemi szinten, magasabb értelmi aspektusban önnön... saját maguk fontosságával. Rájöttem közben, ha erre képes lennék, akkor a tudatos lét olyan következő szintjére emelkedhetne fel tudatuk... önmaguk megítélésével kapcsolatban, ahol már olyan ostobaságok, mint erőszakos bűnözés, háborúk... lehetőségei nem is mérülnének fel saját értelmükben. Ha képesek lennének megérteni, hogy valójában kik is ők... és miért vannak „itt”, és hogyan lesz a „tovább”..., akkor önmagukra is sokkal nagyobb tisztelettel néznének. Felismernék azt a fantasztikus értéket, amit az ő létezésük valójában jelent! Természetes döntés lenne számukra azok megvetése, akik bűnözésre, gyilkolásra, háborúk megvívására biztatják őket... sajnos jelenleg is.

– Persze a kor hivatalos „gondolkodói” szerint ez utópia... – nevette Franky. – Rutin válasz a tudatlanok, ám pozícióba lévőkhöz részéről. Hogyhogy... miképpen is lehet az, hogy nem az ő „képzett” agyukban jutott ez felszínre... Ja, hogy más jött rá... akkor már csak azért sem lehet jó... Nevetséges szemlélet, amely évszázadok óta kísérti az emberiséget... mondhatnám, szó szerint – hivatalból!

– Remek, Franky... jól fogalmaz! Ez a helyzet, de én azért megírtam a doktorit. A „Filozófia Relativitáselmélete” címet adtam neki. S higgye el nekem, nem tettem egyebet benne, mint megkísértem a fejüket és a nyakukat összekötő atlasz és az episztrófeusz nevű csigolyák közti elmozdulás lehetőségét kitágítani számukra...

– De szépen mondta ezt, uram! – nevette fel hangosan Franky. – Hiszen ez egy hasonlat csupán...

– Természetesen...

– Ön Platón barlang-hasonlatára utal, ahol a barlangban ülő férfiak nem a valóságot látják, csak a valóság leképezett árnyait a barlang falán, s ezt vélik valóságnak! Persze Platónnak még nem álltak rendelkezésére olyan kifejezőeszközök, mint amelyek ma már a tudományok eredményei által megvannak számunkra. S, ezen férfiak nyaka a barlang falához volt rögzítve úgy, hogy csupán egy bizonyos kicsinyke szögben tudták elmozdítani a fejüket...

– Ezért tudásuk is csak nagyon kis szegmensét érintette a látható világnak... Platón szerette volna megkísérteni, hogy legalább néhány fokkal jobban képesek legyenek ezek a szerencsétlen emberek elfordítani nyakukon lévő fejüket, hogy olyan szeleteit is megismerhessék a világnak, amelyet ezidáig még nem voltak képesek látni, megtapasztalni és emiatt értelmezni sem.

– Pontosan így van! Megértettem, hogy eléggé egoisták... annak ellenére, hogy szinte semmi lényegeset nem tudnak önmagukról... és ezért legjobb, ha önmagukkal kezdem **szemük és ezáltal értelmük**

határainak feszegetését... Erre jobban odafigyelnek...!

– Amely fogalomrendszert önmagukhoz képesek kötni, azt hamarabb meg is értik!

– Tudja, akkoriban volt az USA Holdra szállási expedíciója, de mielőtt ember ment volna oda, a biztonság kedvéért csak ember nélküli gépeket, úgy nevezett „holdjárókat” lőttek fel... amelyeket innen a Földről, Houstonból irányítottak. Ezek a kis holdjárók, holdjárművek... le-föl szaladgáltak az idegen égitest felszínén, anyagmintákat gyűjtöttek... elemeztek és továbbítottak információkat a Földre. Ma már a Marsra is rutinszerűen küld az emberiség ilyen korszerű Marsjárókat. Még nevet is adtak neki, a Curiosity névre hallgat. Ez a Mars-járó is ott szaladgál... innen a Földről irányítva... Anyagot gyűjt, a légkörből vesz mintát, elemzi... s az általa összegyűjtött információmennyiséget számítógépébe elraktározza, csoportosítja és küldi a Földre, Houstonba...

– Hogyne, uram! Ismerem a történetet...

– Ez az a kis kép... – az asztalfiókból kihúzott egy korabeli újságot Mr. Spade, és gondosan, óvatosan kihajtogatva Franky elé tette. – Nézze, ez itt a „Hold-járó” és ez pedig a „Mars-járó”... - mutatott egy másik fotóra.

Franky bal tenyerébe temette állát és figyelmesen bólogatott.

– Az ember – általam korábban emlegetett – műszaki fejlődésének, mérnöki tudásának a bravúrja ez a két szerkezet... Kilövi őket egy távoli égitest felé... ott leszállnak és elkezdenek működni ide-oda gurulva... No, persze szigorú irányítás, kontroll alatt állva... a földi

– Houston – irányító központ részéről.

– Értem, uram! Csak azon töprengek, hogy hogy jön ez ide...?

– Franky! Ne legyen türelmetlen! Minden mindennel összefügg... majd ön is rájön! No, jó... nem bánom. Mondja meg nekem, hogy ön milyen fő, fontos részekre bontaná ezt a két kis csoda-gépet...?

- Úgy érti uram, hogy nevezzem meg a fő alkotó komponenseit?
- Pontosan! Mint egy mérnök... csak úgy morfológiailag gondoltam.
- Lássuk csak! Hááát, mindkettőn vannak olyan részek, amelyek segítségével helyet és helyzetet képesek változtatni, azaz mozogni képesek, elmozdulni... kerekek, lánctalpak... ilyenek.
- Igaz! Hát, merev, mozdulatlan kockaként sokra nem mennénk velük... értelmüket veszítenék. Működésük záloga, hogy mozogni legyenek képesek... így kiterjeszthetik hatáskörüket a számukra még ugyancsak idegen környezetben.
- Igen, kerekeik vannak vagy éppen hernyótalpaik... ez lényegtelen részletkérdés. Sőt, vannak nekik karjaik is, amelyekkel különféle, a felszínen látható tárgyakat, közeteket képesek megragadni... odébb rakni, pakolni. Ezt én az őket felépítő rendszer első csoportjába sorolnám...
- A hely- illetve helyzetváltoztató képességüket biztosító elemeiket a tárgyak megragadására alkalmas karjaikkal, csápjaikkal egyetemben...
- Igen, uram. Pontosan...
- Nézzük tovább...
- Nos, a második csoportba azt a központi részüket tenném... ott... azt a „dobozt” vagy nevezhetnénk „törzsüknek” is, amelyben egyáltalán a működésükhöz, üzemelésükhöz szükséges részeik találhatóak. Az energia felvételhez szükséges napelemeik, energia átalakító és tároló berendezéseik, amelyek segítségével egyáltalán aktív létezésük biztosítható az idegen égitest felszínén. Akkumulátor, vezetékek... és így tovább.
- Remek, Franky! Megvan tehát a második, őket alkotó felépítménycsoport. Az üzemelésükhöz, működésükhöz nélkülözhetetlen

berendezéseik illetve az azokat tároló központi elhelyezkedésű „doboz”. Lát-e még valamit Franky...?

– Óh, hogyne, uram! Értem... – vakargatta az állát Franky – ... hááát persze... Mindaz a berendezésrendszerük sorolható egy újabb... mondjuk úgy, egy harmadik nagy csoportba, ami a **lényege** ezen kis gépeknek. Szóval, amiért odaküldték őket Houstonból... Az eddigiek, amiket felsoroltam... tulajdonképpen mind-mind csupán azért vannak, hogy ezt a harmadik, igen fontos, ha nem a legfontosabb csoportot „kiszolgálják”, illetve hibamentes működésüket biztosíthassák...

– Mi ez a harmadik csoport? Ön szerint?

– Nos, az összes műszer, amellyel a küldetésük célját, lényegét képesek megvalósítani. Ezeket valószínű ezen kis gépek felépítményének legmagasabb pontjain helyezik el, így biztosítják a minél távolabbra való „ellátásuk” lehetőségét... a nagyobb aspektus kinyílását számukra.

– Nos...?

– Hááát, ezek a filmfelvevő lencsék, a fotólencsék, amelyek segítségével az elektromágneses spektrum általuk befogható sávjában felvételeket lesznek képesek készíteni küldetésük színhelyein.

– Aztán...

– Azután a hangfelvételek készítésére alkalmas eszközeik, amelyek segítségével a mechanikai rezgések, hanghullámok tartományába eső jeleket lesznek képesek érzékelni.

– Úgy van! És még...

– Hát, a gáz halmazállapotú anyagok... azaz az adott légkör összetételének megvizsgálása céljából rájuk szerelt elemző eszközök. Sőt, a szilárd anyagok elemzésére képes és a folyékony halmazállapotban előforduló különféle vegyületek elemzésére, felismerésére

képes eszközök. És ezekhez szorosan kapcsolódik egy nagy kapacitású számítógép, amely segítségével irányítható a mozgáskoordinációjuk és az általuk... az előbb felsorolt eszközök segítségével elemzett, begyűjtött anyagokra vonatkozó információk elraktározására képes file-ok, és azok továbbítására, valamint egyszerű elemzésére is alkalmas számítógép elektronikus eszközrendszerei.

– Bravó, Franky! Elsőre megoldotta! Tehát ez a három fő szekció, amellyel egy Hold-járó, illetve egy Mars járó jellemezhető. Bár gondolom, ha bármely más égitestre információ szerzés céljából küldene az ember „járműveket” akkor azok is valamiképpen, alapjaiban azonos felépítéssel rendelkeznének!

– Nagyon valószínű, uram!

– Most mutatok valamit Önnek, Franky. S, amikor megpillantja, gondolja végig mindazt, amit az előző percekben elmondott nekem ezekről a kis eszközökről, amelyek létezésükkel, működésükkel halhatatlanul nagy szolgálatot tesznek az embereknek... Gondoljon majd arra, amit a felépítésükről mondott nekem! Sőt, ön már azt is bravúrosan felsorolta, hogy ezek mindegyike...egyenként miért is..., mi célból kerültek felszerelésre erre a Hold- illetve Mars-járó járművekre!

– Rendben, uram!

Mr. Spade kicsit kotorászott a fiókban, és egyszer csak lassan, nagyon lassan egy újabb lapot vett elő. Odanyújtotta Franky-nek... és leült. Franky megfogta, s mereven rábámult... egy kép volt. Egy álló, mezítelen emberalakot ábrázolt! Franky némán nézte. Hosszú perceken át... Mr. Spade mindkét kezével az asztalra könyökölve tartotta az arcát és erősen koncentrálni figyelte Franky vonásainak minden rezdülését. Talán másfél-két perc is eltelhetett... Franky néhányszor felpillantott, Mr. Spade-re nézett. Először rémültnek, majd

tanácsstalannak látszott, végül pedig szemeiben könnycseppek jelentek meg... Látszott rajta a megrázkódtatás. Mélyet sóhajtott, és erőt gyűjtve csak annyit volt képes kinyögni... Ez... **ez... uram, egy Föld-járó!**

Mr. Spade nem szólt, csak nézte Franky arcát, amint lecsordulnak róla a könnycseppek. Jól esett mindkettőjüknek a csend. Majd talán három perc is eltelhetett így, amikor Mr. Spade megszólalt. Tudta, hogy nem lehet drasztikus, vagy hangos... Elképzelte, mi játszódhatott le ennek az okos fiatalembernek a tudatában az elmúlt néhány percben. Láttá raja azt is, habár még egyáltalán nem teljesen tudta, de már elkezdte feldolgozni az előbb hallottakat. Annak idején, amikor a doktorijához szintén végzett ilyen kísérleteket, amit most Franky-vel csinált, mindenki másként reagálta le a megdöbbenően új információt. A többség pontosan úgy, ahogyan most Franky. Voltak, akik zavartan... sőt, elpirulva erőltetetten nevetgélni kezdtek, zavarukat palástolva, megint mások leizzadva szótlanul ültek és mereven, tanácsstalanul... szinte már-már talajt veszelve lábuk alól néztek Mr. Spade-re... annak idején.

De ez már a pszichológiai elemzéseket végrehajtani képes tudósok dolga. Voltak, akik gondolkodás nélkül, minden ésszerű érv nélkül támadtak... azonnal felcsattanva... Ezek a reakciók az embereket, saját magukat minősítették. Vajmi kevés közülük volt az igazi probléma megértéséhez... hát még az esetleges megválaszolásához. Válaszreakcióik csupán saját IQ-juk mértékének kérdése volt. Mr. Spade pontosan tisztába volt azzal, hogy miután ez a fiatalember megértett valamit az előző okfejtéséből, mennyi, de mennyi megválaszolatlan kérdés nyílt meg egyszerre tudatában...!

– Úgy bizony! Látja... adva van egy bolygó... Föld a neve. Létezik rajta egy lény... ember a neve. Fizikai, testi felépítése alapján rendelkeznek négy végtaggal, amelyekkel ragyogóan képes megoldani a

hely- és helyzetváltoztatás kihívásait, sőt karjai segítségével – a kezével képes megragadni különféle tárgyakat is. Rendelkezik egy „dobozszerű” zárt „szekrénnel”, a törzsével, amelyben nagyon fontos „berendezési tárgyak” találhatóak, amelyek segítségével a működéséhez szükséges energiákat nyeri... Vegyi úton jut az életéhez szükséges energiák kinyeréséhez. Nem rendelkezik napelemekkel, hanem nagy molekulájú szerves anyagok lebontásával adenzin-trifoszfát és NAD nevű molekulákban tárolt energiákat használ fel. Természetesen ehhez a biokémiai folyamathoz igazodnak törzsének belső berendezései is. Törzséhez egy nyak-taggal csatlakoztatva található egy közel gömb alakú felépítmény, amelyen annyi érzékelő, adatgyűjtő berendezés található, amennyi csak elfér rajta. Az elektromágneses spektrum bizonyos sávját közvetlenül érzékelni képes szemei... a légkör gáz halmazállapotú anyagait érzékelni és elemezni képes orr elnevezésű berendezés... a folyékony halmazállapotban oldott molekulák felismerésére alkalmas szájüreg, amelyen keresztül szerves anyagokat képes bejuttatni a testüregébe, hogy a törzsében található „berendezések” – bár ő úgy nevezi, hogy szervei – segítségével lebontani képes azokat, hogy általuk energiához jusson... s a mechanikai hullámok érzékelésére alkalmas berendezése, a fül nevű szerve!

S, mindezek egy nagykapacitású számítógépszerű működéssel ellátott, „**hordozható winchester**”-hez csatlakoznak, és nagyon fontos, hogy közvetlenül...

Nos, ez az **agyuk**...! Elképesztő hasonlóság!

– Lehet, hogy önmagáról másolta le a „járműveit”...?

– Nem hiszem! Semmiképpen nem tudatosan. Sokkal inkább a nélkülözhetetlen funkció-igények determinálják ezek meglétét...

- A Hold- és a Mars-járművek esetében pontosan meghatározható a

gyártó, és az is ismert, hogy milyen célból készültek ezek a kis kutató-automáták... De... de a „Föld-járó” esetében, mi vagy még inkább... ki lehet „HOUSTON”...??! – kérdezte megremegő hanggal Franky. – Hiszen a cél-funkció határozza meg a felépítményt... Igen, ez nagyon fontos következtetés!

Mr. Spade érezte Franky teljesen természetes megdöbbenését, és tudta, hogy időre lesz szüksége, amíg képes lesz ezt az aspektust feldolgozni, értelmezni. Ezért lassan kimérten folytatta:

– Franky! Szeretnék megkérdezni Öntől valamit.

– Természetesen, uram – sóhajtott ismét elmerengve Franky.

– Ön filozófiát tanult ember... Hogy érzi? Ön ateistának vagy inkább idealistának vallja magát?

Franky egy azonnali gyors válaszra nyitotta száját. De egy pillanatra megállt... Valószínű, hogy az előző logikai sor hatása miatt... hang nem hagyta el a torkát... zavartan pislogott. Mr. Spade szinte „hallotta”, amint kattognak Franky agytekevénnyei. Ez jó! Gondolta magában rezzenéstelen arccal Mr. Spade. Gondolkodik a fiatalember! Elgondolkodtattam... de hiszen ez remek! Az első célom megvalósult... gondolkodik... **és ráadásul önmagáról... Ismerkedik önmaga mélyebb értelmével!** Ügyes vagy, „öreg” sírásó...! Csakúgy, mint annak idején a doktori elkészítésének idején – gondolta magában Mr. Spade.

– Nos, uram én... én eddigi életemben abszolút materialista voltam... sőt, ateista is... Úgy gondoltam, hogy az idealista szemléletű emberek valamely elbutító vallás áldozatai csupán. Volt idő, amikor nevetségesnek is tartottam őket.

De... most valahogy egy egészen furcsa érzés... fogott el. Ön teljesen elbizonytalanított engem... mindössze néhány perc alatt. Ez fantasztikus! Mintha az a sejtésem lenne, hogy az ateista szemléletű emberek valamiféle mentális szűklátókörűségben szenvednének...

egyfajta tudatlanságban... De a mostani, egyes elvakult vallások gyakorlói sem látják teljes értékűen a világot, amelyben élnek. Nem tudom... ! – habogta Franky.

Mr. Spade nagyot sóhajtott. Felállt, ismét odasétált az ablakhoz. Kezeit hátra kulcsolta és néhány másodpercnyi csend után megszólalt. Mintha csak szándékosan időt hagyott volna Franky-nek, hogy összeszedje magát.

– Nos, kedves Franky barátom, Ön nagyon jó úton van, hogy egy intellektualitásában magasabb színvonalú világképet tehessen magáévá...

– Bizonyára remek tanárom van... uram! – próbálta feloldani a hangulatot most már Franky is.

Mr. Spade mozdulatlanul állt tovább, de fejét Franky felé fordítva, összeszorított ajkakkal mosolygott, majd folytatta.

– Jól van, Franky, köszönöm, de tudja, nem szabad kritizálnunk egyiket sem... sem az ateistát, sem pedig az idealistát. Ez is csak arra lenne jó, amire annak idején szánták... valamikor évszázadokkal ezelőtt. Megosztani őket! Egymás ellen fordítani őket... mint a belpolitikában egy-egy párt elvakult „hívőit”, mint a vallástörténet fejlődése során az eltérő szemléletű hívőket, vagy mint napjaink foci drukkereit, akik egymás orrát is képesek beverni... ha kell... valóban abszolút ostobaságok miatt. Persze ezt a gondolkodás legkisebb jele nélkül teszik.

Ősi kőkorszak homályából magukkal hozott ösztöneiknek engedelmeskedve. Értelmük még nem annyira fejlett, hogy kontrollálni legyen képes indulataikat. Ez egyszerűen IQ kérdése. Nem is érdemes vele foglalkozni, ugyanis ez az örök megosztó erő... az embert mindvégig elkísérte. Tudatlanságban gyökerezik, no meg irigységben. Az ateista valóban mentálisan és még inkább intellektuálisan szűk látókörű lény. Szellemi képességeit meghaladja, vagy csak

egyáltalán lusta, hogy az adott történelmi időszak emberi tudásának határait feszegetse. Lerendezi egy egyszerű, ám semmifajta lényegi kérdést meg nem válaszoló, válaszimitációval... a tagadással.

Nincs Isten és kész! Ez nem egyéb, mint a tagadás-szellem! Mély tudatlanságban, sőt tanulatlanságban gyökerezhet. Tudja, mindig az tagad, aki nem képes higgadtan, logikusan elemezni, és értelmezni egy-egy adott jelenséget! Ő sem vizsgálja meg önmagát, mert ha megtenné, akkor nagyon gyorsan rájönne, hogy ő valójában nyitva szeretné hagyni tudásszomjának kiskapuját az ezidáig ismeretlen dimenziók felé.

Ezért áll elő sokszor az a helyzet, hogy bigott ateisták mohón érdeklődnek okkultista dolgok iránt. Ez a teljes káosz a fejükben. A káosszal fejükben élő emberek pedig nagyon könnyen irányíthatóak, Franky. Ezek a „vad-ateisták” nem jöttek még rá, hogy ők valójában magát, a különböző vallások tárgyi eszközeit, jeleit utálják, gyűlölik... megvetik, sokszor pedig gúny tárgyává is teszik. A templom-épületeket, ezen épületek benső festészetét, tárgyi berendezéseit tartják primitívnek és nevetségesnek... Az atomkutatás világában... ugyan már...(!) – gondolják – még ekkora tudatlanságot... – amikor egy-egy templomban szétnéznek. Falra festett képeket, oltárookra elhelyezett tárgyakat imádnak tudatlan emberek... – gondolják magukban. Felnőtt emberek térdelnek holmi tárgyak előtt... Fel sem merül bennük, hogy azok valamiféle mélyebb értelem tárgyi **szimbólumai csupán**. Csak szimbólumok...

A legszebb ebben az, hogy ezután haza mennek és elkezdenek jógázni és alfázni... „meditálni”! Érti Franky...? Örömeiket lelik benne, ha egy-egy egyházfí megbotlik... bűnt követ el. Kigúnyolják... lám-lám egy újabb pedofil pap... azonnal általánosítanak. Pedig, Franky... egyáltalán nem kellene... általánosítaniuk. Éppen elég baja az egyháznak, hogy ilyen beteg emberek keveredhettek

soraik közé, és bizony, ma már eltitkolni sem áll módjukban.

Az emberek azonban bölcsebbek. Nem a papokban hisznek és nem a pusztá tárgyakban, hanem valami sokkal többen, sokkal magasztosabban, sokkal misztikusabban... amely csupán azért misztikus számukra, mert még ismeretlen!

De... – és ez nagyon – fontos hisznek benne! Hiszik, hogy egyszer majd megismerhető lesz... számukra is. Úgy értem, hogy az értelmükkel is képesek lesznek majd megragadni. Itt nem az érdekből imádkozó farizeus tömegekre gondolok, Franky. Neeem... Azoknak csak akkor jut eszükbe Isten, ha valamire szükségük van...!

Szinte hihetetlen, hogy miért... milyen anyagi vagyontárgyakért képesek imádkozni a valójában tudatlan emberek. Az egyik pszichológus barátom szerint az ateista embereket is szinte néhány perc alatt el lehet bizonytalanítani bigott ateizmusukban.

Az idealisták...?! Nos, ők azt nem értik, hogy a vallás... nem azonos a hittel! Kétségtelen, hogy a vallásokból nagyon sokan hasznot húztak az eltelt évszázadokban, pedig már nem kis kövekből kifaragott termékenységi szobrokat imádnak... Ők is éppen úgy megmosolyogják az indiánokat a totem oszlop előtt, hogy tudni illik milyen „primitív”... azután pedig ők azok akik, letérdelnek egy másik tárgy elé...

Nem is a politeizmus az, amit korszerűnek tartanak... Egyiptom és a görögök istenei... bizony sokan, nagyon sokan voltak! Nem is beszélve Róma birodalmának isteneiről.

A mai hívők büszkéek egyistenhitükre! Eszükbe sem jut, hogy a vallás, a hit is **egy folyamat révén**... egy fejlődési folyamat során nyerte el jelenlegi állapotát. Ők sokszor ragaszkodnak... mereven ragaszkodnak a régi tanítások változatlan továbbörökítéséhez, miközben észre sem veszik, hogy hitük tanításai fejlődnek, változnak... egyre jobb és magasztosabb irányokba. A fejlődés alól hitük

sem vonható ki...

Ugyanis ez a helyes válasz! Luther is kiszögezte pontjait a templom kapujára. Elege lett az akkori „egyház” korrupst és erkölcstelen világából... Azért, mert Lucrezia Borgia által elhíresült egyházi világ romlott és valójában erkölcstelen volt, nos, azért nem Istent kellene hibáztatni, hanem azokat, akik éppen akkor Isten földi helytartóinak nevezték ki önmagukat, pedig ehhez teljeséggel méltatlan volt viselkedésük.

Ám időközben elérkezett az idő, Franky, amikor a szűklátókörű abszolút ateizmus, amely kiönti a fürdővízzel a gyereket is, és a bigott tárgyimádó vagy éppen önző farizeusság már valóban nevetségessé válik. Nevetségessé – mindkettő!

Tudja, hogy mi történt az elmúlt évszázadok során...? Kialakultak azon tudományok, amelyek eredményeket szállítanak... mégpedig nap nap után... rengeteget és csodálatosakat. Világunkról... a térről és időről. Kvantummechanikáról beszélünk ma már, sőt kvantum elektrodinamikáról! Érti Franky...?!

A mentálisan liliputiak meg még mindig azon töprengenek, sőt egymással küzdenek, hogy ateistának vagy idealistának kellene-e lenniük...!

Több, mint nevetséges és csupán annak tudható be, hogy tudatlanok...! Nem tartanak lépést a tudomány által hozott eredményekkel. Uralkodni akarnak... minden áron... ráadásul egymáson! Erőszakal akarják még mindig valamelyik, ám alapjában véve idejétmúlt szemléletről meggyőzni a másik tábort.

Nem fogták fel, hogy ha nem tartanak lépést a tudomány legkorszerűbb eredményeivel, akkor nevetségessé fognak válni. Az ateisták éppen úgy, mint az írott malasztban hívő, tárgyimádó farizeusok. A tudomány eredményei azt sugallják, hogy egyes az érdemjegye-

tek... megbuktatok... Mindkettőtök intellektuális attitűdje hiányos... Nem elég ma már sem a világ, sem pedig önmagatok megértéséhez! Eljárt felette az idő!

Egy teljesen új világ jön, Franky! Mi az, hogy jön?!? Már itt van, mozgolódik, csak ezek a hatalmi harcaikkal elfoglalt csoportok vannak arra, hogy észre vegyék. Őket valójában nem érdeklik az új ismeretek! Ők birtokolni akarnak, irreális mértékű vagyonekat halmoznak fel. Uralkodni akarnak! Másokat legyőzve... irányítani! Bár maguk sem tudják, hogy „merre is”?!? Hiszen ehhez nem elegetedőek a meglévő ismereteik. Hegemóniát akarnak fenntartani... minden áron.

A XXI. században ateistának vagy bigott, elvakult „hívőnek” lenni annyit tesz, hogy napjaink tudományainak bravúros eredményeit teljeséggel figyelmen kívül hagyják ezek az emberek. Talán lusták nyomon követni ezeket a hihetetlenül előremutató eredményeket... Talán nincsenek is meg az ismeretanyag-alapjaik ahhoz, hogy ezeket megértsék... legalább nagy vonalaikban!

Az ateista nagyon egyedül érezheti magát a tudati szűklátókörűségében, az idealistáknak legalább van némi magyarázatuk az empirikuson túli eseményekre... Sokszor nem a legkorszerűbb, nem a legjobb, de egy nélkülözhetetlenül fontos „dolog” birtokában vannak...

És ez nem egyéb, mint a hitük ereje!

Nem zárják be tudatuk kapuját, hanem megkísérelnek azon át kikukicskálni... és ha még olyan egyszerű kis meséket is vélnek látni a „kapun” túli világban, de legalább megvan rá az igényük, hogy betekintsenek oda is. A Tudomány az, amely ezeket a „meseszerű” történeteket továbbfejleszti, s nem meséket fog az új generációk fejébe elhelyezni, hanem mesészip valóságos összefüggéseket, matrixokat, rendszereket mutat majd be... Mivel ezek közvetlenül már

nem ragadhatóak meg érzékszerveink által ezért a matematika és az elméleti fizika eszközeit hívja segítségül. Talán éppen ezek – a közemberek számára – érthetlensége az, ami miatt megrekedtek... világlátásukban! Lusták megtanulni, vagy legalább elképzelni, esetleg csak fogalmi szinten elképzelni a tudomány eredményeit. Emiatt továbbfejlődésre teljességgel képtelenekké válnak.

– Mi lenne hát a megoldás, uram?

– A fejlődés töretlen, Franky! Ezek a mai emberek nem ismerik az élet lényegét... hiszen önmagukat sem ismerik még! Említettük a majdhogynem hiábavaló kísérleteinket.

Saját fizikai felépítésük megismerése egy **új aspektusból**, máris kopernikuszi fordulatot jelenthetne ahhoz, hogy sokkal reálisabban helyezték el önmagukat a világegyetem téridejében.

– Értem! A „Föld-járó” aspektusa...!

– Talán az...! Erre azonban hogyan is lehetnének képesek a tudomány mára már leszállított fantasztikus eredményeinek pontos ismeretei nélkül. Nem egy leszerepelt irányítási struktúrát kellene ismét megvalósítaniuk, hanem egy merőben újat... ám megőrizve minden korok ezidáig alkalmazott állami rendszereinek előnyös elemeit!

– Mi lenne ez uram?

– Emlékszik még arra Franky, amikor Platónat említettem önnek?

– Hogyne, uram...

– Nos, Platón Köztársaság című művében leírtakat kellene ötvenzni...

– Mivel...?

– Albertus Magnus hívő racionalizmusával!

– Az mit jelentene a gyakorlatban?

– Egy fantasztikusan korszerű államigazgatási rendszer kiépítését

tehetné lehetővé, amelyben megmaradhatna a hívő emberek számára Isten... békés egyetértésben a tudomány legkorszerűbb eredményeinek alkalmazásával. Franky! Ehelyett még ott tartanak, hogy erőszakkal próbálják meg egymásra kényszeríteni nézeteiket újra meg újra a világról és hitüket a túlvilágról...!

– Jelentős mérnöki, műszaki tudásuk, ismereteik mellett meglévő mentális fejletlenség! „Liliput”...!

– Ezt az erőszakot... állandó harcot kellene már egyszer elfelejtetnünk velük! Persze az ál-bölcsök, a sznobok, a farizeusok azt mondják erre... hogy álom... ez lehetetlen... mese, ábránd! És tudja, hogy miért mondják... mert tudatlanok és lusták! Viszonylagos jólétükben tespedve bölcsnek képzelik magukat, mert valamiféle erősen középszerű tudást igénylő diplomát szereztek maguknak huszonéves korukban. Ezzel a rezsim elhitette velük, hogy ők a kor okos emberei! Diplomások! Nagy bűn ez, Franky! Ők középszerűek csupán...! Rosszabb esetben szakbarbárok. Az általunk előbb feltett kérdések meg sem fordultak a fejeikben. Ha eljutnának mentális és intellektuális igényességükben a fenti kérdések feltételéig, akkor lennének igazán kreatívnak és bölcsnek mondhatóak. De míg pénzért vesznek „diplomákat”, amelyekre aztán fennköltén hivatkoznak... addig ez csupán középszerűség, és nem több. Tudja mit?

Én el tudok képzelni egy olyan utcát, amelyben megtalálható egy katolikus templom... és nem messze tőle egy protestáns templom, sőt ugyanebben az utcában egy zsidó hitvallás szerint működő zsinagóga... és ne lepődjön meg Franky, akár még egy mecset is! Miért ne...?! Vasárnap... vagy egyéb napokon bemennek az emberek ebbe az utcába, és ki-ki a saját meggyőződése szerinti épületben, a saját liturgikus rendje szerinti istentiszteleten vesz részt! Szabadon... Érti, Franky? Szabadon! Nem gúnyolnák ki egymást mi-

atta...! Nem-nem... Intellektuális fejlettségük ezt már nem tenné lehetővé! Mondom, Franky... el tudnék képzelni egy ilyen utcát és ilyen embereket is! Mélységesen tiszteletben tartva egymás hitét, meggyőződését!

Miért is bántana engem, hogy a szomszédom éppen a másik gyülekezetben, felekezetben, másik vallási meggyőződésű csoportban, annak tagjaival együtt mélyül el gondolataiban.

Én, személy szerint teljes mértékig tiszteletben tartom mindegyiket!

– Mert ön intelligens, uram.

– Mondja meg nekem, Franky... ezek miért utálják ezért egymást?

Miért nevetik ki, alázzák meg, gúnyolják egymás meggyőződését?

Miért nem lehetséges a megvalósulása az előbb általam felvázolt képnek?

– Azt hiszem, egyetlen válasz van erre, uram! Éretlenek, fejletlenek még úgy intellektuálisan, mint mentálisan. Az ősi erők dominálnak bennük... amit már Ön említett az imént. A műszaki mérnöki tudásuk, ismereteik fejlődtek először ki... a kőkorszak sötét, poros barlangjának fülledt levegőjéből, miközben erkölcsi szintjük, etikai ismereteik messze elmaradtak ezen faji fejlődésük útján!

– Amikor Isteneiket imádva a szertartásaikat kölcsönösen elismerve és tiszteletben tartva kijönnek vasárnap délelőtt az általam elképzelt „utcácskájukból”, akkor egy kis családi pihenőt tartva, a következő napon kezdődhetnének újra a dolgozós hétköznapiak. Kereskednének egymással, dolgoznának egymás mellett egymás legbensőbb meggyőződését a legmesszebbmenőkig tiszteletben tartva! Miért nem képesek erre...?

Igen! Pontosan azért, amit ön előbb meg is erősített. Magas színvonalú technikai eszközöket birtokolnak egy valójában nem intellektuális világban... – bármennyire is szeretnék elhíttetni önmagukkal, hogy világuk már tudatos és intelligens – a valóság azonban az,

hogy még inkább ösztön-világban élnek... nap nap után. Erkölcsi érzékük abszolút fejletlenségének köszönhetően nem képesek tolerálni szomszédjaik, embertársaik szokásait. Ahelyett, hogy tanulnának egymástól, sokkal inkább meggyőzni akarják embertársaikat a saját fizikai és szellemi formaviláguk előnyösebb voltáról. Pedig respektálniuk illene társaik hagyományait, gondolatait. Miért ne imádhatná mindenki a maga meggyőződése, neveltetése szerinti saját Istenét!? Az ateisták pedig az utca végén található kávézók, cukrászdák teraszain nem kinevetnék őket, hanem megértéssel fordulnának feléjük, és felidézhetnék magukban azon emberek névsorát, akik az elmúlt száz esztendőben elképesztő tudományos eredményekkel ajándékozták meg a világot, s így őket... az ateistákat is annak ellenére, hogy ezek a modern korbeli tudósok is hívő emberek voltak!

– Gondolja uram, hogy képesek lesznek erre valamikor is?

– Nem gondolom, Franky! Hanem h i s z e m! – mondta jobb mutatóujját felemelve Mr. Spade. – Tudja miért? Mert egészen egyszerűen az élet nem hagy nekik más utat, és ha ezt nem képesek belátni, akkor esélyük sem marad ebben a formában való túlélésükre! Örök, értelmetlen, önpusztító verseny lesz az életük! Örökké le akarják majd győzni a szomszédaikat: nekik nagyobb ház kell, mint amilyen a szomszédé, nekik újabb kiadású és természetesen sokkal nagyobb lóerővel bíró autó kell, mint amilyen a szomszédjuknak van! Ők egy hónapot akarnak majd a tengernél eltölteni, ha a szomszédjuk két hetet volt ott... Franky, ez a beteg- versenyszellem a mentális primitívség legbiztosabb jele!

– Megújulás vagy elpusztulás...?

– Addig nem lesznek képesek megújulni, amíg meg nem mutatják nekik, hogy miképpen kellene!

– Erre mondta ön, az államrend kiépítésére vonatkozóan, hogy Plátón objektív idealizmusát kellene ötvözní Albertus Magnus híví racionalizmusával...!?

– Igen Franky, pontosan úgy. Ennek remek gazdasági alapjai már réges-régen rendelkezésre állanak. Ám ez még csupán az új társadalmi rend, amely megfelelő szintre kerülhetne így, hogy az egyre újabb atomfizikai eredmények tükrében békében élhessenek egymás mellett szomszédok és népek is!

Igenis jó dolog a kozmopolitizmus, de erőltetni nem szabad! A nemzeti létben gondolkodókat be kell várni, hogy megérthessék annak előnyeit. Nem mindenki képes ezeket a dolgokat azonnal értelmezni!

– Tolerancia...?!

- Végtelen nagy! Tudom, hogy a végsőíig nincs idő várni... de mégis kell... egy jó ideíeg... legalábbis meg kell adnunk az esélyt nekik. Különbén ísmét csak az értelmetlen vérontás következik be. Az egyéneket pedig meg kell tanítani a tudományok legújabb eredményeinek következményeire. Nem eltitkolni kell tőlük, „mert így könnyebben fogunk majd uralkodni felettük” – elvet követni, mint azt egyes jelenlegi „hatalmasok” gondolják, hanem megkísérelni elmagyarázni nekik... S, ha ezek után valakik lusták felfogni..., sőt kígúnyolják „tanítóikat”, akkor bizony nincs kegyelem... végük, lemaradnak és utána már panaszkodhatnak...!

Vagy megtanulnak együtt futni az értelmes élbollyal vagy senki sem fog figyelni rájuk, hogy a sor végén kullogva csak panaszkodnak és siránkoznak...! Mondjuk ki, hogy mentálisan és intellektuálisan is lusták voltak. S, ezért bizony semmilyen társadalomban nem jár... és nem is járhat jutalom!

– Úgy érzem, hogy ön komoly társadalmi változásokat prognosztizál!

– Lehetséges, Franky... Bár én csupán azt szeretném, ha erkölcsileg és mentálisan is legalább akkorát... és ráadásul olyan gyorsan képesek lennének fejlődni, amint technikailag, mérnöki ismereteik területén már megtették azt! Ezért és erről írtam meg a doktorimat!

– Azt már tudjuk, hogy műszaki mérnöki szintű ugrásszerű fejlődésüknek az alapja a matematika és a fizika tudományainak térnyerése. Ön mit gondol, hogy a mentális éretlenségük fejlődése miképpen, milyen konkrét tudományok segítségével történhetne meg?

– Három dolgon múlik! Az első... el kell érni náluk a vallási **toleranciát**, amely nem csak üres locsogás, hanem annak megértetése lenne... már az iskolákban, a kisiskolákban, gyermekkorban, hogy kialakulhassanak tudatukban azok az „utcák”, amit vizionáltam itt az előbb. Nem is utópia ez. Jó néhány világvárosunkban már így is működik a kis közösségük.

A második nagy feladat a **filozófiáé**. El kell magyarázni nekik, meg kell tanítani őket annak egzakt ismeretére, hogy miért vannak „itt” és hogy kik is ők valójában. Amíg azzal sincsenek tisztában, hogy ők nem csupán egy egyszerű együttélést lehetővé tevő algoritmust tanultak meg az iskolákban, hanem valóban elmagyarázták nekik, hogy KIK is ŐK, akkor majd megértik egymás értékeit és higgye el, önként tiszteletben fogják tartani egymás életérzéseit, életritmusait! Nagyon fontos, hogy ezt nem szabad kategorikusan, didaktikusan, „kinyilatkoztatásszerűen” előírni a számukra! Sokkal inkább a Szókratészi módszert alkalmazva, okos kérdésekkel kell őket rávezetni a magasabb összefüggések megértéséhez vezető útra. És ezek után hagyni kell, hogy maguktól ismerjék fel a számukra új összefüggéseket.

A harmadik ilyen tudomány pedig a **pszichológia**. Csakis a pszichológia az, amelynek pontos alkalmazásával a filozófia képes elma-

gyarázni számukra a fenti ismereteket. Mégpedig a pszichológia háromosztatú rendszere által. Segítségül kell hívni a gyermekpszichológiát, a felnőtt-pszichológiát és a csoportpszichológiát és az ezek által egzaktul leírt szabályokat, törvényeket, összefüggésrendszereket.

Ha „csak” elmagyarázza nekik a filozófia, hogy a jelenlegi legmodernebb tudományos ismeretek tükrében... miképpen is kellene értelmezniük önnön létezésüket, saját jelenlétüket itt a téridőben, akkor – tudja, Franky – ez olyan poroszos... olyan kegyetlen iskola lenne... sokan még be is sokkolhatnának tőle... – főként a tanulatlanabbak... – bár ebben nem vagyok egészen bizonyos.

Mindenesetre ezen új ismeretrendszerek által tálcán kínált eredmények pszichikai segítség nélkül nem lesznek feldolgozhatóak nagyobb tömegek számára...

– És ha nem tud valamilyen oknál fogva megvalósulni ez a kíméletes, ám határozottan előre mutató folyamat... akkor mi lesz?!

– Akkor nem sokat léptünk előre tanítási módszereink tekintetében. Lehetséges, hogy az új államrendszer, az új rezsim megvalósul, ám az emberek nagy része teljesen értetlenül fog állni benne és nem fogja érteni, hogy mi is történt, főképpen nem azt, hogy miért történtek velük a dolgok!

Sokkos, aberrált állapotba kerülhetnek, és – tudja, Franky – az soha sem jó, ha nagyobb embercsoportok ilyen kórosnak nevezhető tudatállapotba kerülnek éppen saját tanulatlanságukból adódóan vagy a tanultabb réteg türelmetlensége miatt... esetleg a vezető tanultabb csoportok módszertani tévedései miatt.

Csónakokból kiesők, vagy a szekérről lepotyogók mindig is lesznek. De minimalizálni illik ennek előfordulási lehetőségét.

– Ha megengedi, összefoglalnám, uram, hogy én mit értettem meg mindebből. Csak röviden.

– Rendben...

– A tudomány ugrásszerű fejlődésének következtében egyes embercsoportok olyan magas szintű ismeretekhez jutottak, amelyeket megosztanak azokkal, akik finanszírozták eredményeik elérésének útját. Ezáltal óriási fölényre tehetnek szert a „tadatlanokkal” szemben, vagy a középosztály azon tömegeivel szemben is, akiket nem tájékoztattak ezen eredmények részleteiről, alkalmazási lehetőségeiről.

Ezért indokolt lenne egy magasabb intellektuális szinten működő társadalom létrehozása, de nem revolúció, hanem a lehető legkevesebb áldozattal járó evolúció révén.

– Remekül követett engem, Franky!

– És hogyan történne ez?

– Amint mondtam beszélgetésünk elején... megkérdeztem, ahogyan önök is, hogy mit tudnak magukról... hogy kik is ők? És a teljes értetlenségbe sülyedtek a válaszok... az én kísérletemben is, nem csupán az önökében. Ez azt mutatja sajnos, hogy már majdnem késő...

Náluk kell kezdeni, az egyénnél. Fel kell ébreszteni őket, mégpedig mielőbb... mielőbb, Franky...!

– Uram, több alkalommal említette, hogy el kell mondani nekik kendőzetlenül, hogy valójában kik ők... és mi az, hogy ebben a téridőben élnek... Hogyan gondolja Ön ezt, uram...?

Úgy értem miről kellene beszélnünk nekik, mi az, amivel meg kellene ismertetni őket?

– Franky, néhány perccel ezelőtt ön kijelentette nekem, hogy ateistaként iratkozott be az egyetemre, és az egyetemi oktatás három év alatt sem tudta elérni önnél, hogy ebben meginogjon. Viszont itt néhány kérdésemet követően azt mondta, hogy elbizonytalanodott. Azt kellene látnia, hogy nem tökéletes egyik oldal sem! Sem csak a

szigorú ateizmus, sem pedig a merev, klérikus viselkedés... önmagában egyik sem célravezető.

A lényege a továbbfejlődésnek éppen az, hogy ezek így, **külön-külön** már **idejétmúltak**.

Nos, Faraday-ról elég sokat beszéltünk. Egy helyen azt írja, idézem önnek: „Úgy gondolom, a tudomány értelme az, hogy az emberek számára nyilvánvalóvá tegye Isten keze-munkáját. A tudomány tehát pontosan olyan kinyilatkoztatás, mint a Szentírás.” Tudom... tudom, mielőtt még cáfolni igyekszik Faraday-t, hogy ez azért nem egészen így van, hiszen a tudomány komoly egzakt kísérleti bizonyítékokkal is szolgál! Ez egyértelmű. Én inkább úgy finomítanék ezen a kijelentésen vagy éppen „Albertus Magnus-én”, aki egy másik alkalommal azt írta „Hinni már tudok, most már tudni szeretnék...” – ez volt az ő hívő racionalizmusának lényege!

Nos, én úgy „finomhangolnám” ezeket a gondolatokat, hogy a XXI. század lenyűgöző tudományos sikereinek birtokában éppenséggel nem elvetni kellene Istent... hanem sokkal inkább **nyomába eredni**... és még nagyobb sebességre kapcsolva, ismereteinket ebbe az irányba bővíteni! Ugyanis a „tudomány” nevű járművel már nagyon is a nyomában vagyunk...! Higgye el Franky, hiszen a Teremtő megengedi ezt...! Az egyház itt vétett óriási hibát a középkorban, hogy teljeséggel értelmetlenül üldözni kezdte és megalázta a tudásra vágyó embereket!

Ez gonosz cselekedet volt! És ők nem a „gonoszt” képviselik a Földön, ugye?!

No, persze értem én, hogy az ostobákon sokkal könnyebben lehetett uralkodni, és el lehetett intézni őket pusztán babonás félelmeket közejük hintve. Meggyőződésemm, hogy tudásanyagunk, ismereteink fejlődésével egyszer csak el fogunk jutni egy olyan szintre, ahol már nem tehetünk egyebet, mint hitünket fogjuk segítségül hívni, mert

nélküle elvesznénk. Vallom, hogy **az embernek mindkettőre egyformán nagy-nagy szüksége van... az állandóan fejlődő tudományos ismereteinkre és a hitünkre is egyaránt!** Az ismételt mesterseges megosztása ezen filozófiai alapoknak ismét nagyon rossz irányba vezetne.

Ugyanis az ember sajátja mindkettő...! Nem metszhető ki az emberből az egyik vagy akár a másik... az szörnyűség lenne. Amely társadalmak megpróbálkoztak bármelyik eltávolításával, azok mind halálra voltak ítélve, életképtelen társadalmak voltak! Nem látom be, hogy miért csakis az egyik vagy a másik lenne az üdvözítő út! Szerintem az szűklátókörű tudatlanság lenne... sokkal inkább.

Franky, figyeljen rám! Én elmondok önnek most egy gondolatmenetet, amelyben az önben most forrongó kérdések túlnyomó többségére – reményeim szerint – választ fog találni.

– Rendben, uram!

– Franky, tudja ön, hogy miképpen keletkeznek az atomok, amelyek valóságos létezésében ön materialistaként olyannyira hisz!?

– Nos, amennyire én tudom, uram... a csillagok belsejében, magjaiban keletkeznek elképzelhetetlenül nagy nyomáson és hatalmas hő jelenlétében. Léteznek a szupernova-jellegű csillagok, amelyekben a nehezebb tömegű atomok keletkeznek – a vas, a cink, a szénatomok például, és a csillag összeomlásakor, felrobbanásakor lökődnek ki a térbe, a világűrbe és megkezdik vándorútjukat a téridőben.

Valamint léteznek a kisebb méretű csillagok, a mi Napunk is ide tartozik, amelyekben elsősorban hidrogén, hélium atommagok keletkeznek és a Napkitörések alkalmával óriási mennyiségben hagyják el a csillag, jelen esetben a Napunk felszínét. Ha jól tudom, egy-egy átlagos napkitörés során – amelyeket nagyon észre sem veszünk – százmillió tonna nagyenergiájú részecske lép ki a Napból és kezdi meg szédítő sebességgel útját a világűrben.

– Jó válasz, Franky... így igaz. A csillagok magjai szülik meg azokat az atomokat... amelyekről beszélni szeretnék most Önnel.

Javaslom, kövessük az útjukat. Hiszen véletlenszerű mozgásuk során megteszik önnek azt a hatalmas szívességet, hogy éppen „most és itt” felépítik azt a bonyolult rendszert, halmazt, atomi hálózatot, atomi mátrixot, amely nem egyéb, mint **tulajdonképpen Ön!** Sőt, nem csupán felépítik Önt, hanem nagyon komoly erőfeszítést tesznek annak érdekében, hogy meg is őrizzék azt a szerkezetet, ami nem egyéb valójában, **mint Ön.**

Nagy titok ez számomra, hogy miért éri meg ezeknek az atomoknak ezt cselekedni?!

Mi az, amit ezzel szeretnének **kifejezni**... hogy Önt felépítik... hiszen ők a csillagok magjaiban keletkeztek... Mit üzennek ezáltal nekem..., aki most itt beszél önhöz...?

Ha az Ön egójától eltekintünk, akkor nem vagyok benne biztos, hogy az Ön részének lenni... túl nagy örömet okoz számukra...?! Bár pontosan tudják, hogy mit kell tenniük és hogyan kell viselkedniük, de nem vagyok benne biztos, hogy mindez az Ön kedvéért történik... kedves Franky. Sőt abban sem vagyok biztos, hogy ezek a kis atomok tudják azt, hogy Ön létezik... mégpedig általuk! Sőt még azt is valószínűnek tartom, hogy azzal sincsenek tisztában, hogy ők... saját maguk léteznek.

Franky feszengeni kezdett a székén.

– Valahol olvastam egyszer, hogy ha lenne egy csoda-csipeszem és azt odaadnám önnek, és ezzel a csoda-csipesszel ön képes lenne egyenként minden atomját szétszedni, akkor csupán egy kupac atommagot kapnánk... ami esetleg elférne itt, ezen az újságpapíron, az asztalon.

Az a kupac lenne Ön, Franky...??!

Nem érzi ön, kedves „ateista-Franky”, hogy mintha valami hiányozna ebből a levezetésből...?!

De folytatom... Egyetlen cél vezérli őket, nevezetesen az, hogy ön „saját maga” maradjon. Tudja ön Franky, hogy egy átlagembernek mennyi az életideje ma a Föld nevű bolygón?

– Hetven-hetvenöt év...

– Egészen pontosan 650 ezer óra...! Ebből már nem keveset elfogyasztott, Franky... hát még én... Érti, Franky... van 650 ezer órája... és kész! Huss...! És tudja-e azt barátom, hogy egy ilyen helyes kis atomocska, amely ezekben a csodálatos csillag nevű, de valójában atommag-gyárakban keletkezik, mennyi ideig képes fennmaradni?

– Úgy érti uram, hogy egy atom meddig egzisztál... meddig „él”?

– Igen... pontosan ez a kérdésem! Pedig ön egyetemista... képzelje el a többi átlagembert... ők még annyit sem tudnak önmagukról, mint egy átlag egyetemista. S lám, ön se tudja! Elárulom önnek Franky...

– Lekötelez, uram!

– Hat-hat és félszer tíz a harmincadikon-harmincötödiken évig! Érti Franky...?! Leírom önnek erre a papírdarabkára számokkal is... $6,5 \times 10^{35}$ esztendő...

– Elképesztő... beláthatatlanul hosszú idő ez, uram!

– Az bizony, kedves Franky. Másképpen fogalmazok, hogy a filozófiai mélységek felé vezethessem a fizika által már csodálatos módon bebizonyított, kiszámított számszaki tények világából. Az az atom, Franky, amely most éppen az ön szeme ideghártyájának felépítésében vesz rész, hogy ön láthassa az elektromágneses színskála bizonyos szűk spektrumát... vagy az az atom, amely most éppen az ön jobb kezének kisujján a köröm alkotásában vesz részt... vagy az az atom, amely éppen most az ön veséjét, máját vagy éppen

az ön szívének izmát alkotja... nos, az már lehet, hogy bejárta a világegyetem legtávolabbi zugait is. Lehet, hogy itt a földön éppen egy dinoszaurusz bőrének alkotásában vett már részt, vagy lehet, hogy néhány millió évvel ezelőtt egy páfrány gyökérzetének felépítésében szerepelt... Lehet, hogy őstengeri vízmolekulában jutott alkotó szerephez az a hidrogénatom, amely most... – és pontosan ugyanaz az atom... ne feledje, Franky... – éppen most esetleg az ön szempillájának felépítésében jeleskedik.

Nos, ez a szén-, hidrogén- vagy éppen vasatom a $6,5 \times 10^{35}$ évnyi életidejéből **egészen pontosan 650 ezer órát hajlandó az ön felépítésére áldozni saját idejéből!** Ugye, hogy kezd érdekes lenni a sztori...?

– Sőt, nem csupán érdekes, de izgalmas is! Szavamra, uram, izgalmasabb jó néhány ostoba filmnél is...

– Akkor figyeljen! 650 ezer óra, azután... hopp... vége... kész... ennyi volt... Franky-boy! Sem előtte... sem utána már nem az ön becses testfelépítésében vesz részt, hanem mondjuk egy sárgarépa gyökerében fog szerepet vállalni! Hiszen amikor ön átjut ezen a viszonylag rövid időtartamon, ezen a 650 ezer órán, akkor ezek a mi kis atomjaink szépen „kikapcsolnak” bennünket... szétválnak... búcsút intenek egymásnak. Vége a „fellépésnek”, Franky! Majd más dolgokká állnak össze!

Franky belesápadt a hallottakba... majd megpróbált néhány értelmes szót kinyögni.

– Azt hiszem uram, hogy ön a filozófia Kopernikusza. Máris érzem, ahogyan az egóm összezsugorodik... és nagyon kicsinyke ponttá kezdek válni a végtelen világegyetemben. Bizony nem én körülöttem keringenek a dolgok... Értem már, hogy miért adhatta ön a „Filozófia Relativitáselmélete” címet a doktorijának...

– Helyes következtetés! De ne kapkodja el véleményének végleges

kialakítását, mert érhetik még meglepetések – mosolygott Mr. Spade.

– Az önt jelenleg felépítő atomok életidejéből a $6,5 \times 10^{35}$ évből 650 ezer óra az, **ami Ön!** Érti Franky, hogy miért kérdezgettem a doktorimhoz az embereket, hogy felmérhessem vajon mennyien vannak ezen ismeretek, tudatos birtokában?!

Az én további gondolatmenetem kérdése úgy szól, hogy nem gondolja-e ön mindezen ismeret birtokában, hogy kell lennie valaminek, ami arra kényszeríti őket, ezeket az aranyos kis atomokat, hogy 650 ezer órán át önt alkossák...?!? Tudja, miért kérdezem ezt?!

Ugyanis a világegyetem más helyein – amennyire a jelenlegi ismereteink ezt megengedik – ugyanezek az atomok ezt nem teszik meg! Nem építenek föl sem páfrányt, sem nyuszi fület, sem az ön becses szemében lévő látóideget.

Földünk tehát mindenképpen különleges hely lehet. Hiszen ugyanazon atomok kizárólag a Földön teszik meg ezt a szívességet...! Azaz az élőlény-alkotás a világegyetem más szegletében eszükbe sem jut! Itt létezik azonban egy „Létmembrán”... egy parányi hártya... a világegyetem méreteit tekintetbe véve nem vastagabb, mint 2-3 km. Ez Föld bolygónk felszíne... a tengerszinttől a még tartósan élhető magassági-szintekig.

Képzelve csak, a „mi” atomjaink itt szeretnek élőlényeket alkotni! Mit szól ehhez, Franky...? Mégpedig fantasztikus, változatos mennyiségben. Franky, itt fejeződik ki valami – az egész világegyetem méretét figyelembe véve... – aminek az emberi tudat az „ÉLET” elnevezést adta. Sőt, jelenlegi ismereteink szerint az emberi tudat is ebben a „Létmembránban” egzisztál... Ez nagy dolog ám, Franky! Bár szerintem nem csupán itt..., de ne rohanjunk annyira előre. Jó! Belemehetnénk most annak elemzésébe, hogy a

„LÉTMEMBRÁN” miért ilyen becses hely a „mi” atomjaink számára. Nagy mennyiségű adat áll már a tudományok rendelkezésére erről. A hőmérsékleti és nyomás viszonyok, a sugárzás megléte, kellő mennyiségű hő és a víz jelenléte...! De most ne menjünk el ebbe az egyébként is unásig ismert, bár rendkívüli fontos adatok elemzésébe! Maradjunk a filozófia síkján! Ennyit ízelítőnek a fizikai szintről...

Nézzük most a kémiai szintet. Semmi olyan nincs bennünk, az emberi testben, ami olyan különleges lenne. Egy kis H, C, N, O... no, jó, még egy kis kén atom... semmi olyan, ami ma egy rendes patikában ne fordulna elő. Mégsem hallottam még arról, hogy egy szakgyógyász fogta magát és laboratóriumi körülmények között előállított volna egy emberi lényt... pedig még az ehhez nélkülözhetetlen víz is folyt a csapon. Valami mégsem állhatott a mi jó gyógyszerészünk rendelkezésére...! Ugye... „ateista-Franky”?!

Bár egyszer egy Stanley Miller nevű egyetemi hallgató Chicagóban fogott két lombikot. Az egyikben egy kis víz volt... a másikban meg egy gázkeverék, egy kevés metán, ammónia és hidrogén-szulfid... Úgy gondolta, hogy megvan az ősz-óceán és a Föld őslégköre. A két kémcsövet gumicsővel összekötötte és egy szikrát is adott a rendszerhez mintha villámlana!

Néhány nap múlva a lombikban a víz sárgás-zöldes színűre változott, mert kialakultak benne az aminosavak, cukrok, zsírsavak... Ám ide kellene még egy „összeszerelési utasítás”, aminek segítségével ezekből a molekulákból élőlényeket lehetne felépíteni! No, de hát „honnan”...?

Tudja, Franky, ezen kis C, H, S, O, N... atomok alkotnak mindent. Nélkülük nem lenne víz, kövek, bolygók, levegő, csillag-ködök... tehát nélkülük nem alakulhatott volna ki **egy olyan élőnyős dolog, mint a világegyetem**... Érti, Franky?

Franky karba font kézzel, hátradőlve hallgatta az öregedő sírásót... Szemöldökét felhúzta és csak lassan csóválta a fejét. Egy szót sem tudott szólni...

– Az én újabb kérdésem csupán annyi, Franky... ebből a logikai levezetésből adódóan, hogy a világegyetemben vannak-e az atomok vagy pedig az atomok alkotják magát a világegyetemet?! Ugyanis én úgy gondolom, hogy nagy szerencse, hogy vannak atomok. Sőt, mi tudjuk azt is, hogy honnan kerültek ide... A csillagok magjain „keresztül” kerültek bele ebbe a térrészbe, amelyet az emberi elme a „világegyetem” fogalom használatával képes megragadni, kifejezni.

Jelenlegi tudásunk szerint máshol nem keletkeznek. No, de haladjunk még „feljebb”...

Nézzük a biológia szintjét! Számomra ugyanis az előzőek még mindig nem magyarázzák meg, hogy miért van MOST ön ITT!?

Föld nevű bolygónkon a túlélés ugyanis nem egyszerű „ügy”!

A Föld az a hely – az előbb láthattuk –, ahol az élet létrejöhet. Úgy tűnik, hogy a világegyetemet alkotó atomok előnyben részesítik ezt a helyet.

Ám a Föld nevű bolygó nem csak megalkotja, hanem ki is oltja az életet. A biológusok szerint egyetlen fajnak – ezen a bolygón – az átlagos élettartama átlagosan 4 millió év... csupán! Sajnos a Földön ezidáig élt fajok 99,99%-a ma már nincs velünk... Érti ön ezt, Franky!?

Az atomok által gondosan felépített protoplazma különféle sajátosságokat kezdett kiépíteni önmagában... Jelenleg azt gondoljuk, hogy ez egy fejlődési folyamat.

De vajon miért tette ezt a protoplazma...?!? Mi kényszeríti rá? Ráadásul egy DNS nevű molekulába kódolva minden eddigi eredményét, „fejlesztési kísérleteit” továbbadja. Az élet kódja nem egyéb,

mint az évmilliók alatt kifejlesztett sajátságok „leírása”. Milyen érdekes, hogy az **intellektuálisabb** kifejeződés lehetőségeit fejleszti inkább. Láthatóan ebbe az irányba tesz erőfeszítéseket.

Ez azért elgondolkodtató!

– Elképesztően új aspektusokból képes ön megragadni a létezőt, uram! Nagyon elgondolkodtatóak azok a dolgok, amelyekről beszél. Most már úgy érzem, hogy nem az az igazi kérdés, hogy van-e Isten vagy nincs...!?

Ez egyszerűen a mai tudományos eredményeink birtokában nem kérdés!

Hiszen most már – önt hallgatva – egészen bizonyos vagyok benne, hogy kell lennie „Valaminek” a csillagok magjain „túl”, ami küldi nekünk azt a rengeteg részecskét, hogy azután azokból felépülhessen az a fantasztikus formagazdagság, amely a LÉTMEMBRÁNT benépesíti! Most nem pusztán a technikára gondolok, hogy a csillag magjában jelen lévő tiszta energia miképpen „hül le” részecskévé... majd sugárzódik ki ezen jeles „csillag” nevű térpontból, egy számára sokkal hidegebb, ám atomi létezését lehetővé tevő térrészbe... A valódi kérdés az, hogy „Te tudod-e”... még inkább „érted-e” azt, hogy ki vagy Te... és érted-e azt, hogy mit csinálsz „itt”. Mi a szereped ezen a „színpadon”?! Rendelkezel-e elegendő tudással ahhoz, hogy döntéseket hozz önmagaddal kapcsolatban, vagy főképpen, ha a társadalomban olyan pozíciót foglalsz el, ahol döntéseid következményei mások életét is befolyásolják!? Van-e jogod mások életét, életvitelét olyan mélyen befolyásolni, hogy ők esetleg szenvedjenek hibás döntéseid miatt... vagy éppen érdemtelenül előnyökhöz juttasd őket...?!

Egyáltalán honnan kerültem ide... s alapján véve mi „történik” itt velem? A testemet felépítik a csillagok magjaiból jövő atomok... rendben van! Remek összeszerelési utasítás is rendelkezésükre áll

ehhez... a DNS-molekulába kódolt információk képében.

Az igazi nagy kérdés azonban az, hogy: az értelmem, a tudatom... sőt, az öntudatom vajon „itt” alakult-e ki, vagy az is a csillag-magokon „túli” világból érkezett, hogy „felölthesse” testemet, mint egy **szkafandert** és eltölthesse benne... – valamiféle oknál fogva – azt a 650 ezer órát...!?! Ugyanis a szkafi üzemórája ezt követően lejár...! Nincs tovább rá működési garancia! Jótállásnak vége... Csengetnek!

Vannak nagyon rossz emberek és jó emberek is. Sőt, egyetlen ember lehetséges, hogy életének egy bizonyos ciklusában gonosz, egy másik életszakaszában pedig jó dolgokat cselekszik. Vannak, akik egész életükben gonoszok maradnak, és megint csak vannak, akik egész életükben jók. Miért van ez így? Miért nem „jó” mindenki?!? – Többségük a „vegyes” kategóriába tartozik. Ez valóban nagy kérdés... Látom, virtuóz módon sikerült önt bevezetnem egy másik aspektusból történő szemlélődésbe...!

Fontos kérdéseket tett fel ugyanis! Én a doktori munkámban három alapvető lehetséges célt voltam képes felvázolni a testünkbe „zárt” tudatunk éppen ebben az einsteini – meghajlított – téridőben való részvételére, illetve annak okára, céljára vonatkozóan.

– Kíváncsian várom a gondolatait, **Professzor úr!** – mondta Franky, és észre sem vette, hogy önkéntelenül is tisztelőjévé vált ennek az embernek, akit csupán néhány órája ismert meg, és máris magával ragadta a személyisége és a gondolatai. Több és érdekesebb dolgot hallott tőle röpké két óra alatt, mint három év alatt az egyetemen.

– Minden jel arra mutat, hogy három alapesetre egyszerűsíthető le a tudat jelenléte „itt” és „most”. Sajnos jelen korunkban rendelkezésünkre álló fogalmak alapján nem fejezhető ki másképpen, mint:

Vagy ennek az egésznek a célja nem egyéb, mint egyfajta „**Iskola**”,

amelyben mindenképpen a születéssel érkező és kifejlődő tudat ismeretekkel bővülve, tapasztalatok rendszerével gazdagodva távozik... És igenis nagyon jó, hogy „saját bőrén” tapasztalhatja meg a dolgok jó és rossz mivoltát – sokkal mélyebb engramok keletkezhetnek ezáltal a tudatban.

Vagy ez nem egyéb, mint egy egészségügyi intézmény, egyszerűbben kifejezve egyfajta „**kórház**” a tudat számára...

A harmadik verzió nem lehet más, mint egy **furcsa szórakozás**-fajta, egy kikapcsolódás. Gondoljon csak a mostanában oly népszerű computer játéokra, amit a fejre erősítenek, és a megszólalásig az élethez teljességgel hasonló szituációkba terelik a játékos teljes figyelmét. A VR-okra... a Virtual Reality illúziókeltő hatásaira...

Vagy esetleg ezen három alapesetnek a **tudatos „keveréke”**?!

– Elképesztően érdekes, amiket mond, uram. Nagy megtiszteltetés lenne számomra, ha egyszer elolvashatnám a doktori értekezését...

– Ennek részéről semmi akadály, Franky.

– Uram, Ön a beszélgetésünk elején említette a DNS-t. Szeretném megkérdezni a véleményét erről a szerves óriásmolekuláról... Nem a biokémiai felépítésére vagyok kíváncsi, hiszen azt minden közepesen művelt ember ismeri. Tudjuk, hogy a sejtmagban lévő kromoszómákat alkotja... és a Föld legkülönlegesebb molekulája, hiszen szellemesen bele van kódolva minden utasítás, ami az ember létrehozásához és életben tartásához kell. Bár néha zavarba jövök, amikor tükörbe nézek, és elgondolkodom, hogy tízezermilliárd élő sejt áll most tulajdonképpen a tükör előtt és mindegyik sejt magjában két méter hosszúságú, összehajtogatott óriásmolekula, DNS van. Egyszerű szorzás kérdése, hogy megtudjuk, milyen hosszú az összes DNS-ünk. S eredményül a természet újabb csodájára bukkanhatunk: ugyanis 20 millió km az összes DNS-ünk hossza... egyetlen emberi lényben...!

Erre gondolva a tükör előtt, csak azért nézek ki így, azért ez az alakom, a formám, azért ilyenek a vonásaim, mert ebbe a molekulába ez van „beleírva”... a DNS „akarta”, hogy ilyen legyek! Vagy ha mélyebben belegondolok, akkor egészen pontosan azok az „erők”, amelyek így akarták DNS-em bázissorrendjeit kialakítani. Még akkor is, ha ezeket az erőket jelenleg az emberek egy része – nevezetesen az ateisták – „véletlennek” nevezik csupán...

Bár én személy szerint kételkedni kezdek abban, hogy a „véletlen” ekkora intellektuális erővel bírna, hogy engem ilyen precízen „kigondolt” és még ahhoz is meglett volna a képessége, hogy le tudjon kódolni engem egy szerves molekulába... – mármint a „véletlen”. No, neee... ezt azért mégsem... És ez a DNS tévedni egyáltalán nem tévedhetett... pontosan kellett eljárnia. Ha ugyanis túl felületesen kódol bele engem ebbe a bázis-tripletek által alkotott molekulába, akkor esetleg túl sok hiba lesz benne... és az élőlény nem fog tudni működni! Ha pedig túl kevés módosulás kerül a génkészletembe, akkor nem leszek képes alkalmazkodni a megváltozott körülményekhez, és emiatt esetleg „kipusztulok”... mint a dinoszauruszok. Én az Ön véleményére az Ön filozófiai szemlélete, filozófiai megközelítései alapján lennék kíváncsi. Mellesleg ez a „véletlen” még megteremtette, létrehozta azt a fantasztikus forma- és fajgazdagságot, amely a „LÉTMEMBRÁN”-t benépesítő élőlényeket jellemzi. És ezt kétségtelenül tudatosan kellett, hogy tegye, hiszen ezek a biológia, élővilág szintjén szintén nagyon precíz és egymásra utalt hálózatot alkotnak mérnöki pontossággal megtervezve! Sőt, ez a „véletlen” létrehozta magát, a „létmembránt” is a maga precíz fizikai, kémiai jellemzőivel... Azaz épített egy „laboratóriumot”, amelyben a DNS-molekulák kódjaiban foglalt „szerkezetek” megelevenedhetnek... Ez egy csodálatos „gyár” vagy „üzem”, amelyben a DNS

gyártási utasítása alapján elkészülnek az élőlényeknek nevezett halak, madarak, bogarak, páfrányok... és az ember is! Az ember esetében ez a „műsoridő”, mindössze 650 ezer óra! Nem túl sok itt a véletlen... uram!? Természetesen költőinek szánom ezt a kérdéssem... csak hogy lássa, uram, hogy úgy érzem, elkaptam a „sztori” lényegét.

– Ahhoz, hogy igazán rávezethessem önt az én filozófiai szemléletem lényegére a DNS molekulával kapcsolatban, el kell, hogy mondjam önnek... ugyanis nem vagyok bizonyos abban, hogy kellő mértékig ismeri – nevezetesen – azt, hogy a genetikusok, biokémikusok jelenleg már tudják, hogy ez a fantasztikusan hosszú molekula 97%-ban „üres”... azaz **semmi olyan információt nem tartalmaz, amely az emberrel kapcsolatban hasznos lenne.**

– Ismét megdöbbsz, uram! Hányszor fogja még ezt tenni velem ma...! – nevetett fel Franky.

– A biokémikusok úgy mondják, hogy ez egy kódot nem hordozó DNS-szakasz...! Képzeld el egy 20 millió km hosszú „könyvet”, amely „lapjainak” 97%-a az ember aspektusából nézve teljeséggel üres! Ráadásul nem is szabályosan oszlik meg, hogy van egy csomó üres lapja a könyvünknek, azután pedig van egy 3%-nyi oldalszám, amelyben szépen, egyben le van írva az emberi test „alkatrész-lisztája” annak összeszerelési utasításával együtt.

Neeem! Nem így van.

Képzeld csak, különböző helyeken vannak benne az életfunkcióinkat irányító és szervező részek... Mintha csak valaki egyfajta művészi szórakozottsággal írt volna bele **hol ide, hol oda** valamit...

Éppen hol tartotta kedve kinyitni a mi kis könyvecskénket... Ugyanis, Franky, azok a kódok, amelyek hol itt, hol ott, teljeséggel rendszertelenül bukkannak föl a DNS-molekula teljes hosszához vi-

szonyítva... **nos, azok vagyunk MI!** Szerves molekula-szekven-
ciák! Azt pedig már jól kitárgyaltuk, hogy a molekuláinkat régi kis
barátaink alkotják... az atomok!

Az a „szumma kódinformáció” áll és nézi önmagát az ön „tükre”
előtt. **Le is írható egy szumma részecskefüggvénnyel!**

– **Matematika...!**

– Minden az, Franky! Az anyagi világot magunk mögött hagyva
csakis a tiszta logika, azaz a matematika képes struktúra alkotásra a
„tiszta energia” tömeg nélküli dimenziójában! Joggal merülhet fel a
kérdés, hogy akkor miért ez a hatalmas bőkezűség...? Matt Ridley
szerint csak azon egyszerű okból léteznek ezek az „üres” oldalak,
mert „olyan könnyedén sokszorozítják önmagukat”. A „kód-
könyv”... amely állandóan gyártja önmagát... 97 üres oldalt és 3
oldalt, amelyben éppen leírja az önmagát a világegyetem jelenlegi
csúcának képzelő embert. Amelynek egy furcsa gömbszerű részé-
ben található körülbelül ezerötszáz köbcenti térfogatú kocsonyás
anyag, az agy... amelyben már nem tömeggel rendelkező formák a
dominánsak... hanem anyagi tömeggel már egyáltalán nem rendel-
kező ELEKTROMÁGNESES hálózatok, rendszerek, mátrixok.
Azaz megtörténik az anyagi világban történtek ÁTKÓDOLÁSA
egy anyagi tömeggel egyáltalán nem rendelkező, ám a matematika
nyelvezetének segítségével nagyon is jól leírható elektromágneses
hullámok által alkotott „formavilágba”.

Még örülhetnénk is, Franky! Hiszen ezek szerint az Élet nagyon op-
timista... hagyott még 97 oldalt a tökéletesítésünkre! Hiszen a ne-
andervölgyi ember sem volt azonos a cro magnoni-val... a jelenlegi
modern ember pedig már egyenesen egy „versenyszéria”... Az
előbbi „típusokhoz” képest egy teljesen új „fejlesztés”, mondhat-
nám – hozzájuk képest – „full-extrás”!

Sőt, a 3 oldalon belül 60% „szöveg” nem egyéb, mint a muslica...

és több, mint két és fél oldal kódszöveg... a kisegér... Mc Cormic-ék! Ennyi, kedves Franky! Itt tart jelenleg a tudomány...!

– Elképesztő, amiket mond, uram! Azt gondolom, hogy tényleg nagy szükség lenne egy forradalmian új szemléletmódra... a beleposhadt ismeretanyagaink dédelgetése helyett! Ideje lenne tovább lépünk! Szemléletünk tekintetében egészen biztosan! Nélkülözhetetlenül szükség lenne új aspektusokra... az Ön által leírtakra!

– Más közelítésben; adva van a „könyv”, amelybe mi bele vagyunk kódolva... de csak 3%-ába... Ráadásul ez a 3% is topológiaiag teljességgel rendszertelen helyeken bukkan fel. A DNS nélkül tehát nem élhetnénk – folytatta Mr. Spade. – Ugyanakkor maga a DNS nem él!

Egyetlen molekula sem él. Ráadásul az élővilág molekulái közül ez a DNS a legkevésbé kreatív, a legtehetetlenebb – legalábbis Richard Lewontin genetikus szerint. A molekula nagyobbik fele tehát az ember szempontjából nézve semmit nem tesz, csak reprodukálja magát, mégpedig hihetetlen gyorsasággal!

És most jön a filozófia...! Úgy tűnik a genetika és biokémia tudományainak jelenlegi eredményei alapján, hogy a DNS legnagyobb része nem minket, a szervezetünket szolgálja, hanem **Önmagát!** A saját reprodukcióját!

Ez esetben gondolhatnánk, hogy az adott élőlény egy „gép”, amelyet a DNS használ és nem fordítva!! Azaz a DNS reprodukciója a lényeg, és mi ennek a folyamatnak a „melléktermékeként” jövünk létre... abban a 3%-nyi információban... Kiküszöbölhető melléktermék az ÉLET, mint önálló, embertől FÜGGETLEN entitás fennmaradási folyamatában, törekvésében. Franky! Itt egy sokkal nagyobb entitás, azaz az ÉLET fennmaradása a tét... Csoda! Most éppen a kódkönyvbe beírásra került egy fura kis önjáró, önreprodukcióra képes lény... a homo sapiens... amely fura, ám valószínűleg

rendkívül értékes információkkal látja el az ÉLET-et, magát! Ez nagyon is lehetséges, és sokkal részletesebb tanulmányozást igénylő felvetés, Franky.

Franky izgatottan előre hajolt. Állát bal tenyerébe temette és feszülten figyelt.

– Gondolom, hogy ön ezt meg is teszi a doktorijában – A Filozófia Relativitáselméletében...

– Természetesen! De haladjunk tovább fiatalember... Ugyanis ha egy gépet megtervezek, akkor a gép olyan lesz, mint az az utasítás, ami és ahogyan a tervdokumentációban le van írva. Attól a „tervrajztól” ugyanis nem térhetek el! Ahogyan a DNS-ben foglalt genetikai utasítástól sem tér el az egyén...!

Tudja Franky, az Élet egy nagyon különleges dolog. **Az élet mindenáron élni akar (!)**... és ezt a DNS-ben leírt kód teszi számára lehetővé! Most éppen az öntudattal rendelkező egyedi formát próbálja ki... általunk, emberek által. Az emberi génnek több, mint fele semmit nem tesz, csak reprodukálja önmagát! Vár, hogy milyen új információ kerül majd bele...! Sajnos ilyen értelemben minden élőlény saját génjei által behatárolt lehetőségekkel bír.

Olyannyira, hogy amikor a DNS géneket kódol, akkor sem biztos az, hogy ez feltétlenül azért történik, hogy az adott szervezet jól működjön! Ezt csak az emberi önhittség hiszi...!

– Kezdem érteni, uram! A filozófia kopernikuszi fordulata... ön által...

– Túloz, kedves fiatal barátom... Ám ha ebből az irányból közelítünk, akkor talán több is egy sima kopernikuszi fordulathoz. Sokkal inkább...

– A Filozófia relativitáselmélete... - csattant fel Franky.

– Remekül kapta el a fonalat, barátom. De folytatom... Képzelje csak el, az egyik legközönségesebb génünk egy reverz transzkriptáz

nevű fehérjét kódol. Jelenlegi ismereteink szerint semmiféle előnyös hatása nincs az emberi szervezetre. Sőt, ez teszi lehetővé, hogy egyes retrovírusok – mint például a HIV – észrevétlenül bejuthassanak a szervezetünkbe. Ráadásul jelentős energiát fordítunk egy olyan fehérje létrehozására, amely lényegében csak árthat nekünk! A testünk nem ellenkezhetsz, elő kell állítania, **mert a gének erre utasították!**

– Ez például egy „konnektor”... egy „lét-konnektor”... A DNS kódunk „tervezője” meghagyta magának a kikapcsolásunk lehetőségét... – elképesztő!

– Ön valóban kezdi érteni, fiatalember! Ugyanis ki vagyunk szolgáltatva nekik, a génjeinkben leírt információknak. Egyszer csak aktivizálódik az „áruló” gén... és kinyílik a kiskapu... retrovírus be... huss és ön néhány hónap alatt megszűnik létezni. Franky! Kérdezem, hogy: Hol van itt a szabad akarat?!

– Hát ebben bizonyára nincs sehol! – dörzsölte homlokát az egyetemista.

Inkább úgy tűnik számomra, hogy a „terv” készítője... a DNS-molekula kódsorrendjét „elkészítő” szeretett volna egy „biztonsági kulcsot” magánál tartani, egy kiskaput létrehozni arra az esetre, ha valakit hirtelen ki akarna kapcsolni... kiiktatni, a rendszerből.

– Nem zárható ki, Franky! De felmerül a kérdés; „Ki viszi itt a pusztát”? Ki itt a „főnök”? Mivel ezek szerint bizonyos dolgokba nincs beleszólásunk, ezért keményebben fogalmazok... lehetséges, hogy minden élőlény saját génjeinek a rabszolgája...!? Még érthetőbben... **Úgy „mozog” a Föld-járó, ahogyan azt a génjei determinálják...!?! Az ember önnön génjeinek meghatározottsága alatt áll... de erősen ám! No, de akkor ki „rakta össze” a génjeit... Talán Önmaga? Minden bizonnyal ez sem zárható ki! Bármilyen meglepő is. Ugyanis a saját egyedfejlődése, illetve faji fejlődése során**

őt ért hatásokhoz alkalmazkodik... a „kód-írás” tudománya által!? Ebben az esetben is csak a Környezet az, amely gondos kézzel formálgatja ezt a „kódot”... amely Ön, én... és minden egyes ember!

– Bár életútján azért vannak lehetőségei, amikor teljeséggel használhatja szabad akaratát, és ezek szerint vannak egyéni életútjának olyan szakaszai, amikor nincs beleszólása a folyamatokba!

– Nézze Franky, szerintem ezért van az, hogy egyes fajok... például a pókok vagy a lazacok és még nagyon sok más faj is... a párzást követően elpusztul...

Ebből viszont a filozófusnak azt a következtetést kell levonnia, hogy az életnek a szaporodási ösztönön keresztül a gének továbbadása **a legerősebb vágya**, a legerősebb késztetése. Az egyed pusztulhat, ha párzási kötelezettségét teljesítette... bár gyorsan hozzáteszem, hogy nem célszerű itt sem a meggondolatlan általánosítás. Ezeknek az alacsonyabb rendű fajokhoz tartozó lényeknek lehetséges, hogy ennyi volt a szerepük az élet bonyolult szerkezetű drámájában!

Valahol olvastam egyszer, hogy a nemiség az evolúció szempontjából csupán egy „jutalmazási rendszer”, amelynek egyetlen célja, hogy minden áron tovább adjuk genetikai anyagunkat.

- S mint tudjuk, az atomok 650 ezer óra után lekapcsolják a villanyt és a DNS – leáll... – mondta Franky.

– Bizony-bizony! Rendesen kirántják alólunk a szőnyeget... Bár ez is egy kis kiegészítésre szorul, hiszen, mint azt a biológiában jártas emberek ismerik is, legtöbb sejtünk körülbelül egy hónapig él. Persze vannak kivételek. Májunk sejtjei több évig is élélhetnek. Agysejtjeink viszont valóban velünk egykorúak. Születésünkkor körülbelül százmilliárdot kaptunk, és ennyi... Jól kell velük gazdálkodnunk, ebből ugyanis csak veszíthetünk egyéni életünk során. Bár vannak olyan közelítések, amelyek szerint a legegészségesebb élet-

mód mellett is óránként ötszáz feladja, elpusztul, kikapcsol... végleg.

Viszont, hogy még világosabb legyen önmagunk megértése, sejteink nagy része folyamatosan megújul. Ebben az értelemben egyikük sem öregebb átlagosan egy hónapnál... Ez azonban már a biológia, a sejtek szintjén történik. Egyszer egy előadáson mondta valaki, hogy egyetlen részünk, egyetlen molekulánk sem öregebb kilenc évnél... Tehát sejteink struktúráját felépítő rendszereink atomjai nem változnak, viszont anyagcserénk révén bizonyos sejteink összetevői folyamatosan változhatnak. Nagy baj, hogy az állandó sejt-szintű folyamatos újjáépítési folyamatunkba – sajnos – „beleöregszünk”! Bár a sejteinket alkotó atomok 650 ezer óra után – már az atomok szintjén is – úgy is megszüntetnék azt a „térfogatot”, formát... amelyek „mi” lehetünk életünk során...

– Ezek szerint egy nagy, anyag-átáramoltatási rendszer a saját testünk... biológiai, sejt-szinten egészen bizonyos. Talán azért van, mert mi nem a napelemeink által szerezzük a működésünkhöz szükséges energiákat, hanem kémiai lebontási folyamatok során felszabadítható energiatermelésünk van az ATP (adenozin-trifoszfát) előállításán keresztül. Ez a mi úgynevezett emésztési folyamatunk... amely szintén pontosan megtervezett – mondta Franky.

– Igen! A könnyebb érthetőség kedvéért fogalmazhatnánk úgy is, hogy az ember egy önellátó, önreprodukcióra képes entitás a világ-egyetemnek, amely ráadásul életfolyamatai közben nagyon magas színvonalú „önszervizre” is képes – a testén keletkezett kisebb sérülések begyógyulása által.

Az én problémám az volt, amikor ebben a témában fejtettem ki véleményemet a doktorim készítése közben, hogy tulajdonképpen – amire ön most rá is kérdezett – mi a DNS molekula helye az életünkben...?!

Nos, filozófiai tekintetben ez tulajdonképpen egy precíz alkatrész-lista, amely felsorolja alkatrészeinket és belőlük legyártatja a szervezetünket. Viszont továbbra sem derül ki számomra, hogy miképpen, hogyan működünk... csupán annyi... hogy kész az autó, a „Föld-járó”... össze van szerelve, de mi az, ami beindítja...(?) hol van a slusszkulcsa...? Érti, Franky?

– Azt hiszem... igen, uram! A kérdés valójában az, hogy hol van és ki „az” a Houston?!?

Megdöbbentő kérdések ezek, uram!

Talán mégis azt az utat kellene megvizsgálnunk sokkal részletesebben, hogy a csillagokban keletkezett atomjainkból készült testünk valójában nem csupán egy „szkafander”-e... és ténylegesen a tudat, talán éppen az „örök” tudat használja fel ebben a dimenzióban, ebben a téridőben... és ebben a gondosan „megtervezett” LÉTMEMBRÁNBAN való adott időtartam eltöltésére. Az ön filozófája, látásmódja kétségtelenül tágítja, fejleszti az eddigi tudásunkhoz képest a látásmódunkat. Eredeti, új aspektusokat vet fel, amelyek által egészen... valóban más látószögből is képesek vagyunk látni a Platóni barlangunk „falán” lejátszódó, lezajló folyamatokat. Nagyon komoly határokat feszeget az ön gondolatmenete, uram! Minden elismerésem az Öné!

– Köszönöm, Franky. Azonban, amiben bizonyosak lehetünk, hogy minden élőlény egyetlen alapmodell változata. Mi emberek, egy újabb, több funkciós modell vagyunk csupán az Élet számára... Ezt, a mi modellünket 3,8 milliárd évvel ezelőtt kezdte meg kikísérletezni az Élet...

Rendkívül szoros rokonságban vagyunk az egérrel, a gyümölcs léggyel és a banánnal is, hiszen ebben a gyümölcsben végbemenő kémiai folyamatok fele teljesen megegyezik az emberben végbemenőkével.

Ez csakis úgy lehetséges, hogy filozófiai értelemben is minden élet EGY!

Ezért borzasztó látni, amikor az önmagát pillanatnyilag a legfejlettebbnek kikiáltó ember nem hogy bölcs lenne, hanem erőszakkal esik egymásnak... akár elpusztítva a másik ember életét is..., miközben a mélyben vagy a „magasban”... valahol EGYEK...

Ilyenkor az élet pusztítja önmagát és ez az, ami teljességgel felfoghatatlan az értelemmel és a minimális erkölccsel is rendelkező, gondolkodó ember számára!

Ettől válik valódi borzalommá Auschwitz!

Tudja mi az, amit soha nem fejezhetünk be, soha nem hagyhatjuk abba?

– Mi az, uram?

– A gondolkodás, a természeti környezetünk és önmagunk egyre mélyebb megértése.

Hatalmas munka ez! De mi, emberek alkalmasak vagyunk rá... Soha nem fogjuk befejezni... csak ez az egy a biztos...! Olyan nagy és végtelen a megismerés folyamata. S mivel ilyen nagy munka ez... ezért... tudja, Franky... nem is érdemes vele sietni!

– Azt hiszem, értem önt, uram, és nagyra becsülöm a döntését... Sejtem azt is, hogy ön ezért maradt itt... a temetőben, egyszerű sírásó...

– Hmmm... – mosolyodott el Mr. Spade... – Gratulálok, Franky, ön megfejtett velem kapcsolatban valamit. Határozottan részeredmény, de sikeres! Tudja, sokszor jobb hülyének látszani, mint halottnak...!

– nevetett a jó, öreg sírásó.

– Szerintem mégis sokkal jobb lenne, ha tanítana, uram. Higgye el, rengetegen lennének az előadásain...

– Gondolja, Franky?

– Biztos vagyok benne, uram! Ahogyan és amit ön mond, az teljességgel új... s meggyőződésem, hogy helyes irányba mutat. Gondolkozzon el rajta uram!

– Tudja, Franky, a magamfajta 60 évesek már nem szoktak sehova odatolakodni. Persze, ha... hívják őket...!?? Talán még örömöm is telhetne benne.

– o –

– Ásunk ma, Mr. Spade?

– Nem! Ma már nem. Túl sok eső esett, vizes a talaj, sáros. Egyébként is tegnap már kiástam a két gödröt. Az igazgató úrnak és a bohócnak. Holnap 14.00 órakor jönnek az ismerőseik és rokonaik. Leengedjük őket a gödörbe.

– Csak a „szkafanderüket”... - mosolygott az ifjú.

– Gyorsan tanul, Franky!

– Hiszen magam láttam, ahogyan ŐK elmentek... Játszadoztak egy kicsit a vízcseppekkel. Érdekes volt látnom, hogy boldogok voltak. Sőt, a bankár ki is próbálta, hogy megtartja-e a szivárvány... Tényleg...! Most hol vannak?

– Nem tudom, Franky! Csak azt, hogy nem jött vissza a bankár sem. Biztosan megtartotta... a szivárvány! – mosolygott Mr. Spade.

– Mi lesz a „szkafanderükkel”?

– Vissza adjuk a bolygónak. Egyelőre a Föld atomjainak részévé válnak. Tudja, mint a rendes óvodában. A „játék” után el kell pakolni, szépen rendben. Hátha szeretne majd más is „játszani” vele... később. Szétszedjük a „LEGO”-t, hogy holnap valami más épülhessen fel belőle. Bár van ott egy pompás kis fenyőfa a gödör mellett... Lehet, hogy a gyökereivel felszívja majd a bohóc... „mosolyát”!? És talán a toboz termésén üldögélő kicsinyke magvacskából tekint

majd le ránk... Esetleg megeszi egy kismadár... és... és madárdal lesz belőle...! Vagy ki tudja?! Lehet, hogy Karácsonykor kivágják, és beviszik majd egy szobába, ahol friss enyvének illata tölti be a helyiséget. Lehet, hogy egy csillogó szemű kisgyerek beszívja majd... és, benne talál új feladatot az atom...! Az Élet már csak ilyen, Franky!

– Uram, higgye el, hogy ön remek ember... és ami nagyon fontos, hogy van humora!

– Humorom... ugyan már, Franky! Talán valamikor fiatal koromban... akkor igen! Csak úgy döltek a lányok a társaságomban a kacagástól... bizony ám!

– Uram, ön képes volt nekem úgy beszélni eredendően új és igen komoly összefüggésrendszerekről, hogy számomra nem volt túl megerőltető a megértésük... végig tudtam önt követni. Pedig fantasztikusan új aspektusokról hallhattam öntől...

– Mert komoly előképzettséggel rendelkezik, Franky.

– Nem csak ezért, uram! Szeretem a stílusát... ahogy vezeti a hallgatóját, mint Szókratész tette... Megint mondom... Önnek bizony tanítania kellene!

– Ha már azt mondja Franky, hogy humor... akkor megenged nekem egy tréfás megjegyzést – ment oda Mr. Spade Franky-hez, aki időközben felállt és kinyújtózott. Mr. Spade barátilag egyik kezével átölelte Franky vállát... a másik keze zsebben volt. – Tudja barátom, mindannyian úgy kezdtük ezt az egész életet, mint egy ostoba, ösztöneitől hajtott, részeg gépkocsivezető...

– Mint egy részeg gépkocsivezető...!!?- nevetett fel hangosan Franky. – Nem értem, uram...

– Franky, tudja ön, hogy a fogamzás pillanatában mekkora a petesejt a spermiumhoz viszonyítva...?

– Nem... nem tudom, uram...? – kacagott hangosan Franky.

– Franky! 85 ezerszer... érti, 85 ezerszer nagyobb petesejtnek ront neki a kis spermium... 85 ezerszer nagyobb... nála – kacagott szinte elcsukló hangon Mr. Spade. – Bumm... nem kíméli magát... bátran nekiront... teljes gázzal! Érti? Pont úgy, mint egy részeg gépkocsi-vezető...! Ráadásul be sincs csatolva... különben hogyan adná át a „szállítmányát”...

– Ez a dolga, uram... Hasonló lehet, mint a CERN-ben, ahol részecskéket ütköztetnek és figyelik, hogy milyen új szubatomi részek keletkeznek... az ütközés nyomán...

– Igen, Franky... teszi a dolgát... vakmerően... ha-haaa – kacagott és szemeit kezdte el törölgetni az idős sírásó. – De vajon mi készteti rá? Gondolja, hogy egyszerű kémia...? Ha-ha... – nevetett tovább. Franky már-már azon kezdett el nevetni, ahogyan Mr. Spade levegővétel nélkül, szinte fuldokolva nevet.

– Ha-ha-ha – nevetett Franky is a mókás idős emberrel együtt, úgy látszik, ragályos volt Mr. Spade jókedve... – Bár igazából nem tudom, hogy mi ebben az ennyire vicces...? – gondolta Franky, de nagyon jól esett neki a nevetés.

– Hát tényleg nem érti...? Ült már, ön autóban?

– Természetesen...

– És nyomta már padlóig a gázt... teljes motorerővel száguldva... csak úgy... előre?

– Mi tagadás, egyszer kipróbáltam a barátommal... de soha többé nem mertem...

– Miért nem merte?

– Félttem, hogy nekicsattanunk valaminek!

– Félt?

– Igen!

– Látja, a spermium nem félt... amikor úgy gondolta az Élet, hogy ön megkapja a nagy lehetőséget és ön következik... Ön gyávább,

mint a spermium volt, Franky! Ha-ha-ha...

– Esetleg nem lehet, hogy bölcsőbb vagyok... uram? Ha-ha..? – nevetett most már tiszta szívből a fiatalember is Mr. Spade-del együtt.

– Van esélye, Franky! Most, hogy így engem megismert... – évődött Mr. Spade. – Sokkal okosabb lehet, mint reggel volt. Ráadásul vegyük figyelembe, hogy a spermium mindösszesen 37,5 MB információval a DNS-ben ront neki a petesejtnak... a kis buta... ha-ha-ha – csuklott el a nevetéstől Mr. Spade hangja. Majd szemeit törölgetve, szipogva folytatta. – Azért önben ennél sokkal több információ jelenlétét feltételezem, kedves Franky... Hogy érzi? – ám a jó válasz megint elmaradt. – El tud ön képzelni egy 85 ezerszer nagyobb objektumot az autópályán, amikor teljes gázzal hajtja a kocsiját, Franky?

– Értem... ha-ha... értem már... valóban (!) látja, erre nem is gondoltam... ha-ha... **Hiszen nem is látnám...** nem volnék képes egy 85 ezerszer nagyobb tárgy észlelésére – ha-ha... olyan hatalmas, hogy nem lennék képes érzékelni.

– Így járt a spermium is, Franky. Csak nekiment! Fogalma sem volt, hogy minek... rontott neki. A mai napig nem tudja... Belehalt, az ütközésbe. Nem bátor volt, hanem tudatlan... Hiszen ő, maga az ütközés miatt megszűnt létezni, **hogy az élet egy sokkal magasabb rendű formában legyen képes általa kifejeződni...** Ön által, Franky. Vagy pedig irányítás alatt állt a mi kis spermiumunk... Ha-ha-ha... Tudja, mihez hasonlít az Élet keletkezése, születése leginkább?

– Mihez, uram?

– A halálhoz... a halálhoz, Franky...!

II. rész

– Kemény munka volt, uram! – mondta Franky és alaposan kezét mosott a hullakamra csapjánál állva.

– Ügyes volt, barátom! Ahhoz képest, hogy ez volt az első alkalma bemutatni rátermettségét... – válaszolt Mr. Spade, majd folytatta. – Sokan voltak... de ez várható volt. Itt volt az egész cirkusz... rokonok, barátok. Sokan ismerték őket. Pihenje ki magát... holnap következik a bankárunk – sóhajtott Mr. Spade.

– Uram! Lehet egy kérdésem?

– Mondja csak...

– Tudja, nagyon izgatott voltam tegnap, amikor haza értem...

– Ezt egyáltalán nem csodálom...

– Sőt, éjszaka sem tudtam aludni. Gondolkodtam... nagyon sokat gondolkodtam...

– Nem csodálom! – morogta Mr. Spade és az asztal fiókjában lévő iratokat rendezgette.

– Ön tegnap említette, hogy az emberek valójában pontosan tudják az igazságot. Minden helyzetben, a munkahelyeiken, a családjaikban... mégsem ennek megfelelően élnek, mégsem mondják ki... hanem alakoskodnak az igazságok bátor megélése és felvállalása helyett. Megpróbálnak megfelelni környezetük elvárásainak. Alapvetően hamis illúziókban ringatják magukat... és ez egy csomó téveszme kialakulásához vezeti őket. Viselkedészavarosak... valami féle rosszul értelmezett betyárbecsületnek próbálnak megfelelni... talán megélhetési okokból gondolják, hogy ez így helyes...?! Pedig ebből a szempontból sem fogadható el a viselkedésük! Még a megélhetésük érdekében sem lenne szükségük arra, hogy hazudozzanak,

taktikázzanak... Hiszen így hamis közösségek, hazug társadalmak jönnek létre! Abban pedig a bűnöző hajlamú emberek sokkal jobban érzik magukat, sokkal gyorsabban feltalálják magukat... hiszen egy hazug világban „hazai pálya” előnyeit élvezhetik beteg hajlamuknál fogva.

Az igaz, őszinte, jó szándékú emberek pedig csak állnak és néznek, hogy valójában mi is történik itt? Nem találják meg benne a helyüket. Tétován állnak és értetlenkednek... majd a többség behódol... „alkalmazkodik”... Érti, uram!??

A Jó kénytelen alkalmazkodni a Rosszhoz...? No, de miért? Persze, hogy az alantas ösztönökkel... hatalomvágygal, birtoklási vágygal, önzéssel, bíró egyedek kerülnek egy ilyen környezetben, szubsztrátumban felülre...! Hiszen ez az ő „talajuk”...

– Ez a kérdés foglalkoztatta önt az éjszaka folyamán?

– Nem csak ez, de most ez az, ami a legjobban felizgat. Fontosnak tartom ugyanis, hogy a mély-filozófia miképpen látja ezt? Hiszen a „jók” nem alkalmazkodhatnak a „rosszhoz”, ugye?!

Az borzasztó lenne!

Érthetetlen számomra, hogy tudják az igazat, és erre a stabil Igaz alapra építik fel hazug rendszereiket! Miért teszik ezt? Hiszen az emberi tudatlanság a legveszélyesebb. Ennél fenyegetőbb borzalmat nem ismerek.

Az egész világegyetem fekélye, ha az ember tudatlan. Tudatlanságából pedig rengeteg gonosz dolog születhet... irigység, önzés, bosszú... uralkodási vágy – családi, nemzeti és globális szinteken egyaránt. A tudatlanság a legnagyobb veszély, amely az életre... s ezáltal az emberi fajra is leselkedhet! Emberi tudatlansággal van ki-kövezve minden háborúhoz vezető út!

S, amikor a fajon belül a tudatlanok dominálnak és izmusokat kez-

denek el építeni... akkor mindig veszélyes időszak köszönt az emberekre.

– Nos, az én véleményem igen egyszerű! Nincs más logikus válasz rá, mint az, hogy a többség mentálisan sérült... Egészséges lelkületű ember nem hazugságok által próbálja meg leélni az életét, hanem az igazságok azok a dolgok, amelyekre építhetné saját és családja biztonságát! Mégsem teszi meg! Talán nem meri... Nagyon nehéz ezt a fajta egészséges, az igazságok kimondásához ragaszkodó magatartásformát képviselni, felvállalni, egy évszázadok... évezredek óta hazugságokon alapuló környezetben.

Tudja, Franky... az egyetemen két éven át hallgattam pszichológiát... ráadásul nagyon neves professzor volt az előadónk. Ő mesélte, hogy valamikor régen végeztek egy egyszerű kísérletet. Kilenc beavatott embert beültettek egy terembe egymás mellé, egy sorba. megbeszélték velük, hogy az előttük lévő nagyméretű vetítövászonra különböző ábrákat fognak kivetíteni. Nekik csupán annyi a dolguk, hogy nevezzék meg azt, hogy milyen ábrákat látnak a vásznon. Ám lesz egyszer egy rafinált trükk. Arra kérték őket, hogy amikor egy nagy, piros színű kört vetítenek ki a vászonra, akkor a legnagyobb természetességgel mindannyian sorban, egymás után mondják azt, hogy az egy sárga háromszög...

– Ez érdekes, uram...

– Nem, Franky! Az igazán érdekes epizód csak ezután következett, amiért tulajdonképpen ezt a kísérletet a pszichológia tanszéken valójában kitalálták. Ugyanis ebbe a kilenc fős, a turpisságba beavatott csoportba meghívtak egy „egészséges lelkű” tizedik egyetemistát is, akinek az ég megadta világon semmit nem mondtak előre...

– Értem uram! Ő volt az igazi kísérleti alany!

– Pontosan! Arra voltak a pszichológusok kíváncsiak, hogy mikép-

pen fogja lereagálni azt, amikor az előtte ülő kilenc ember, a legnagyobb természetességgel kijelenti a piros körről, hogy az bizony sárga háromszög...

– Nagyon izgalmas, uram! Mi történt a végén?

– Sorba vetítettek nekik különböző színű geometriai ábrákat, és a kilenc beavatott ezeket sorba, egymás után meg is nevezte, csak úgy, mint a tizedik kísérleti személy. Ám elérkezett a pillanat, amikor a lesötétített vetítőterembe hatodik vagy hetedik ábraként a piros kört vetítették ki a vászonra! A megbeszélésnek megfelelően a beavatottak lakonikus nyugalommal sorban egymás után állították, hogy egy sárga háromszöget látnak... A kísérleti alany arcát több rejtett kamerával filmezték. Kíváncsiak voltak a pszichikai reakcióira... és tudja mi történt?

– Fogalmam sincs, uram – ült le az asztalhoz, Mr. Spade-del szembe Franky, és feszülten figyelte a történet végét.

– Nos, amint az első ember kimondta a nyilvánvalóan rossz megoldást... a mi tizedik teszt-személyünk felhúzta a szemöldökét, majd a második személynél elmosolyodott, a harmadik személy állítását követően mereven elkezdte nézni a vetítővásznat... és így tovább... Lereagálta, mégpedig tipikusan, amit a pszichológia tudománya remekül körül is írt. Izzadt a tenyere, fészkelődni kezdett... előrehajolva megnézte az előtte szólók arcát, majd egyre nagyobb zavarba jött... Mit gondol, Franky, mit válaszolt a tizedik személy, amikor rákerült a sor...?

– Hááát, az igazat megvallva, nem tudom, uram! De 50%-ra tippelek... sajnos az embert ismerve többre nem merek...

– Nagyra értékelem az óvatosságát, Franky, ugyanis a mi kísérleti alanyunk rendkívüli zavarodottságában kinyögte... hogy s á r g a h á r o m s z ö g!

– Elképesztő, uram! – dörzsölgette borostás állát Franky.

– Igen! Valamiféle „falka szellem”, szokásjog, a jobb „besimulni”, mint az igazságot választani téves érzése... felülírja a személyes tapasztalatot... és ez nem jó! Igen! Az emberek valahol belül pontosan tisztában vannak az igazsággal, de nem azt mondják... nem azt cselekszik. Sem a társadalomban, sem a munkahelyeiken, sem a családjaikban... sem a politikában.

– Ez pedig beteges aberráció!

– Pontosan... Ráadásul bizonyos helyeken és időpontokban tömeges! És ez már nagyon veszélyes, Franky! Ez már sokkal több, mint egy egyszerű, rosszul értelmezett „betyárbecsület”...

– Uram, egy ENSZ WHO felmérésben olvastam nem régen, hogy... a becslések szerint a világ lakosságának 8%-a krónikus depresszióban szenved és 9%-nak állandó szorongása van a stresszhelyzetek miatt!

– Ez 17%, Franky! A Föld lakosainak száma becsült közelítési értékkel is 7 milliárd körül mozog. Ezek szerint 1 milliárd 200 millió ember mindennap ezekkel a problémákkal ébred, és akkor még nem beszéltünk a sokkal súlyosabb esetekről, a skizofrénekről és a pszichopátákról... Velük együtt egészen bizonyosan eléri, sőt megkockáztatom, hogy átlépi ez az érték a 20%-ot! Érti, Franky!?

Egy olyan bolygón élünk, ahol minden ötödik embernek súlyos vagy kevésbé súlyos, ám határozottan mentális problémái vannak! Nap, mint nap szembe jönnek velünk az utcán... utaznak velünk a metróban.

– Még jó, ha csupán „szembe jönnek az utcán”... – ahogyan ön mondja, uram. Sokkal rosszabb tartós szituációk is kialakulhatnak, ha a munkahelyünkön vagy a családjaikban – esetleg – ilyen mentálisan problémás emberektől kerülünk mi függő viszonyba! Már meg sem merem említeni, hogy földrajzi helytől függően, a Föld bolygó lakosságának 16-33%-a funkcionális analfabéta...

– Hogyan segítsünk így rajtuk? Márpedig segítenünk kellene az embereket a dolgok, dolgaik megértésében... de ha funkcionális analfabéta... némely helyen minden harmadik, akkor mit tehetünk!?

– Azt gondolom, uram, hogy a „tudatállapot” minősége a helyes válasz. A modern fizika és a társadalmi összefüggések is csak bizonyos tudatállapotú szinten érthetőek meg. Ez a tudatállapot pedig egy minimum intelligenciaszint elérését feltételezi, amelyet tanulás-sal, csakis tanulással és gondosan kielemezett egyéni tapasztalatokkal lehet elérni. Ahogyan az ember nem kezdi el magyarázni a geometriai összefüggéseket a neandervölgyi ősembernek, mert értelmetlen és reménytelen vállalkozás lenne... így a mai kor problémáit, valódi összefüggésrendszereit bemutatni az alacsony tudatállapotú szinteken tengődő millióknak... szintén meddő igyekezet lenne csupán!?!

– Hiába kíséreljük meg a tanításukat, kibújnak alóla, nem működnek együtt velünk a tanítási folyamatokban... Sokszor a mai modern iskoláinkban sem. Ugyanakkor pedig előfordul, hogy nagy nyomorban tengődő emberek minden erejüket megfeszítve tanulni szeretnének.

– Nem a társadalomban elfoglalt pozíció határozza azt meg, hogy valaki tanítható-e, együttműködik-e a tanítás folyamatában vagy szabotálja azt – temette mindkét kezébe az arcát Franky.

– Bolygónk felszínét benépesítő társadalmak túlnyomó többsége intellektuálisan aszimmetrikus.

– Mit ért ez alatt, uram?

– Nem az értelmes, rátermett, intelligens emberek alkotta csoport irányít...!

– Hanem?

– A csürhe, esetleg az előbb említett valamely mentális problémák-

kal küzdő személy, vagy ami még rosszabb, a magát hamis bizonyítványokkal ellátó, kapcsolati tőkével és nem valódi tudással pozícióba került emberek csoportja! A legrosszabbak a „beleszületettek”, akik elhiszik magukról, mert elhiteti velük a saját „kasztjuk” vagy „klubjuk”, hogy ők a legokosabbak, a legrátermettebbek, miközben a sunyi ármány dolgozik a háttérben, a haszonlesés akarja csak kihasználni ezeket a „jólöltözötteket”...

– Ez tragédia!

– Az! Látjuk is az eredményét minden egyes napon az esti híradókban, híradásokban. Franky! Azok az emberek közöttünk élnek, akik ma éppen ugyanúgy leköpködnék a megkínzott Jézust... ha érti, hogy mire gondolok? De erről már beszéltünk is tegnap...

– Azt hiszem igen, uram! Feljövünk az élet színpadára – Shakespeare-rel szólva, és így vagy úgy elvégezzük iskoláinkat, belénk nevelnek különböző algoritmusokat, hogy miképpen illik viselkednünk, hogyan kell majd adót fizetnünk és kiknek... A legszerencsésebbek képesek megőrizni gondolati függetlenségüket, kreativitásukat... Ők talán képesek lesznek még alkotni valami hasznosat életidejük során... persze csak akkor, ha a kapcsolati tőke által átszótt romlott-társadalom engedi... A többi?! Nos, a többi megkísérel kitalálni önmagát.

Szakács, taxisofőr, atomfizikus vagy sebész főorvos lesz. Igyekszik megvalósítani álmait... Sajnos kevesebben vannak, akiknek sikerül. A többi csak azért küzd a magasabb szintű iskolákban, hogy majd több fizetést kaphasson... az igazi „tudás” meg sem érinti. Nem is tudja, hogy mi az! Az érdek itt nevelődik bele, az oktatás ezen szintjein. Nem érdekli a valódi tudás... egy dolgot akar tudni, csak egyetlent... hogy majd azzal sok pénzt kereshessen... Érti, Franky...?

– Arra gondol uram, hogy a régi, görög, tiszta filozófiai gondolkodást már nem is ismerik, mivel nem hoz gyors és nagy profitot, de

azonnal... így nem is érdekli őket...?

– Haszonelvűek lettek! Tisztelet a néhány kivételnek. Őket pedig egyszerűen már kinevetik a nagy többségben lévő profithajhászok... Szerencsés esetben egyfajta külön „művészként” tengődhetnek, főleg ha művészetük által ki merik mondani az igazságot! A művészetek területén is már nagyrészt a kapcsolati tőke dominál és nem a valódi tehetség...

– De mi lesz így az emberrel, mint fajjal...?

– Ugyan, Franky... Ezen már régen túl vannak. Talán néhány egyetem, néhány tiszteletre méltó gondolkodója hisz még abban, hogy valamely tanítványa valóban eredendően egy-egy természeti vagy társadalmi probléma megoldásán akar fáradozni. A többit csakis azért érdekli a végzettsége, hogy a több pénzzel, amit remél, magasabb életszínvonalon élhessen társaihoz képest. Nem a „tisztá” tudás iránti vonzalom motiválja a többséget, hanem a több... a sokkal több pénz!

– Elképzelt jövőjük megvalósítása persze vagy sikerül számukra vagy nem! Azok a szerencsések közülük, akik képesek megvalósítani elképzelt „szerepüket”... Ez egyébként látszik is rajtuk! Könnyedebbek..., lazábbak, nem olyan görcsösen élik mindennapjaikat... hiszen illik rájuk a „szerepük”....é s a szerepük „eljátszásából” adódó életérzés, amit a megszerzett pénzükön vásároltak maguknak.

– Higgye el fiatal barátom, hogy itt... a gödör szélénél megfordult emberek pszichikai attitűdjeiről, mentális hátterükről egy pszichológus ledoktorálhatna...

– Lám, ebből a szempontból is remek hely ez a munkakör. Biztosítja a megfigyelés lehetőségét.

De továbbra is nyugtalanít ez az egész folyamat, amiről most beszélgettünk... Én ugyanis nem hiszem el, hogy ezért alakult volna

ki ez az egész világegyetem nevű színpad... benne olthatatlan tudásszomját hordozó főszereplővel... az Emberrel! Aki őrzi a már megszerzett tudását – sőt, elképesztő erejű kíváncsisággal fordul minden általa még meg nem értett jelenség felé...

– Ez a másik oldal! Értük van... úgy értem az ilyen jellemű és mentalitású emberekért van ez az egész „játék”...

– A többi „selejt”?

– Neeem! Ez azért durva lenne csak így ex katedra... Akkor működik a társadalom elnevezésű közösségük helyesen, ha a pénzcsinálók segítik valamilyen módon a helyettük is gondolkodó embereket...

– De ez sokszor nincs így!

– Sajnos igaza van, Franky... túl sokszor nincs így! Tudja, a Föld nevű bolygó bizonyos történelminek nevezett időszakokban inkább hasonlít egy bolondokházára, ahol azt a személyt és az őt körülvevő szűk csoportot tartják nagy és sikeres vezetőnek, nagy hadvezérnek, aki területeket képes elfoglalni agresszív és kíméletlen katonai erővel... súlyos emberáldozatoktól sem visszariadva...

– Háborúk! Barbár... „vezér-gibbon” gondolkodási stílusra vall... Az ókor óta kísérik az emberi faj útját... ezek a „sztorik”. Pedig szerintem sokkal figyelemre méltóbb, érdekesebb vezető az, aki több évtizedes nyugalmat, békés fejlődést, jólétet képes biztosítani az őt hatalmi pozícióba helyező emberek számára.

– Persze... ez lenne az ideális állapot. Ám az Élet, mint az egyetemes tér minősége, ennél sokkal dinamikusabb, nyugtalanabb... fortyogó, erőből duzzadó, valójában progresszív folyamat... Sokszor önmagát sem kíméli... általunk nem mindig felfogható, értelmezhető célok érdekében...

– Ez már filozófia lesz... – mosolygott Franky.

– Az bizony... Franky. A sors nagy úr... főleg a tudatlan emberek

számára! Viszont még a tanultabb emberek sincsenek tisztába azzal, hogy sorsuk hozta-e őket döntéskényszerbe, vagy saját döntéseiknek köszönhetnek-e egy-egy adott, sorsszerűnek tűnő, kialakult élethelyzetet...!?!

Egy pillanat...! – váltott hirtelen témát Mr. Spade. Felpattant és oda-sietett az ajtóhoz. Kinyitotta. – Willmoor atya...! – kiáltotta a nyitott ajtón keresztül... – Ne haragudjon, Willmoor atya, de a múlt heti temetés papírjai még itt vannak nálam. Most oda tudnám adni, ha alkalmas az időpont...

Az ajtóban ekkor megjelent egy szikár, csont és bőr kisember, aki-nek az arcán a hatalmas szemüvege alatt látható széles mosolya je-lentette az egyetlen változatosságot. Bár olyan volt, mintha lenne szakálla is, de ennek megállapításához azért nem kevés jóindulatra is szükség volt.

– Üdvözlöm, Mr. Spade! Természetesen... és nagyon köszönöm, hogy figyelmeztetett rá. Biztosan nagyon kerestem volna a doku-mentumokat. – lépett be az ajtón.

– Foglaljon helyet, Willmoor atya– húzott ki egy kopottas széket Mr. Spade az asztal alól, majd hirtelen Franky-re pillantott. – En-gedje meg, hogy bemutassam önnek Franky Williams-et... Az új sírásó segéd... pontosabban... akarom mondani Franky filozófiát tanul az egyetemen, ám most egy kis pénzre van szüksége és így eljött hozzánk dolgozni.

– Franky felpattant és barátsággal nyújtotta kezét. Willmoor atya még szélesebbre tárta mosolyát.

– Filozófiát tanul... de hisz ez remek! Milyen kevesen tanulnak ma filozófiát... Ezek szerint önt nem csupán az anyagi karrierje érdekli, hanem a valódi tudás is... Ajaj, gondolom, öreg barátommal jó na-gyokat beszélgetnek!? – intett fejével Mr. Spade felé.

– Igen! Tegnap „látogatóink” voltak megint. – mondta Mr. Spade és

leült a másik székre, majd folytatta... – Kicsit hirtelen jött az élmény Franky-nek, de úgy tűnik túlélte.

– Elvégre Filozófiát tanul... Túl kellett, hogy élje...! – mondta Mr. Willmoor, miközben gondosan összehajtogatta a Mr. Spade-től kapott papírokat, és megpróbálta belegyömöszölni a táskájába őket.

– Nem mindennapi élmény volt, az bizonyos. Még rendszerezem őket... – mondta Franky, és a homlokát dörzsölte. – Fogalmam sincs, hogy miképpen helyezzem bele ezt az „élményt” az egyetemen... és középiskolás koromban számomra megtanított rendszerekbe!?

– A kegyelem elnyerésének lehetősége képes minket megváltoztatni, fiatal barátom! – mondta csendesen Willmoor atya.

Franky-t ez a mondat olyan váratlanul érte, hogy megszólalni sem tudott. Egyszerűen nem tudta, hogy erre mit lehet válaszolni. Szerencsére Mr. Spade hangja törte meg a csendet.

– Jaaa...! Az iskolában...! Tudod, a leírt szavakat akkor gondolták meg alaposan utoljára, amikor még kőbe vésték őket... hitték, hogy az örökkévalóságnak teszik, no és persze kellemetlen lett volna a gránittömböket minduntalan újra vésni... – nevetett fel hangosan.

A mai tankönyvek nagy részében foglaltak... hmmm... enyhén szólva is felületesek. Papír, az van bőven... ha valami butaság van benne, hát egy-két év múlva átírják... Pedig téma lenne itt bőségesen, amely sokkal komolyabb odafigyelést igényelne, mind a társadalom filozófia szintjén, mind pedig a természetfilozófia fantasztikusan hatalmas tárházában...

– Ti, tudósok olyan körülményesek vagytok olykor – mondta Willmoor tiszteletes, és még mindig a táskájában lévő papírokat igazgatta. – Pedig az igazság mindig tiszta és egyszerű! Csak alaposan és körültekintően kiművelt logika kell a már meglévők felismeréséhez és persze hit...! Itt van ez a csillagászat például, beleturkál

mindabba, ami körülvesz minket és elkezdí számozgatni a végtelen számú csillagait az égboltnak. Számokkal jelölgeti... mintha leltározná őket, hogy megvan-e mind, s amikor végezne vele, akkorra fele már fel is robbant... – mondta nem kevés gúnnyal a hangjában a tiszteletreméltó atyafi, majd folytatta. – De semmiképpen nincs már azon a helyen, ahol első alkalommal megpillantotta.

Éppen így tesz a fizikus is. Gyorsítókbán ütköztetget energia „pamacskákat” és a szétfröccsenő energia-kvantumokat elkezdí besorszámozni... Még neveket is képtelen olyan gyorsasággal adományozni nekik, mint amilyen gyorsan fröccsennek ezek szét újabb és újabb egységekre. Semmi kreativitás! Számozgatnak, elnevezgetnek... könyvelgetnek.

– Tudom, ezt már sokszor elmondtad... – sóhajtott fel Mr. Spade.

– Igen! És elmondom újra meg újra... A Mindenható ezt sokkal kreatívabban oldotta meg. Megteremtette a csillagok magjában a protont és elnevezte...

– Szóval ő is elnevezgette... – nevetett Mr. Spade, láthatóan jókora cinizmussal a szavában.

– Hiába gúnyolódik, Mr. Spade. A sakkpartijainkon legyen ilyen bátor... ott bezzeg mindig vezérrel akar játszani. De nem zökkent ki a logikai sorból, azért is folytatom. – mondta és akkurátusan elkezdett magyarázni. – Igen elnevezte, és hozzálátott annak a teremtménynek a megalkotásához, amelynek lesz majd egy olyan testrésze, amelyben képes lesz visszatükröződni a „rendszer egésze”. Például ezeket a csillagmagokban keletkező parányokat, a protonokat elnevezte hidrogénnek, majd rendkívül magas hőmérsékleten és igen magas nyomáson összepréselgette őket a „Nap-géppel”...

– „Nap-géppel”?!? – mosolygott huncutul Mr. Spade...

– Igen! Ha felnézünk a csillagos égboltra, végtelen számú csillag gyártja minden másodpercben a protonokat és önzetlenül szórja szét

őket a végtelenben... Ám a préselés következtében keletkezett magasabb tömegszámú energia-csomócskákat már nem hívhatta tovább hidrogéneknek, hiszen egészen más jellegűek lettek az összenyomódás következtében. Így immár hélium névvel illette őket. A préselési folyamat melléktermékeként szabad protonok, mint ahogyan említettem is már és ugyanakkor fotonok szabadulnak fel, amelyek energiaként szétsugározva világítják meg a tér objektumait, hogy azok láthatóvá válhassanak a megfigyelő számára! Majd mindezt az egészet, játékos kedvében megforgatta. Így nagyrészt különböző hullámhosszú pályákon ugyan, de spirál alakban elkeveredtek ezek a részecskék és rezgőmozgásuknak köszönhetően sok-sok fajta hullámot is keltenek, amelyek szintén elképesztő sebességgel terjedni kezdtek. Erre azért volt szükség, hogy meglegyen számukra a „tömeg illúziója”, amely valójában nem egyéb, mint az Energia mozgási momentumának tehetetlensége! Kvázi-tömeg csupán... a megfigyelő számára jelent ily módon történő létezése az energiának, nagy-nagy könnyebbséget!

Mivel a mi Urunk rendkívül szellemes is, ezért Nap csillagunk és ki tudja, hogy még hány csillag-testvérének a „kertjében” gondosan kimért távolságra a Napunktól gravitációs trükkal összetömörítette a csillag magjában „megtermelt” proton mennyiséget, nehogy kárba menjenek... A sok-sok atom nevű részecske így hozta létre a jó „kertész” módjára precízen kimért távolságban a Föld nevű bolygót. Ez lényegében egy színpad lett, pontosabban egy hő-, és energia-„tükör”, amelynek felületén immáron kicsapódhatnak a Nap-csillag magjában legyártott részecskék. A mi Teremtőnk nagyon precízen mérte le ennek a Föld-bolygó elnevezésű „energetikai tükörnek” a távolságát ebben a részecske és energiahullám „esőben”... mármint a Nap-csillagunk magjától való távolságát.

Így a rendkívül változatos protonszámot mutató részecske-zápor a

Föld-tükör felszínén vízként volt képes „kicsapódni”, azaz képessé vált vízmolekulák alkotására – filozófiai közelítésben... „megvalósulni”. Ezen a nagyon pontosan meghatározott távolságon képesek kialakulni azon hőmérsékleti és nyomás viszonyok, amelyek lehetővé teszik a részecske-zápor elemeiből kialakuló vízmolekula számára, a folyékony halmazállapotban történő maradást, létezését. Ez bizony a mi Teremtőnk eltervezett játékának nagyon fontos szempontja, hiszen enélkül nem tudná majd létrehozni a megfigyelőt, az embert és benne az ő tudatát...

– Hűű-ha! – mondta Franky, nagyot sóhajtva előredőlt és az állát kezdte simogatni.

– Hiszen az ember nevű tudathordozó lény, vagy „Föld-jármű”, ahogyan az én kedves Mr. Spade barátom elnevezte..., nagyrészt vízből épül fel. Egy valamirevaló emberi test...

– Föld-jármű... – évődött Mr. Spade.

– ...körülbelül 70% vizet tartalmaz. Vagy még kifejezőbb talán, ha úgy fogalmazok, hogy 70% vízből áll. Ön hány kiló, kedves barátom? – kérdezett rá hirtelen Franky-re a jó, öreg Mr. Willmoor.

– Mmm... 90... 91... 92... szoktam lenni... – ocsúdott fel a szemmel láthatóan mélyen elgondolkozó Franky.

– Nos, akkor én most itt, kedves Franky... 64-65 liter tiszta vízzel beszélgetek! No, persze ennek erősen kolloidos oldatával. De mégis csak 65 liter víz ül jelen pillanatban itt, velem szemben, azon a kopottas széken.

– A kolloid-állapot miatt sokan zavarosak is... – nevetett fel Mr. Spade és elment megetetni a „rokonait”, a csap alá. Franky-nek az volt az érzése, hogy Mr. Spade pontosan tudja, hova akar kilyukadni Mr. Willmoor.

– A gondolkodásuk zavaros, és az már... tudod jól – fordult a csap alatt guggoló Mr. Spade felé – Nem kizárólag az anyagi világ eleme

– majd ismét Franky felé fordult és mélyen előrehajolva tovább magyarázott. – Fiatal barátom, tudja az öntudatlan lény, legyen például a földigiliszta, még azt sem tudja, hogy „ő” v a n, fogalma sincs arról, hogy „ő” most éppen létezik, arról meg pláne nincs fogalma, hogy „itt és most” létezik a téridőben! Az ember viszont tudja, öntudata van, öntudattal rendelkezik! Már pedig nem az ember a legfejlettebb intellektualitás... legalábbis sok-sok milliárd hívő ember számára, legyen az bármely vallást gyakorló hívő ember. Számukra, számunkra a legfőbb intellektualitás a Teremtő, maga.

Hiszen a hívők milliárdjai számára Isten a leghatalmasabb létező! Tudja, barátom, hogy mekkora dőreség lenne azt feltételezni, hogy Istennek nincsen öntudata...??!

Franky bal tenyerébe temette állát, és mereven figyelte az egyre hevesebben magyarázó papot.

– Hiszen az Isteni „öntudat” lehet maga az ember is! – folytatta Mr. Willmoor. – Ugyanis a világegyetemben Istenről kialakult tudati kép – jelenlegi ismereteink szerint – egyedül és kizárólag az emberben létezik.

Akkor Isten öntudata maga az ember...?! Kérdezem én öntől! Természetesen költői volt a kérdés. Isten a végtelen és örök... térben és időben örök. Azonban... ha csak „Ő” van... akkor baj van! Ugyanis az öndefiniálásnak szükségszerű feltétele a valamihez való viszonyítás! A kisgyermek öntudata is csak akkor alakul ki, ha már sokrétű ismerete van a rajta „kívüli” valóságról, amelyet fogalmilag próbál megragadni. Ha ez megtörtént benne, a tudatában, akkor már képes lesz elvonatkoztatni önmagát mindezekről az őt körülvevő tárgyaktól, élőlényektől. Tehát kialakul benne az „én”... és minden egyéb... absztrakt fogalmi korrelációja.

Nélkülözhetetlen tehát az öndefiniáláshoz a viszonyítás megléte. Ahhoz, hogy tudjam, hogy „én létezem”, valamiféle korrelációs

kapcsolatot kell létesítenem valamilyen másik „objektummal”... Istene „kívül” pedig nincs... nem létezik és nem is létezhet semmi. Hiszen a jelenleg is érvényben lévő, több ezer éves felfogás szerint Ő a végtelen térben és időben létező!

Ezért tudja, hogy mit tesz Isten...? Teremt! Hogy rendelkezhesen öntudattal, ahhoz teremtenie kell egy viszonyítási alapot...

– A teremtményt...! – mondta Mr. Spade, és tovább morzsolgatta a kis kenyérdarabkákat. „Rokonai” láthatóan jól érezték magukat lakmározás közben.

– Igen! Önmagából... és önnönmagában! Ez a teremtés kényszere, kedves barátom, amely által, amelynek a segítségével Isten képes lesz az öndefinícióra! Meghatározhatja önmagát a teremtményhez képest!

– És a teremtmény is, az Alkotójához képest... – állt fel kissé nyögve Mr. Spade.

– Pontosan erről van szó! – folytatta Mr. Willmoor. – Ami nem „teremtmény”, az „Ő” maga... a teremtés folyamata teszi tehát lehetővé az Isteni Öntudatot!!?

– A teremtés nélkül Isten csupán öntudatlan entitás maradna...? – kérdezte Franky.

– Nem hinném, fiatal barátom! – mondta Mr. Willmoor. – Ezen megközelítés szerint léteznie kell két öntudatnak... az Isteni öntudatnak és a teremtmény öntudatának, és mindezt egy folyamat; a teremtés folyamata teszi lehetővé... mindkettőjük számára.

– Létezik-e Isteni öntudat, amikor nincsen őt visszatükrözni képes teremtménye? – kérdezett vissza Franky.

– Jó úton van, fiatalember... - mondta felvillanyozódva Mr. Willmoor. – Ez pedig igen ritka, hogy első alkalommal valaki képes legyen így felvenni az ilyen mély értelmű és témájú beszélgetésnek a fonalát.

– Isten akkor „alszik”... de tudja, Franky az sem biztos, hogy „Isten” a neve... Amennyiben Isten él... – élőlény, hiszen mutatni képes „életjeleket”, cselekszik, teremt... hovatovább, alkot –, akkor „pihenésre” is kell, hogy szüksége legyen... Pontosan úgy, mint az alvó teremtmény, alvás közben tölti fel önmagát energiával, regenerálja, rendezi önmagát...

– Sok vitánk volt már erről a kérdésről, de be kell vallanom, hogy öreg barátom megközelítése ehhez a kérdéshez sokkal „korszerűbb” és hasznosabb is lehet a tisztább megértés szempontjából. A Filozófia relativitáselmélete című munkáját olvassa majd el fiatal barátom... Nem tudom, hogy milyen viszonyban vannak önök, de Mr. Spade rengeteget tudna segíteni önnek ezen kérdés megértésében... Természetesen, csak ha érdekli önt!?

– Ezek után... amiről ön beszélt, uram?! – mondta Franky, felhúzott szemöldökkel – mindenképpen meg szeretném kérni Mr. Spade-et, hogy vezessen beljebb engem a tudás, az ismeretek mélyebb vizébe.

– Oh...! Hihetetlenül elrohant az idő. Bocsássanak meg uraim, de ma a polgármester úr jön ki a parókiára... Megbeszélésünk lesz, tudják, a Templomunk renoválásával kapcsolatban. Szép napot önöknek, és még egyszer köszönöm a dokumentációt, Mr. Spade! Vasárnap, az Istentisztelet után várom, de most én következem... Én leszek a világos figurákkal... – és már be is csukódott az ajtó Willmoor tiszteletes mögött.

Mély csend ülte meg a helyiséget. Franky a szája szélét harapdálva, magasra felemelt szemöldökkel, kérdően nézett Mr. Spade-re.

Mr. Spade csóválta a fejét és mélyet sóhajtott.

– Mindig „lebukom” – mondta nem kevés iróniával a hangjában. És a szeme sarkából Franky arcát figyelte. – No, jól van! Nem bánom... Legyen, aminek lennie kell...! – és már mosolyogtak is a szemei Mr. Spade-nek. – Tényleg érdekli önt, Franky?

– Természetesen, uram! Mint tudja, filozófiahallgató vagyok... – mosolygott Franky is a jó, öreg Mr. Spade-re. – Ráadásul már nem is első éves... Ez a téma minden gondolkodó ember számára kihagyhatatlan, hiszen mirőlunk, a minket körülvevő világról, sőt saját magunkról, létezésünkéről van szó! Ki az a bárgyú agyú, akit ne érdekelnének ilyen horderejű kérdések, uram?!

– Létezik néhány alapfogalom, amivel tisztában kell lennie ahhoz, hogy megértse a világot és meg kell ismernie egy agyonhallgatott történetet is ahhoz, hogy kerek képet alkothasson minderről...

– Rendben, uram! Készen állok... – és Franky kinyújtotta mindkét lábát az asztal alá, hátra dőlt a székén, kezeit összekulcsolva figyelte Mr. Spade arcát.

– Mindenek előtt szeretném, ha tudná, hogy én ennek az anyagnak a témáját, amelyről most beszélgetünk nagyrészt részletesen kifejtettem a szakdolgozatomban. Megkaptam a doktori elismerést érte, és meghívást Cambridge-be az egyetemre, hogy tartsak kurzust a témával kapcsolatban. Igen ám, de más irányból is megkerestek kevésbé „barátságos” emberek... Mindenfélét ígértek, de számomra nem tűntek megbízhatónak. Erre utaltam is tegnap, amikor azt mondtam, hogy olykor jobb, ha hülyének nézik az embert, mint halottnak... de mindenképpen célszerűbb!

– Emlékszem, uram.

– Ezért láttam jobbnak..., sokkal jobbnak, ha visszavonultan élek itt Christchurch-ben. Nyugodtan élhetek, és ami nagyon fontos, folytathatom az elméleti kutatásaimat.

– A temető csendjénél nyugodtabb helyet nem is nagyon választhatott volna, uram.

– Nézzük az alapfogalmakat. Csak röviden; az megvan, hogy anyag-antianyag?!? – kérdezte Mr. Spade hirtelen belekezdve az ismeretek

leglényegesebb elemébe.

– Paul Dirac elméleti matematikus még 1929-ben rájött, hogy egyenletei megkövetelik néhány olyan szubatomi részecske létezését, amelyeket még senki nem észlelt. Mivel Dirac megértette, hogy egyenletei negatív tartományban is éppen úgy érvényesek, mint a „normál” pozitívban... – Jól mondom, uram?

– Jól! Folytassa...

– Egyenletei szerint, ezek az új szubatomi részecskék ugyanazzal a tömeggel és felépítéssel kell, hogy rendelkezzenek, mint az ismert részecskék, de elektromos töltéseik éppen ellentétesek... – hadarta Franky, mint egy kisdíák.

– Dirac ebből azt a következtetést vonta le, hogy antiprotonnak is léteznie kell, azaz negatív elektromos töltésű protonnak... – fűzte hozzá Mr. Spade.

– Igen, uram, antiprotonnak! És ezt 25 évvel később a gyakorlatban is igazolták. Dirac arra is rájött, hogy az elektronnak is van párja... a pozitron, amelynek azonos a tömege az elektronnal, ám a töltése ellentétes... azaz pozitív töltésű elektron!

– A pozitronok létezését 1933-ban igazolta Carl Anderson, a California Institute of Technology munkatársa. A neutrínók létezését pedig a 70-es években erősítették meg, kezdetben azt gondolva, hogy tömeggel nem is rendelkeznek ezek a hatalmas sebességgel száguldó kozmikus részecskék.

– Igen ám, de 1998-ban japán kutatóknak sikerült igazolniuk, bár rendkívül csekély méretű a tömegük, ám **mégis rendelkeznek vele.**

– Ez több, mint elgondolkodtató, uram, hiszen a neutrínók mért sebessége olyan nagy, hogy szinte akadálytalanul áthaladnak a Föld bolygónkon is anélkül, hogy azt észrevennék vagy észlelnék... pályájukat egyáltalán nem módosítják miatta! Közel fénysebességgel

haladnak... Ekkora sebességtartományban haladó bármilyen objektumnak a tömege a végtelen felé kellene, hogy közelítsen Einstein számításai szerint... – nézett kérdően Franky Mr. Spade-re.

Spade hallgatott. Rezzenéstelen arccal figyelte Franky-t. Néhány másodperc szünet után Franky folytatta. Kíváncsi volt, hogy mit tud a fiú.

– Tehát Dirac az, aki pontos számításainak segítségével felfedezte az antianyagot. Ezáltal rámutatott arra is, hogy az anyag, amely körülvesz minket, a lehetséges anyagfajtáknak csupán a felét képviseli. Paul Dirac felvetette azt az izgalmas kérdést is, hogy vajon léteznek-e világegyetemünkben bizonyos térségek, amelyek csak antianyagból állnak?! Ugyanis ebben az esetben a két térség határán, az anyag és antianyag határán rendkívül erős elektromágneses sugárzást kellene észlelnünk, hiszen az anyag-antianyag találkozása-kor annihilálódnak, azaz kölcsönösen „kioltják”, megsemmisítik egymást, miközben energia szabadul fel, fotonok formájában.

Hacsak az anyag-antianyag részek nem szeparálódnak el egymástól tökéletesen... hogy ne legyenek képesek egymással interakcióba lépni. Mivel ilyen erős elektromágneses sugárzást ezidáig nem észleltünk, ezért felételezzük, hogy a látható világegyetem teljes egészében anyagból áll.

– Feltételezzük...?!

– Igen, uram. Bár a CP, sőt a CPT szimmetria-sértések miatt a fizikusok még a mai napig sincsenek teljesen tisztába azzal, hogy miért van ez így?! Ha jól emlékszem, több elmélet is született ezzel kapcsolatban... sajnos nem emlékszem ezek mindegyikére, de az egyikre igen. Talán azért, mert ez volt számomra a legszimpatikusabb.

– Éspedig...?

– Nos, ha jól emlékszem... valami olyasmiről szólt, mely szerint a

Nagy Bumm során egyformán keletkeztek antianyag és anyag párok, de ezek szétválasztódtak valamilyen oknál fogva. Tehát antianyag ma is létezik valahol nagy mennyiségben, de tőlünk olyan távol, hogy számunkra – valamilyen oknál fogva – nem észlelhető.

– Hmmm... Hihetetlen!

– Micsoda, uram?

– Az, ahogyan ön ráérez a lényegre, a helyes megoldásokra. Elképesztően tehetséges ön, fiatalember. És szimpatikus a tudása is. Tudja, hogy a fizikusok ma mégsem ezt az elképzelést részesítik előnyben...?

– Kár...!

– Nem, Franky! Ők járnak téves ösvényen, és az ön megérzése a helyes...

– Köszönöm, uram! Habár egyáltalán nem értem, hogy valójában miért is mondja ön mindezt...

– Folytassa, mit tud még az anyag-antianyag részecske párokról?

– Talán még annyit, hogy a Tejútrendszer forgó mozgása meggörbíti a téridőt. Ez azért lehet érdekes, mert ugyanez a hatás volt jelen az univerzum korai időszakában is, amikor feltételezésünk szerint ez a téridő-görbület az idő-dilatációt okozta...

– Ez Einstein óta egészen bizonyosan így van!

– Igen ám! De akkor a téridő meggörbülése határozza meg a részecskék kialakulásának módját a Nagy Bumm után...

– Steven Weinberg...

– Pontosan, uram! Az első 3 perc című könyvében írja mindezt le részletesen. Tehát, mivel különböző tulajdonságúak az anyag és antianyag részecskéi, ezért különböző módon is reagálhattak a téridő-görbület okozta idő-dilatációra, és ezért lebomlásuk üteme sem azonos. A fizikusok már képesek egy ideje megmérni ezt a különbséget és el is nevezték CP sértésnek. Ahol a C a töltést (Charge), P (Parity)

pedig a paritást jelenti. Tulajdonképpen szimmetria-sértésekről van szó. Azonban az így kialakuló aszimmetria valódi okát nem képesek ma még megmagyarázni.

Bár Mark Hadley, a Warwick-i egyetem fizikusa szerint az anyag és antianyag között kísérletileg mérhető különbséget a Tejútrendszerünk forgása következtében kialakuló téridő-görbület okozza, ahogy azt előbb említettem is. A CP sértés csupán látszólagos jelenség kell legyen szerinte..., a természet pedig alapvetően szimmetrikus...

S máris itt vagyunk napjainkban, mert Hadley megállapításai 2011-ben kerültek publikálásra. Talán érdemes még megemlítenem, hogy az anyag energiává történő alakításakor, mindig marad egy kis anyag, ezek szerint az anyagnak csak egy része alakítható át energiává, de nem 100%-ban... ám az anyag-antianyag találkozásakor nem ez a helyzet. Ekkor a teljes mennyiségük energiává alakul az annihilációs ütközésük során. Például nagyon érdekesnek találtam azt – amikor erről a témáról olvastam –, hogy egyetlen gramm antianyag „megsemmisülése” során, ezer jelenleg használatos úrsikló külső tartályainak potenciális energiájával azonos értékű energia szabadul fel... Egyetlen grammja esetén...! Elképesztő!

Egyetlen kilogramm anyag és ugyanennyi antianyag ütközésekor a matematikusok szerint 5,6 milliárd liter benzin egyetlen pillanat alatt történő elégeésekor felszabaduló energia jön létre... ez pontosan 134-szer hatékonyabb a magfúziónál! Talán ennyi, ami hirtelen eszembe jutott az anyag-antianyag párkapcsolatokról, uram!

– Remek, Franky! Én azt hittem, hogy ön filozófusnak készül. Nem is feltételeztem, hogy a fizikához is ennyire ért... Habár az ősi kelták – ma már az utódjaikat úgy nevezzük, hogy írek, skótok és angolok... – valamikor a fizikát természetfilozófiának nevezték! Érti, Franky?! A fizika tudományát... természetfilozófiának nevezték! Istenem! Mennyivel pontosabb és kifejezőbb ez az elnevezés, mint

az a túl modernizált kifejezés, hogy f i z i k a...! – mondta gúnyosan Mr. Spade. – Nos, Franky barátom, önnek remek az alapismeretei ebben a témában. Tudok is rá építeni... de azonnal...

– Köszönöm, uram! És kíváncsian várom az ön történetét.

– Nos, tegyük is félre egy kis időre az anyag-antianyagról elmondottakat. Nagy szükségünk lesz ugyan ezen ismeretekre, fogalmakra néhány perc múlva. Azonban én ígértem önnek egy történetet, amit nem nagyon szeretnek nagydobra verni mostanában. Már ennek a sztorinak a megértése sem lehetne teljes, ha nem lennénk tisztába mindazzal, amibe ön az előbb bevezetett minket.

– Értem, uram.

– Nos, mondok önnek egy nevet: Ettore Majorana...?

Franky tanácstalanul rázta a fejét.

– Majdnem bizonyos voltam benne, hogy még az ön felkészültségével sem fog tudni semmit erről a témáról. Igyekszem hozzátenni, hogy ez egyáltalán nem az ön hibája. Nos, ez a fiatalember, Ettore valós személy! 1906. augusztusában született Cataniában, Szicíliában, és Krisztusi életkorában, 32 évesen, 1938-ban, március 25-én eltűnt, nyoma veszett...

Élete még ma is rejtély számunkra.

Enrico Fermi olasz fizikus szerint Ettore akkora zseni volt, mint Galilei és Newton. Pedig Fermire érdemes odafigyelni!

1937-ben csupán kreatív ötleteinek hírneve elégséges volt ahhoz, hogy a Nápolyi Egyetem elméleti fizika tanszékén professzori állást kapjon. Egy évre rá azonban a Palermo-Nápoly közti hajóúton nyoma veszett...! A dologban felettébb furcsa, hogy mielőtt eltűnt, levelet írt a tanszék igazgatójának, és előre elnézést kért azért a felfordulásért, amit eltűnésével fog majd okozni. Holttestét soha nem találták meg.

Sok mű született, amelyek eltűnésének körülményeit próbálták meg

kideríteni. Két feltételezés látszott a legvalószínűbbnek. Az egyik szerint a Kaliforniai Egyetemen tevékenykedett tovább, a másik feltételezés szerint Argentínában élt.

Zavaros idők voltak. Mindössze két évvel a II. világháború előtt... S Ettore bizony nagyon sokat tudott. Eredeti gondolkodó volt, mint ahogyan erre Fermi utalt is. Őt is foglalkoztatták az anyag-antianyag részecskepárokkal kapcsolatos összefüggések. Eltűnésének idején is kifejezetten ezzel foglalkozott. Amikor egy részecske találkozik antirészecske párjával, akkor ütközésük következtében eltűnnek, megszűnnek, azaz annihilálódnak. A bennük idáig meglévő energia pedig két foton formájában kisugározódik... Majoránát is izgatta ez a kérdés. Ő a neutrínókat vette elsősorban górcső alá. Ezekről a fantasztikus sebességgel száguldó parányi részecskékről sokáig azt gondolták, hogy nincs tömegük... Ám ahogyan ön is említette az előbb, japán kutatók megmérték és meg is találták a parányi részecskék még parányibb tömegét. Ráadásul ezek a fantasztikusan gyors részecskék elektromosan semlegesek is. Sebességük miatt számukra nem jelent akadályt egy Föld méretű bolygón való áthaladás. Irányváltoztatás nélkül átsuhannak rajta. Ön remekül emelte ki ezt a tulajdonságukat az előbb. Sőt, szellemesen mondhatjuk, hogy a neutrínók „nem látják” a Föld méretű tárgyakat... Többfajta neutrínót ismerünk már hála a CERN-ben folyó áldozatkész munkának. S mindegyik neutrínóhoz tartozik egy antineutrínó is. De ezek megkülönböztethetetlenek! Ettore erre alkotta meg sajátos elméletét, amelyet 1937-ben publikált is. Azaz eltűnése előtt egy esztendővel. – Furcsa... Felettébb furcsa... Közvetlenül a II világháború előtti években egy ilyen publikáció... ajaj... – mondta félhangosan Franky. – Talán nem véletlen. S, ha nem tévedek, ekkoriban illetve pár éven belül költöztek Amerikába a kor nagy fizikus gondolkodói: Einstein, Wigner, Neumann, Teller... Ki tudja?! S két-három év

alatt csináltak is egy atombombát az Egyesült Államoknak...!

– Úgy van! Sőt, beindították a Philadelphia kísérletet is... Katonai megrendelésre, amelynek kezdeti lényege a radarok elől történő „láthatatlanság” kikísérletezése volt, az amerikai haditengerészet számára.

– Úgy tudom, ezzel a háború végén le is álltak. Bizonyára a legenda övezte néhány „sikertelen” kísérlet miatt.

– Nem bizonyos az Franky, hogy „sikertelenek” voltak... Sőt, egyes hírszerzői jelentéseken alapuló feltevések szerint 1948-ban fel is elevenítették az ez irányú kísérleteiket, amelyek azután a 60-as években meg is hozhatták az eredményüket. De ne kalandozzunk el ennyire, hiszen ez egy teljesen más terület. Habár ezekben a projektekben mindig is a világ legjobb gondolkodású fizikusaira volt szüksége az éppen aktuális hatalomnak, és Ettore a maga eredetiségével szintén közéjük tartozott. Nos, szerinte létezhetnek olyan részecskék a világegyetemben, amelyek egyben saját antirészecskéik is...

– Kettő az egyben...!??

– Pontosan, erre gondolt Ettore is. Azonban elmélete nem keltett akkoriban túl nagy feltűnést. Hiszen még soha sem találtak, nem észleltek egyszerre anyag és antianyag részecskéket. S, a profán világ ma sem tud ilyenekről... Hogy Ettore megismerhetett-e ezzel a kérdéssel kapcsolatban bármilyen fontosat is... Ezt már, azt gondolom, hogy soha nem fogjuk megtudni...!

– Legfeljebb az eredményét fogjuk látni... akár egyszer majd nagy hirtelen is...

– Ha jól figyelünk... nincs kizárva. Amennyiben a valóságban léteznének ilyen részecskék – amelyek létezését Majorana felvetette –, akkor rendkívül különlegeseknek kellene lenniük. A Standard modell nem is vonatkozhatna rájuk...

– Ez talán nem is baj...

– Értem mire gondol, Franky. Egyetérttek ezzel a megjegyzésével. Sőt nagyon előremutatónak tartom! Majorana számításai során rájött arra is, hogy ezen részecskék tömegei sem „hagyományos” módon alakulnak ki... Amennyiben létezik Majorana-részecske, nos, az nagy valószínűséggel egy neutrínó lesz, amely – és ez lenne a csodálatos benne – egyben a saját antirészecskéje is!

– De hiszen ez elképesztő! Az összes következményével együtt... Hiszen a természet általában a szimmetria törvényeinek engedelmeskedik. Miért részesítené előnyben az általunk jól ismert részecskéket... antirészecskéik természetbeni előfordulására pedig még csak teóriáink vannak...

A természet ok nélkül nem kivételez senkivel és semmivel.

– No, és a „sötét anyag”...?! Egyelőre úgy tűnik, hogy az univerzum nagy része olyan anyagból áll, amelynek óriási a tömege ugyan... No, de hol van...? Egyelőre számunkra láthatatlan. A Standard modell erre sem ad semmilyen választ. Majorana neutrínói, a „kettő az egyben” részecskék, mivel más módon nyerik tömegüket, elképzelhető, hogy erre is választ tudnának adni... majd egyszer. Ugyanis jelenlegi ismereteink szerint a világegyetem anyag-energia struktúrája megdöbbentő képet mutat!

Univerzumunkban 73% a „Sötét-Energia”, 23% a „Sötét Anyag” és 3,6% az „Intergalaktikus gáz” tömege, tehát a világegyetem összes csillaga, bolygói – beleértve a mi Földünket – és holdjaikat, üstökösöket...

– Azaz az általunk jelen pillanatban ismert összes anyagminőség mennyisége mindösszesen csupán 0,4%-át teszi ki a világegyetemünknek!

– Eltalálta, kedves barátom!

– De hol van a „sötét anyag”?!?

– Jó kérdés! Figyeljen! A probléma még bonyolultabb, hiszen ezen

szám adatok ma már a trivialitás határát súrolják a szakemberek köreiben annyiszor leellenőrizték. Sőt, több évtizede ismert már az általunk anyagnak tartott struktúrák parányi alkotóelemeinek, a protonoknak az anyag-energia sűrűsége. Fizikusaink ezt minden kétséget kizáróan megmérték: 10^{57} gramm/proton értéket kaptak. Azaz, ha egy köbcentiméterben képesek lennék összehozni csak protont... tehát „hézagmentesen” rendelkezésünkre állana 1 cm^3 tiszta proton „kocka”, akkor annak anyag-energia tartalma 10^{96} gramm/ cm^3 lenne!

– Elképesztően nagy szám... sőt, elképzelhetetlenül hatalmas energia!

– Tudja Franky, most úgy csinállok, mint a póker asztalnál szokás. Mondok önnek „még nagyobb”... és biztosíthatom, hogy én nem blöffölök!

Mint azt jól ismerjük, a világegyetem, amelyben élünk hatalmas távolságokra helyezi el egymástól a különböző égitesteket, bolygókat, csillagokat, holdakat és így tovább... Közöttük pedig ott az „üres” tér... a világűr...

– Lényegében vákuum! Hatalmas üres tér... távolságok...

– Igen! Nagyon jó kifejezést használ! Vákuum! Remek... Franky. Én most meg fogom lepni önt. Ugyanis amikor ennek a vákuumnak a tudósaink megmérték az energia sűrűségét, akkor 10^{94} gramm/ cm^3 -t találtak!!! Azóta számtalanszor ellenőrizték, és bebizonyosodott, hogy ez bizony annyi... nem tévedés! Érti Franky! 10^{94} gramm/ cm^3 !

– Ugye viccel, uram?!

– Neeem! Nem, Franky... dehogy viccelek. Tudom, mire gondol! Nevezetesen, hogy a vákuum egyetlen köbcentiméterében annyi energia van, amennyi energia tartalma van a világegyetemünk összes égitestének... csillagoknak, bolygóknak, holdaknak, üstökösöknek... mindent beleértve! Az anyag, amelyből ön is felépül...

csupán 0,4 %-ban alkotja világegyetemünket.

– A vákuum energiája viszont hatalmas...! A mi protonunk pille könnyű golyócska csupán a vákuum energia tartalmához viszonyítva! Bár ha létre tudnánk hozni az ön által előbb elképzelt „proton kockát”, az azért két kitevőnyi mennyiséggel sűrűbb lenne, mint az ugyanakkora, egy köbcentiméteres vákuum kockánk energia tartalma...

– Ne tévedjen el, Franky! A vákuum esetében csupán egyetlen köbcentit hasonlít össze a világegyetem összes protonját magába foglaló általunk anyagként ismert kocka energia tartalmával! Ez azért nem ugyanaz... ugye érti?! Az általunk ezidáig megismert „Űr” térfogata azért az egy köbcentiméternél egy „kicsit” nagyobb...

– Értem, uram! Persze... persze... Azaz kezdek teljesen elbizonytalanodni.

– Az jó jel! Minden értelmes ember ezt tenné... – nevetett Mr. Spade. – Tehát a vákuum egyáltalán nem pusztá üresség, hanem folyamatosan mozgó, áramló, lüktető közeg. Számunkra a benne haladó, különböző frekvenciájú és hullámhosszú hullámok engednek erre a következtetésre jutni bennünket. Sőt benne energia, erő képes továbbterjedni. Tehát ez a „vákuum” sokkal inkább valamilyen módon hatalmas energiákat rejtő közegnek tekinthető.

– Tudja mire gondolok, uram?

– Mire, Franky?

– Hogy valójában tényleg igaz lehet az a gondolat, amely szerint az általunk ismert valóságban meglévő, ám számunkra egyelőre még láthatatlan háttér legalább olyan fontos komponense a világegyetemnek, mint az általunk látható... anyagi rendszere.

– A kérdés az, hogy képes-e átérezni ezt az ember, pontosabban intellektuális habitusával meg tudja-e ragadni ezt a pompázatos összefüggést... mert ön nagyon jól „érzi”, fiatal barátom.

- Szerintem megvan az emberben ez a képesség. Mintha éppen mostanában érkezett volna oda a szellemi fejlődésével, hogy kezd érdeklődést tanúsítani iránta...?! Már néhány évtizede nem csupán azt hiszi el, amit lát... Az elmúlt két- háromszáz évben beindult az absztrahálni, azaz elvonatkoztatni képes gondolkodásmódja... és azóta egyre több az idáig számára ismeretlen „csoda”, amely az általa készített műszerek révén került be értelmi látókörébe.
- Egyetértek, Franky. És úgy tűnik, hogy ez a típusú megismerési folyamata az emberi agynak gyorsulóban van!
- De hiszen ez akkor egy képesség!
- Pontosan... egy új képessége az életet kifejezni és összefoglalni képes emberi agynak. Az elmúlt évezredekben absztrakt folyamatok révén megismerhető valósággal nem nagyon foglalkoztak az emberek, kivéve talán az indiai és arab matematikusokat.
- Arra gondolok, uram, hogy ez a „Föld-járó” még ugyancsak útjának az elején tarthat. Mintha az elmúlt egy-két évszázadban újabb részeit „kapcsolta volna be” és működtetné annak az általa testnek nevezett „doboznak” a legfelső részén imbolygó, gömbszerű tokba zárt, kocsonyás, körülbelül 1500 cm^3 térfogatú műszernek...
- Ha-ha... az agyra gondol, ugye?
- Igen, uram! Hiszen még csupán most kezd tudatosodni benne... tízezer éves fejlődés után, hogy az általa ezidáig felfogott valóság és a ténylegesen létező valóság között hatalmas űr tátong...
- Amelyet neki kellene bejárnia és feltérképeznie... Most kezd majd csak igazán „látni”, hogy a számára is észrevétlenül „bekapcsolt” új funkciók – abban a kocsonyás műszerben... – milyen fantasztikus ismereteket tartogatnak még számára, s miképpen tágul majd ki a valóságról alkotott ismerete, fogalomrendszere... ezeknek az új alkalmazásoknak a „letöltése” által.
- És egyre gyorsuló sebességgel...

– Fel kell fedeznie a szeme számára láthatatlant...

– Ehhez... kb. 250 éve kapcsolta be „Houston”, a Föld-jármű irányítási központja azokat az új fájlokat, amelyeket ha jól megtanul használni, akkor minden esélye meglesz rá, hogy feltárhassa a világegyetem azon összefüggésrendszereit, amelyek a szem számára már láthatatlanok.

A természethez, a csillagokhoz sokkal mélyebb kapcsolat fűz bennünket, mintsem azt ma még gondolnánk. Megjelentünk a Földön, berendezkedtünk... s most már itt lenne az ideje komolyan venni a „feladatunkat”.

– Ezért is értelmetlen háborúkkal, holmi acsarkodással tölteni az időt...

– Igen! Ez valamiféle primitív rendszerhiba lehet. A további megismerésen van a hangsúly.

– Inkább „gyártási hiba”, uram – nevetett Franky.

– Pedig egyre inkább jönnek, generációról-generációra a „full-extrás modellek”... Ha-ha...! Ötszáz év múlva milyen primitívnek fognak tartani bennünket az utódok. Pedig az önmagára oly büszke – a kvantum-számítógép felfedezésének küszöbén álló világ – a szemükben régmúlttá fog zsugorodni, és holmi történelem nevű tárgy egyik kötelező – és éppen ezért utált – leckéjévé szelődülnek majd korunk indulatai is.

– Lehet, hogy kétszáz vagy kétszázötven év múlva... ha-ha – nevetett most már Franky is.

– Százötven...! – csapott tenyerével játékosan az asztalra Mr. Spade.

– O.K. Ön nyert, uram...! Ha-ha... Bár a mosoly, a szeretet – tehát a magasabb rendű viselkedési formák nagyrészt az emberhez köthetőek. Az állatvilágban nem túl elterjedt képesség a mosoly...!

– De a gyűlölködés és a saját fajtájának tömeges kiirtása is az emberhez köthető! Ezt ne feledje el, Franky, soha!

– Ezért nem szabad őket engedni, hogy háborúzzanak egymással. Nem csak, hogy teljesen elvonja őket a világegyetem működésének egyre tökéletesebb megértésétől, ezáltal természetesen önmaguk jobb megértésétől, hanem értelmét veszíti általa az önnön létezésük is!

Ez az önmaguk ellen irányuló agresszivitás az Élet csodájával teljesen ellentétes folyamat... Nem várhatjuk meg egészen egyszerűen, hogy „majd kinövik...” ez annál azért veszélyesebb tulajdonságuk... ugye uram?!

– Tanítani kell őket, Franky... Egészen egyszerűen nincs más mód. Nagyon ellentmondásos lény az ember, de talán éppen ebben az ellentmondásosságában rejtőzik az igazi értéke! Komplexebb létforma, mint gondolnánk! Nekem van egy sejtésem... az emberekkel kapcsolatban.

– Éspedig...?

– Nevezetesen, az anyagi létformában való „előfordulásuk”, röpke életidejük, nem az igazi és teljes létformájuk. Túlságosan egyszerű lenne az így... Szerintem csupán a valódi létezésüknek egyik alternatív lehetősége. Egy szakasz... de semmiképpen nem az egész folyamat!

Érzésem szerint sokkal komplexebb az Élet lényege..., az öntudat... Az anyagtalán öntudat nem bomlik le egyszerűen, mint a rothadó anyag!

Ez lehetetlen, hogy így legyen, hiszen egészen más fizikai környezetben helyezkedik el, egészen más szubsztrátumban létezik. Az öntudat lényegében elektromágnesesség az agyban.

Olyasmire gondolok, mint a szupravezetőkben, rendkívül alacsony hőfokon örökké keringő áram! S, az áram által keltett, ott meglévő

elektromágneses tér – Örök! A test csupán, mint a Hold- vagy Mars-jármű „karosszériája” elhasználódik egyszer, kimerül, berozsdásodik... leáll, ottmarad azon a távoli bolygón. Egy darabig próbálják a kórház-nevű szervizben javíthatni, kicserélni az „akkumulátort” vagy valamely másik „fő darabot”, de egyszer menthetetlenül leáll...

De „Houston” ennek ellenére él!

– S, „Houstonban” összegződik a tudás is! Valaki ott „ül”, aki eddig irányította, távvezérelte, vagy tudom is én hogyan és miképpen, de vele volt kapcsolatban végig.

És ez a lényeg!

Mintegy **kiterjesztése** csupán a valódi, az igazi létezésnek a „Hold-jármű”..., **kiterjesztése** egy magasabb és **nagyon kíváncsi** intelligenciának...!

– Remek, Franky! Gyorsan felvette a fonalat... Pontosan ez az! Az elektromágnesesség megfelelő szubsztrátumban örök...! Márpedig az emberi agy tulajdonképpen egy elektromágneses lenyomat, egy elektromágneses mátrix... ez bizony tagadhatatlan. A gyógyászatban évtizedek óta alkalmazott EEG-mérések is ezen elektromágnesességen alapulnak.

Ez az elektromágneses konfiguráció „ül” benne a „kocsonyában”... tudja, abban az 1500 cm³-es kényelmes, full-extrásban... Igen! Egy elektromágneses konfiguráció, amely minden egyes emberben más és más. Az egyén élményeitől, emlékeitől függő rendszert alkot. Életideje során gyűjtött egyéni tapasztalatait tartalmazza mélyen bevéssé engramjaiban.

Tudja, Franky, az élet Dráma! Vannak ugyan benne vidám pillanatok is, de alapjában véve fantasztikusan nagy dráma! Az ember ugyanis ok-okozati lény... belekényszerítve egy „Létezésbe”, amelynek az okát nem is ismeri! Nem tudja azt sem,

hogy mi volt előtte, s vajon az „előadás” végén, ha majd legördül a függöny, merre tovább?! Nem tudja azt sem, hogy mi következik utána, ha véget ér...?! S, az örök szabály nem egyéb, mint... mindvégig jónak maradni, jót cselekedni, ha ez lehetséges...!

– A dráma az ebben az egészben, hogy „öntudattal” kell végigcsinálnia, uram! Az egyén tud magáról, saját neve is van. Tudja, hogy „most és itt van”... Ő van... akarata van „itt” és „Öbenne”! Tudja, hogy mikor „lépett be” a színpadra... de csak utólag tudja meg még ezt is! Miközben fogalma sincs arról, hogy mikor ér véget az előadás... Csak játssza a szerepét tovább, mintha valami vagy valaki erre kényszerítené...

Döntéseket kell hoznia élete minden egyes percében... mégpedig olykor komolyakat, nagyon komolyakat.

De semmi egyebet nem tud! Vagy fejletlen még ezek megismeréséhez, vagy „elég”, ha ennyit tud, és akkor valóban ledegradáljuk egy „Föld-jármű”... automata szintjére... Az igazat megvallva, uram, ebben az utóbbiban nem nagyon szeretnék hinni!

Az ember nem ismeri a startvonal lényegét, és a cél feliratú táblát sem láthatja. Sőt! Nem csak, hogy nem láthatja, hanem rendkívül váratlanul is fog megérkezni bele... Kegyetlenül kemény játszma ez, uram! Ha belegondolok, csak az igazán erős lelkek bírják a tempót... miért is csodálkozunk hát, hogy minden ötödik már itt, az „előadás” közben megzavarodik... ha nem is kórosan, ám mentálisan mindenképpen.

– Valahogy úgy létezhetünk „itt”, mint éjszaka, fáradt agyunkban az álom. Valahogy úgy, mint életünkben a magasabb tudatosság... Talán éppen ez az életcélunk is... hogy kifejlődhessék bennünk egy sokkal magasabb tudatosság. Minden olyan, ami nem volt meg ben-

- nünk, amikor még ide megszülettünk. Erkölc, segítőkészség, szeretet, önfeláldozás... együttérzés... Ezeket nem az anyagon „keresztül” gyakorolhatjuk valójában, hanem tudatunkban... igen, abban a bizonyos egyedi és egyéni elektromágneses mátrixunkban érezzük, és hozhatjuk meg az ebbe az irányba mutató döntéseinket.
- Jó lenne egyszer rátalálni ennek a fizikai alapjaira – mondta Franky és beleharapott egy almába, amit a táskájából bányászott elő.
 - Mondjuk a szupravezetőszerű szubsztrátumban létező elektromágneses engramjaink által alkotott mátrix-rajzolatokra.
 - Talán nincs is már olyan messze. Gondoljon csak Ettore-ra.
 - Igen. A „kettő az egyben” részecskére... a neutrínóra... Nekem úgy tűnik, mintha két különböző világ határán mozogna... precízen egyensúlyozva.
 - Nézze, Franky! Ha még mindig érdekli világunknak a valósághoz hűbb, közelebbi magyarázata, nem a középiskolai tudásszinten, nem is a jelenlegi „hivatalos” felfogás szerint, akkor miután szépen átsimételtük az anyag-antianyag párokról szóló „leckét”... sőt, elmeséltem önnek egy valós történetet, mintegy felvezetve annak a lehetőségét, hogy létezhet olyan részecske, nevezetesen a neutrínó, amely képes azonos „lenni” önmagával... **azonos időben és azonos térpontban**... Nos, befejezésül el kell, hogy meséljek még valamit...
 - Figyelmesen hallgatom, uram.
 - Valami olyasmit fog hallani, amit a jelenlegi tudomány még nem ismer vagy legalábbis nem így ismeri. De ne aggódjon, két-háromszáz év múlva már rutinszerű egyetemi tananyag lesz...
 - Két- háromszáz év múlva...?! Ez meg hogyan lehetséges?
 - Még ön kérdezi, aki végigélte velem a tegnapi napot?! Emlékszik a bankigazgatóra, hogyan próbált rálépni a szívérványra...
 - Hogyne, uram! Még az éjszaka is ezen töprengtem.

– Ne gondolja, kedves Franky, hogy az a tegnapi eset volt az egyetlen ilyen alkalom az itt eltöltött hosszú éveim alatt.

– Igen! Ezt említette is nekem tegnap uram.

– Úgy van! Volt egy számomra sokkal emlékezetesebb „találkozás” is megboldogult „pácienseimmel”, hasonló körülmények között, mint tegnap itt, ebben a helyiségben... Úgy 4-5 esztendővel ez előtt... történt.

Franky felállt. Kidobta az almacsutkát, és sietett vissza az asztalhoz. Mr. Spade a bal kezével a jobb gyűrűsujját masszírozta és gondterheltnek látszott.

– Nem is tudom, hol kezdjek hozzá. Mindenesetre rövid leszek. Hiszen ön nagyon jó ismereti alapokkal rendelkezik. Ön gyorsan meg fogja érteni. Számomra pedig nem egyszerű dolog erről beszélni. Az sem érdekel, ha örültnek néz. Egyáltalán nem zavar...

Franky felhúzott szemöldökkel, előre hajolva sűrűn bólogatott, tekintetét mereven rászegezve Mr. Spade-re.

– Nos, amikor a Filozófia Relativitáselmélete című doktori munkámat készítettem, sokat konzultáltam egy Cambridge-ben tanító fizika professzor barátommal. Még gyermekkorunkból ismertük egymást. Azonos gimnáziumba jártunk. Nem érdekes a neve sem... Legyen, mondjuk Bob.

– Majorana-szindróma... ugye!?

– Majdnem. Ő azonban már 1 éve elköltözött a tengerentúlra, hála Istennek. Így legalább biztonságban van. Miután befejeztük a munkánkat, megbeszéltük, hogy többé nem találkozunk. Ő jobbnak látta, ha elmegy...

– Értem... Bizonyára „érdeklődtek” utána... a tudása miatt.

– Igen... Ráadásul a „rossz fiúk”... Nem volt már fiatal ő sem. Nem akart Nobel-díjat kapni azon az áron, hogy...

Szóval unokázni akart inkább, mintsem a világot megváltani. Pedig

remek koponya volt. De a csendes családi élet jobban vonzotta, mint a karrier csillogása. Tudja, Franky, mi így, hatvanéves korunk idején már mélyebben látjuk és értjük a világot, és egészen újszerű aspektusok nyílnak meg előttünk. A test öregszik, de a lélek – úgy érzem, hogy – egyre fiatalabb, sőt egyre tudatosabb... Úgy tűnik, mintha készülné egyfajta „folytatásra”.

A többség mindig többet akar mutatni önmagából kifelé, mint amekkora a valódi értéke... Nos, mi egyáltalán nem ilyenek voltunk Bobbal.

– És vannak olyan emberek, akik tudatosan kevesebbet mutatnak kifelé önmagukból, mint amennyit valójában tudnak. Gondolom, biztonsági szempontból.

– Látom megértett. Köszönöm... Évekig dolgoztunk együtt. Én a filozófia oldaláról, ő pedig a szubatomi fizika és a kvantum-térelmélet oldaláról közelítette meg a felvetődött problémákat. Remekül haladtunk. Rengeteg időt töltöttünk el együtt a tóparti nyaralójukban... éjszakákon át dolgoztunk. Mégsem éreztük tehernek. Egyszerűen hajtott bennünket a kíváncsiság. Szerettünk volna megérteni valami nagyon fontosat. Érti!? Megérteni valamit önmagáért, a tisztánlátás, a megértés kedvéért. Ennyi!

Azonban az az igazság, hogy ő a fenti okok miatt „kiszállt”. Én „lát-hatatlan” maradtam. Itt a kis vidéki temetőben senki nem gondolta volna, hogy egy sírásó... valójában milyen tudással rendelkezik!? Amikor gyanakodni kezdtek rám, hogy esetleg többet tudok, mint amennyit mutatok, és a sötét öltönyösök meglátogattak... akkor kísértáltam a sírok közé egy lapáttal a vállamon. Nagyot köptem a tenyerembe és ásni kezdtem... A szerep kitűnően bevált, működött. A „rossz fiúk” azonnal tovább álltak fejüket csóválva... Én meg mosolyogva, nyugalomban élhettem tovább. És természetesen tovább dolgoztam. Ehhez persze nélkülözhetetlen volt ez a fajta csend és

nyugalom, ahogy már említettük is.

Nos, Bob itt hagyott egy csomó remek konstrukciót... jegyzeteket. Ő úgy fogalmazott, hogy a „végére ért” megtudta, pontosabban megértette, amit szeretett volna... Sőt, talán annál többet... sokkal többet is.

Én létrehoztam ATÉR fogalmát. Ez egy olyan filozófiai és természettudományos egység, amely nélkülözhetetlen a továbbiak megértéséhez. ATÉR nem azonos a térrel! ATÉR az az ember által még megalkotható és még megérthető fogalom, amelynél „nagyobb” nincs és nem is létezhet. ATÉR magába ölel mindent, amit létezőként az emberi agy képes felfogni. Nincs meghatározható kiterjedése, mert a kiterjedése végtelen. Benne „van” az anyag és az energia is. A hullámok és a rezgések, a parányok és a csillagászati egységekben mérhető távolságok is és dimenziók sokasága. De tagadhatatlanul létezik. Hiszen ami „van”, annak „valamiben” kell lennie... ez ATÉR! Minden, ami térfogattal létezik az „valamiben” kell, hogy létezzen... Minden, aminek térfogata van, az a térfogat valamiből vesz el a saját létezéséhez. Érti, hogy mire gondoltunk...? – Értem. ATÉR-ben létezik minden létező. Azaz az összes létező befogadó szubsztrátuma ATÉR.

– ATÉR talán még úgy is jellemezhető, hogy skalár-tér. Tehát nincsen benne kitüntetett irány egészen addig, amíg az eseményhorizont meg nem jelenik „benne”. Ugyanis ekkor már leírhatóvá válnak a matematika jel-kódjaival ezen az eseményhorizonton kialakuló és történő „dolgok” és objektumok. Ezen „benne” végbemenő folyamatok végső soron mindig különféle matematikai konstrukciók által írhatóak le... Minden fizikai jelenség mögött matematika húzódik meg.

Hiszen mi emberek is szumma kvantum részecske-függvények szu-

perpozíciójaként, matematikailag kiválóan modellezhetőek, azaz leírhatóak vagyunk. Erről a lehetőségről még Schrödinger tett említést.

Éppen ezért csupán két alapvető dolog az, amellyel ATÉR jellemzése történhet: kizárólag a matematika és a geometria eszközeivel lehetséges. Egyéb formai megjelenése nem definiálható. A többi pedig részletkérdés... azaz egy folyamat apró és változó elemrendszere, és nem több... Időlegesen felbukkanó dolgok ezek a „változók” az egyenletben... Olyanok, mint ön vagy én... vagy esetleg egy bolygó, egy csillag... egy fa vagy egy virág... Eddig tud követni?

– Kiválóan, uram. Tehát ATÉR globális színpadán kialakuló és oda belépő konfigurációk halmaza az egyenlet változóit alkotják.

– Úgy van. Tehát ATÉR olyan, mint a Valós számok halmaza. Minden létező szám „benne” van. A valóságban a „minden létező szám” az „objektum” névvel is illethető. A valóságban az objektum bármi lehet. Egy kvark energia-pontocska vagy éppen egy intergalaktikus gáz-mező. Lehet akár egy csiga vagy éppen ön. Csakúgy ahogyan a valós számok halmazát alkotják a racionális illetve irracionális számok... őket pedig a transzcendens irracionális és az algebrai irracionális számok, a racionálisak pedig tovább oszthatóak egész számok halmazára, és tört számok halmazára... és így tovább.

– Szemléletes és világos kép, uram. Középiskolás matek...! Tehát ATÉR a mindent magában foglaló filozófiai kategória csakúgy, mint a Valós számok halmaza.

– Igen! Ennek bizony így kell lennie. Erre a megközelítésre azért van szükség, mert Bobbal felismertük, hogy a valóságként megélt dolgokkal az a baj, hogy nincsen hozzájuk „háttér”! Ezért nélkülözhetetlen ATÉR értelmezése abszolút valóságként!

– Értem... nem tudjuk, hogy a valóság objektumait és eseményeit

mi „támasztja” meg? Mi a végső háttér, vagy ahogyan réges-régen keresték, a „végső mozgató”!

Hadd jegyezzem meg, uram, hogy úgy érzem, hogy itt már nem csupán egy matematikai egyenletről beszélünk, hanem szinte észrevétlenül – a tudás ezen szintjén már egészen egyszerűen nélkülözhetetlen és pontosan ezen oknál fogva – belép a filozófia. Hiszen úgy érzem, hogy itt valami már „kialakulni” látszik!

Nevezetesen, egyfajta VISZONY, reláció – az egyenlet és az egyenlet komponensei között. Ez valami fantasztikusan új minőség keletkezése; létrejött egy relációnak, amely által valósul meg később az anyagi világ...

És az a csodás benne, hogy ez egy olyan reláció, amely pontosan leírható matematikailag is, és filozófiai logikával is megfogalmazhatóvá válik.

– Ez az! És az egyenletünk nem más, mint maga ATÉR. A benne található objektumok pedig az egyenletünk elemei! Az emberi elme pedig létezésének fókuszaként, ős-archéjaként jelenleg – az ős-robbanást képes felfogni. A Nagy Bumm-ot, ahogyan azt a szakirodalomban nevezik.

Innen vonatkoztat mindent. Innen méri a nulla időpontot, amikor végtelen nagy a hőmérséklet. $1,5 \times 10^{12}$ Kelvin küszöbhőmérséklet fölött az Univerzumban... ATÉR-ben nincsen más, mint pí-mezon. Ekkor még az Univerzum energiasűrűsége elképzelhetetlenül nagy: 21×10^{44} elektronvolt/liter. Ez tömegsűrűsége átszámítva 3,8 milliárd kilogrammnak felel meg – egyetlen liternyi térfogatra vonatkoztatva. El tudja ezt képzelni, Franky? Emberi nyelvre lefordítva, ez a normál földi körülmények között levő víz sűrűségének a 3,8 milliárdszorosa.

Nem akarom önt ezzel tovább untatni, hiszen Steven Weinberg írt erről egy csodálatos könyvet „Az első három perc” címmel.

– Ismerem...

– Nagyszerű... viszont Bob legalább olyan kreatív volt, mint Majorana, csak ő megúsza...! – sóhajtott fel Mr. Spade, és egy pillanatig elmerengett a tekintete, majd folytatta. – Olyan paramétert vezetett be a már unásig ismert robbanási-tágulási tér és egyben részecskebölcső matematikába, amit a mai napig nem alkalmaznak a hivatalos tudósok.

– Ezért mondta ön, hogy 200-300 év múlva lesz majd talán általánosan elfogadott Bobnak a felismerése.

– Pontosan... és nem azért mert nem értenék meg az emberek, hanem azért, mert erkölcsi fejlettségük vagy fejletlenségük okán még éretlenek ennek az ismeretnek a birtoklására. Egyébként is, jelenlegi társadalmuk egy olcsó, TV elnevezésű „képcsőbe leszűkített” tudatállapotban van. Higgye el... van az a tudás, Franky, amelyet nem éri meg birtokolni éretlen fővel...!

– Egyetértek, uram... Hirosima... Nagaszaki...

– Bob felismerte és levezette az egyenleteiben, hogy az ősrobbanás első század- és tizedmásodperceiben – amikor a mai, általunk ismert anyag alkotóelemei és antianyag-párjaik keletkeztek –, akkor a spin, a részecskék perdületirány különbségei miatt az antianyag részecskék nagyságrendekkel nagyobb sebességre tettek szert, mint a mi kialakulóban lévő „normál” anyagi részecskéink.

– Úgy érti, Mr. Spade, hogy különböző robbanási fázisok, pontosabban frakciók, azaz robbanási térrészek, mezők alakultak ki az ősrobbanás legelső másodperceiben... legalábbis sebességeiket illetően?

– Sőt, tized- és századmásodperceiben! Bob felismeréséig a világ azt hitte, és még ma is úgy gondolják, hogy az ősrobbanás homogén robbanási térben, mindenhol azonos sebességgel terjed a szingularitási pontból.

– Értem...

– Dehogyan érti! Csak azt gondolja, hogy érti... – nevetett Mr. Spade.

– Mi több, mint 15 esztendőn át nem értettük Bobbal, de keményen dolgoztunk rajta.

Alapos okunk volt rá, hogy feltételezzük ezt a kitételezt. Bob matematikailag zseniálisan le is vezette. Két robbanási mező, vagy robbanási hullám frakcióra választotta szét a globális ősrobbanási, tágulási horizontot. Az elsőben az antianyag részecskék még ma is elképzelhetetlenül hatalmas sebességre tettek szert. Ezt Bob szimbolikusan $2c^4$ -nel jelölte, ahol a „c” a fénysebességet szimbolizálja.

– Ez nem kis sebesség, uram!

– Szimbolikus. Pontosan nem ismerjük még, hogy mekkora. Az is lehetséges, hogy még ennél is nagyobb. A képet bonyolítja, hogy ebben a robbanási mezőben azonban ott vannak a mi kis jelenleg ismert anyagi részecskéink is, amelyek szintén az ősrobbanás során kapott energiájukkal kezdték el még a mai napig is tartó útjukat, a táguló térben.

Mintegy elnyelve az előbbi, nagy sebességgel terjedő robbanási mezőben, amelyben számukra – a mi jelenlegi anyagunkat alkotó részecskéink számára – az antianyag-párjaik nagyságrendekkel nagyobb terjedési sebességgel mozognak el mellettük.

– Úgy értsem tehát, Mr. Spade, hogy a robbanás centrumából, a szingularitásból skalárisan terjedő robbanási hullám jellemzően nem „egy”, hanem „két” egymástól jól elhatárolható sebességgel rendelkező robbanási mezőben terjedt és jelenleg is terjed tovább?

– Pontosan ez az igazság! És külön köszönöm önnek, hogy a jelenre is kiterjesztette ezt a megállapítást. Bizony jelen pillanatban is ez az alapszerkezete az általunk felfogható Univerzumunknak. És lényegében ez ATÉR komplex alapszerkezete is!

Úgy kell ezt elképzelnie, hogy hatalmas mennyiségű robbanási

energiamezőben halad a szingularitástól távolodva az antianyag tömeg...

– $2c^4$ sebességgel mozog ez a robbanási mező a benne található objektumokkal, energiával és antirészecskékkal.

– És „benne” haladnak – hiszen nem tudnak máshol – kvázi mintegy sokkal nehezebb és ezért „lemaradozó salakanyagként” a mi anyagmorzsáink: protonok, elektronok, neutronok... azaz még pontosabban, az általuk alkotott anyagi világegyetemünk... a mi Univerzumunk is.

Einstein „ezt” a világegyetemet „látta” – hiszen nem ismerhette még Boby megállapításait – és bölcsen meg is állapította, hogy benne az anyag és energia terjedési sebessége nem lehet nagyobb c -nél! Tehát az anyag c -vel száguld a $2c^4$ -nel mozgó mezőben. A „mi” anyagunk – valószínűleg perdületének irányából adódó elektromos töltéseinek köszönhetően – sokkal lassabban halad, azaz a saját – ám c -nél semmiképpen sem nagyobb – sebességével.

– Azt hiszem most értettem meg, uram. De hiszen ez fantasztikus!!! Ez a modell választ adhat egy csomó, jelenleg megválaszolhatatlannak tűnő fizikai problémánkra...

– Úgy van, fiatal barátom. Éppen ez benne a zseniális. Dirac elektromos teret sokkal plasztikusabb képet nyer általa, érthetőbbé válik az atomon belüli „üres” tér lényege; mind csillagászati, mind pedig szubatomi szinteken egzaktabbult értelmezhetővé válnak a valós természeti folyamatok. Érthetővé válik a Standard modell CP-sértő mivolta. Hiszen a Standard modellben egyenlő arányban kellett volna, hogy létrehozzon az ősrobbanás anyagot és antianyagot a CP-szimmetria fennállása esetén. Éppen ezért teljesen meg is kellett volna semmisülnie az anyag-antianyag pároknak az annihiláció következtében. Ebben az esetben azonban a CP-szimmetria miatt egy unalmas skalártér jött volna létre, hiszen minden jelenleg is anyagi

formát alkotó atomi részecske megsemmisült volna. Az Univerzum pedig nem lenne egyéb, mint foton-tenger, minden anyag nélkül!

– Sőt, a T-szimmetria is sokkal mélyebb filozófiai szinteken kaphat értelmet... Húúú, a mindenit! – túrt izgatottan a hajába Franky. – Ugyanis a T (idő) szimmetria azt jelenti, hogy ha egy mozgás megengedett a természetben, akkor annak a fordítottja is az! Márpedig a CPT-szimmetria jelenleg is alapvető eleme a kvantumtér elméletünknek – Franky felpattant és le-föl kezdett el sétálgatni a hullakamrában. – Várjunk... várjunk csak! – mondta hangosan. – A CP sértés a kozmológiai elméletek alapja jelenleg. Lényege, hogy a világegyetemben több az anyag, mint az antianyag, és fizikusainknak fogalma sincs, hogy hol lehet... hová bújhatott, hol rejtőzködik maga, az a rengeteg antianyag... Ha-ha... pedig milyen zseniálisan egyszerű. Elképesztő! No, persze ennek megértéséhez, felismeréséhez tényleg szükség volt a cro magnoni emberből történő Homo sapiens kifejlődését megvárni... és az elmúlt kétszáz év dogmái alól felszabadult tudományos fejlődésre is, hogy az absztrakt gondolkodás gyakorlata kialakulhasson. Az ön barátja, Bob pedig nem lehetett híján ennek a képességnek.

– Filozófiai szinten pedig úgy vetődik fel a kérdés a mai napig is, hogy „Miért létezik bármi, a semmi helyett? „Miért nem sugárzó-dott szét minden anyag a megfelelő antianyaggal történő ütközések során struktúra nélküli sugárzássá, ami a tökéletes szimmetriát jelentő alapállapotát eredményezte volna az Univerzumunknak?” Ez az új, önök által felismert és megértett „energiamező az energiamezőben” világstruktúra nagy lökést adhat majd a világ fejlődésének.

– Hála Istennek, azonban emiatt nem annihilálódtak az antirészecskék a részecskepárjaikkal... sőt sehogyan sem. Vidáman léteznek, ám egymástól elválasztva a sebesség által, két külön energiamezőben...

– Túl sok ez nekem egyszerre, professzor úr! – tért vissza erre a megszólításra Franky, bár maga sem vette észre. – Azért én még mindig nem látom tisztán, hogy miképpen lehetséges az, hogy mi emberi lények nem látjuk az antianyagot... és miképpen szeparálódhatott el ilyen tökéletesen a lassabb sebességű, világegyetem elnevezésű „buborékban” haladó, általunk ismert anyagtól, hogy ne legyenek képesek annihilálódni?

– Elhiszem, hogy egyszerre soknak bizonyul ennek a megértése egy még ilyen alaposan felkészült egyetemistának is, mint ön... de ne adja fel!

Hiszen ön remekül halad... higgye el!

Nos, az első kérdésére egy szemléletes képpel tudok válaszolni. Hasonlót hozott annak idején Einstein is, ám teljesen más összefüggésekre vonatkoztatva.

Képzелjen el egy inerciarendszert... – hogy könnyebb legyen, én segítek önnek. Képzелjen el egy vonatszerelvényt, amelyet mi most egy teljesen önálló inerciarendszernek fogunk tekinteni. Ez az inerciarendszer, ez a vonatszerelvény halad a síneken $2c^4$ sebességgel – ráadásul visszafelé az időben; ezt azonban még csak megjegyzem, nem kívánom önt még ezzel is megterhelni, megzavarni. Szóval, ön ott gyalogol a sínek mellett, mondjuk „c”-nél jóval kisebb sebességgel... A vonatszerelvény „kívülről” nem kap semmilyen fényt (fotont) – honnan is kaphatna –, hogy visszaverődhessen róla, és így ön képes legyen észlelni a szemével. A vonatban azonban ott ül egy régi „barátja”, aki az önt alkotó részecskék antianyag részecskéiből épül fel... nevezzük úgy, hogy Franky 2, aki egyszer csak „megpillantja” önt...

Nagyon fontos belátni azt, hogy ez lehetséges lenne a barátja számára, igaz, hogy valamiféle speciális műszerre lenne ehhez szüksége. De tételezzük fel, hogy ő már rendelkezik ilyennel. Integtetni

szeretne önnek örömeiben... de ezt a hatalmas sebességkülönbség miatt ön úgysem venné észre, nem lenne képes az érzékelésére. Ekkor azonban Franky 2-nek remeknek tűnő ötlete támad. Előkapja hátizsákjából a rendkívüli erősen világítani képes „zseblámpáját” és bekapcsolja, majd azonnal az ön szemébe világít vele a vonatablakból. Vajon észlelni fogja ön Franky 2 jelzését?

– Ha a szemembe világít, akkor igen!

– Hmmm... nagyon szomorúvá tett, kedves Franky... ezzel a rossz válasszal! – omlott össze Mr. Spade.

– De hát a szemembe világít... – mentegetőzött Franky.

– Gondolkozzon még egy kicsit! – sóhajtott fel a professzor.

Franky előre hajolt térdére könyökölve, az állát tenyerébe temetve mereven bámult maga elé. Hosszú másodpercek, percek teltek így el. Néma csönd volt a hullakamrában. Csak az ütött kopott falióra halk, ütemes ketyegése hallatszott. Talán négy-öt perc is eltelhetett ebben a néma csendben. Ekkor Franky felállt, lassú kimért léptekkel odasétált a túlsó ablak kicsinyke kémlelőnyílásához...

– Uram! Azt hiszem most értettem meg, hogy miért ment el unoázni a barátja, és azt is, hogy ön miért nem tanít az egyetemen...

– Rájött a helyes válaszra?

Franky kifelé nézett, az ősze hajló temető fáinak lombkoronáját bámulta, és némán bólogatott. Majd csendesen megszólalt.

– A vonat $2c^4$ sebességgel haladó inerciarendszerét a felém irányított elemilámpát elhagyó c sebességgel haladó fotonok soha nem fogják tudni elhagyni... Ezért én ezt a fény-jelet sem fogom észlelni soha.

– Érti már, hogy hol van a sötét anyag, amelynek a tömegét olyan pontosan megmérték fizikusaink, és százalékos arányban meg is állapították a belátható világegyetemünk összetételében való előfordulási arányát?

– Igen! Az a bizonyos 74% sötét energia, 22% sötét anyag, 3,6% Intergalaktikus gáz és 0,4% az összanyag mennyisége. – Franky ki-nyújtotta a jobb kezét a hűtő-boxok felé... – Mindez „itt” van! – és belemarkolt a levegőbe... – Sőt, bennünk is van... az atommagjaink és az azt körülvevő elektronhéjak között... Itt rohan át nap, mint nap rajtam és mindenem, ami az anyagi világunkban atomi szerkezetből épül fel... $2c^4$ sebességgel... Nem láthatjuk, nem érzékelhetjük... rendkívüli gyorsasággal halad át rajtunk. Térben azonos helyen, ám az óriási sebességkülönbség miatt időben nem azonos idősíkban... létezünk! A közvetlen észlelésükhöz nem rendelkezünk megfelelő érzékszervekkel, sem pedig műszerekkel. S azért nem jön „onnan” semmiféle jelzés felénk, mert túl nagyok a sebességkülönbségeink...

Nem tud velünk interakcióba lépni. Áthatol rajtunk, mint a neutrínó a Földgömbön... pályamódosulás nélkül. Nem „látja” ezt a „parányi” anyagtömböt, amit a Földgolyó jelentene a számára!

– S mivel nem lép interakcióba a mi maximum fénysebességgel haladni képes términőségeinkkel, ezért nem is tud annihilálódni velünk... Hagy bennünket élni... de nagy valószínűséggel tud rólunk!

– Együtt, egyben vagyunk tehát vele, ám mégis tökéletesen elválasztva a sebességkülönbségeink által...

– Pontosan ez a helyzet, Franky. „Ők” ott és mi „itt”!

– Azt hiszem, értem, uram. Hiszen Einstein óta jó okunk van elfogadni a sebességgel összefüggő idődilatáció jelenségét. A fénysebességhez közelítő sebességtartományokban a végtelen felé közelít a tömeg értéke, az idő pedig a zéró felé! A fénysebességnél a „t” egyenlő lesz a nullával. A fénysebességen túli tartományokban az idő negatív értékeket fog felvenni... Tehát Franky 2 a vonatban visszafelé tolat az időben, de csak az időben! Fiatalodik... No, de meddig? Egészen bébi koráig... Én meg öregszem „itt” és „most”

mert „c” alatti sebességgel haladok...?!

– Ne keseredjen el, fiatal barátom... ez csak innen nézve van így! Onnan tekintve pedig lehet, hogy mi vagyunk negatív dimenzióban, de csak a számukra.

Nekünk nagyon „jó” itt... bár nem vagyok egyáltalán bizonyos, hogy ez teljes mértékben így van... – nevetett fel Mr. Spade. – Onnan a maximum „c” sebességgel haladó térrész egészen egyedi képet mutathat! Igen! Franky 2 pedig valóban visszafelé halad az időben. És az sincs kizárva, hogy majd „cserélnek”... De ezt hagyjuk... egyelőre!

Látom, fáradt.

Ezért ebbe most nem mennék bele részleteiben. Csak annyit jegyez-nék meg, hogy a töltéstükrözés még nagyon fontos lehet a kapcsolatfelvételben... úgy értem, hogy „onnan ide”... A P-térbeli tükrözés pedig az összes térkoordináta előjeleinek megfordítását jelenti... Franky.

– Kapcsolatfelvétel...?! Hát nem csak egy fikció Franky 2?!?

– Igen! Nem gondolja komolyan, hogy a maximum „c” sebességgel, az ősrobbanás óta haladó anyagi evolúciónk csak a mi sajátunk lehet kizárólagosan!? Nem önző egy kicsit, kedves fiatal barátom?

Azt gondolom, hogy tőlünk nagyságrendekkel nagyobb sebességgel haladó részecskepárjaink által alkotott térrészben is létrejöhett ugyanaz az „evolúciós” fejlődés! Semmi nem zárja ki ennek a lehetőségét, azaz Franky 2-t! Miért is ne?! Sőt, majdnem bizonyos vagyok benne, hogyha a mi anyag részecskéinknek megadatott az evolúció csodája, akkor a mi részecskéink antianyag részecske-párjainak is jár ugyanez a természeti szabály adta lehetőség!

– De a részecskepárok létezésének törvényszerűségei alapján csakis a mi részecskéink antianyag párjai vehetnek részt ebben az antianyag evolúcióban...

– Részecske-antirészecske párok létrejöhetnek csupán energiából és eltűnhetnek úgy, hogy csak energia marad utánuk – többnyire foton formájában. Létrejöhetnek magreakciókban és kozmikus sugárzás hatására is. Az antirészecskékből, antiprotonokból, pozitronokból, antineutronokból éppen úgy felépülhetnek anti-molekulák... belőlük pedig általunk nagy szerves molekuláknak nevezett rendszerek.

– Akár DNS is...?

– Akár... – horgasztotta le a fejét Mr. Spade. Érezte, hogy most nagyon komoly minőségi változásnak kell bekövetkeznie Franky tudatában, gondolkozásában, világfelfogásában. Pontosan tudta, hogy mit fog Franky érezni, hiszen ő és barátja, Bob is átjutottak már ezen a nem kevés terhet jelentő lelki akadályon. Mr. Spade még a szemeit is szorosan becsukta egy kis időre.

– De uram...! Ne tegye ezt velem...

– Nem én teszem, Franky!

– Ezek szerint a Természet „másolatot” készít?!

– Örülök, hogy ön mondta ki! Egyébként mi értelme lenne a részecske-PÁROK létezésének!?

Franky izgatottan elkezdett fel s alá járkálni a helyiségben. Látszott rajta, hogy teljes erejével, egész intellektualitásával megpróbálja értelmezni a hallottakat. Mr. Spade csendben volt. Hagyta, hogy Franky végigjárja azt az elképesztő pszichés utat, amely az előbbi felismerések után mindenki számára elkerülhetetlen... Franky szólalt meg elsőnek... néhány hosszú perc elteltével.

– Azt akarja mondani, uram, hogy Franky 2... valójában létezik... él... és „ott”... „ott” van... – mutatott az ablakon túli világ felé a fiatalember. – Vagy itt... – és mint egy eszelős balett-táncos forgo-lódni kezdett a helyiségben... – Vagy itt... vagy itt...? – kiáltozta és le-föl rohangált a hullakamrában, miközben karjaival hadonászott. Így ment ez néhány pillanaton át, majd kimerülten lerogyott

az asztal melletti székre.

Csend volt... Egyikőjük sem beszélt... Hallgattak.

Először Mr. Spade állt fel. Lassú nyugodt mozdulatokkal elővett két poharat, majd az elmaradhatatlan kopottas termoszából öntött Franky-nek és saját magának is. Felemelte Franky poharát és oda-nyújtotta neki.

– Igyon egy kis teát, barátom. Az jót tesz – mondta és barátsággal rá mosolygott az egyetemistára.

– Köszönöm... köszönöm... – dadogta a fiatalember és mélyet kortyolt a pohárból... majd a professzor felé szegezte tekintetét és megkérdezte:

– Uram, ön mióta tudja ezt?

Mr. Spade nagyot sóhajtott.

– Úgy... 7-8 éve...

– És milyen érzés így... úgy értem, ezzel a tudattal élni?

– Eleinte furcsa volt... nagyon furcsa. Ma már nem okoz gondot. Elfogadom. Együtt élek vele... Sőt!

– Sőt...?!?

– Igen! Szépen lassan, higgadtan átgondolom. Újra és újra! Megértettem, hogy ez a „mi” emberi létezésünk egy teljesen valószínűtlen állapot... ebben a végtelennek tűnő és teljesen kihalt világegyetemben. Még valószínűtlenebb, hogy pontosan ezen a Föld nevű bolygón vagyunk... mind a 7 milliárdan... éppen.

Csodálatosak a hegyeink, az erdők... a tengerpartok... a tavaszi madárdal... Megértettem, hogy mindezt elektromágneses mezőkből felépült kvark-energiagombócok alkotják, építik föl. Gyönyörűséges! Ilyen szépet csakis „Jó Szándék” hozhat létre!

Amikor azonban felemelkedünk 2-3 km-re a bolygó felszínétől és...
...és több ezer vagy talán millió fényévnyi sugarú körön belül...

nincs még egy ilyen... vagy ki tudja, milyen végtelen nagy távolságban nincs... ilyen idilli kép, ilyen boldog élethely! Mindenhol rideg élettelen kő-bolygók és az ember számára káros sugárzások, hideg és sötétség. Ám itt, a mi Létmembránunkban minden jóval el vagyunk halmozva.

Ami rossz, azt csakis magunknak köszönhetjük. Ostoba társadalom-építő tevékenységünkől adódó, és nagyon rosszul szervezett öközösségeinkben. Olyan ez, mintha egy gömb felszínű „vetítívászon” történe meg ez az egész... virtualitás!?!

– Ettől még valószínűtlenebb a „valóságunk”! Vágja meg az ujját egy éles késsel... rögtön meg fogja tudni, hogy virtualitás-e vagy véres valóság... Ugye nem kétséges?!

Csak egyetlen magyarázat lehetséges rá!

Franky felkapta a fejét és kíváncsian figyelte Mr. Spade szavait.

– Nem az eredeti állapotai vagyunk ATÉR-nek!

Franky már semmin nem csodálkozott. Türelmes kíváncsisággal figyelte a professzor szavait.

– Ezért tűnik valószínűtlennek saját létezésünk... Ha mélyebben belegondol, barátom, az ember nem egyéb, mint egy jól megírt vagy még inkább megrajzolt program... elektromágneses program.

– DNS...?

– Nem csupán...! Hiszen a DNS óriás molekulája is atomokból áll. A DNS-t felépítő atomok magjaiban pedig ott vannak a protonok, neutronok... Még mélyebbre kell mennünk a válaszáért. Majdnem a szubatomi részecskéken is túlra. Az atommagot felépítő kvarkokig...

– Két „d”... egy „u”...

– Vagy fordítva... Lényegtelen! Attól függ, hogy protont vagy neutronot alkotnak.

– Ezek a parányi kvarkok pedig már elektromágneses mezőkből keletkeznek...

– Úgy van! Bobby mindig azt mondogatta: Csupán kvantumrajz az ember! ATÉR kvantumrajza... lebegő, finom energiafoslányok hálója a téridőbe helyezve.

S, nagyon fontos volt az a megállapítása, hogy ezeknek az embert alkotó kvantumrendszereknek öröknek kell lenniük. Csupán „fázisváltásokon” mennek át. Részecske-antirészecske állapotokat változtatják, amelyet a matematika egyáltalán nem zár ki. Frankyl-Franky 2... Érti?

Valószínűségi energiahullámokból felépülő – szumma részecskekvantumok gondosan megtervezett konfigurációi vagyunk csupán mindannyian mi, emberek és az a gyönyörű világ is, amely kivetítődik ebben a mi Létmembránunkban.

Legalábbis a „Föld-járó” részünk... az bizonyosan az! A tudat-mátrixunk már lehet örök a „szupravezető örökös áramlenyomataként”
!

– Miért rögtön ATERET említi, uram? Hiszen addig hosszú az út sejtésem szerint „lefelé” is és „felfelé” is...

– Mert ATÉR képessége a hullámterek alkotása... amely hullám-tér nevű energiamezőkből keletkezhetnek majd a kvarkok, maguk... innentől kezdődően pedig... nincs megállás... „felfelé”... Egészen addig, hogy ön most és itt ül, és úgy gondolja, hogy Ön Franky Williams.

– Ezek szerint annyiban vagyunk VALÓSÁG, amennyiben a világegyetem, ATÉR megengedi számunkra, hogy azok lehessünk...! – bólogatott Franky. Lábat hosszán kinyújtotta és jól hátradőlt.

– Sőt, annyiban rendelkezhetünk öntudattal, is amennyiben ATÉR-ben ható fizika és genetika törvényei ezt lehetővé teszik számunkra!
– válaszolt Mr. Spade.

– Valószínűségi hullámok, amelyekből a tudatunk képes készíteni „valamit”!?

– Nincs kizárva!

– Fogódzó? A skalártérben...?!

– Úgy érti, az irány?!

– Igen, uram!

– Az Entrópia... Amelyik irányba nő, arrafelé halad az idő! Ennyi! Aztán sebesség-„függővé” válik... $2c^4$ visszafelé... Einstein „bácsi” körhintája!

– „Mi” próbálkoztunk már a kapcsolatfelvétellel...?

A professzor csendben bólogatott, maga elé szegezte tekintetét. Felsóhajtott.

– Ezért ment el Bobby...

– Hogy ne járjon úgy, mint Ettore?! Ön pedig itt... a temetőben húzza meg magát...

– Igen. Úgy ítélte meg, hogy még erkölcsileg, etikailag éretlenek ekkora horderejű „kapcsolat” kezeléséhez. Még korai lenne nekik... az embereknek!

– Nem érdemlik meg!

– Inkább úgy fogalmaznék: éretlenek... Tudja, erről beszéltünk már!

– Lehet róla tudni, hogy miképpen...?

– Bob készített egy remek műszert...

– Működött?

– Túl jól! Ekkor döntötte el, hogy visszavonul... A családjához „menekült” vissza...

– Együtt csinálták? – kérdezte Franky.

Mr. Spade tenyerébe rejtette arcát és némán bólogatott.

– De hiszen akkor önnek tudnia kell...! Elmondja...?

Mr. Spade felemelte az arcát és Franky szemébe nézett... mélyen és

elszántan. Legalább egy percen át rezzenéstelen arccal néztek egymással farkasszemet. Majd Mr. Spade lassan lesütötte tekintetét és nagyot sóhajtott.

– Értem! Soha nem fogja elmondani...! – állapította meg Franky. Mr. Spade újra felemelte tekintetét. Franky-re nézett és lassan bólogtatott száját makacsul összeszorítva... Majd felállt... odasétált Mc Cormic-ékhoz... Megállt a kis rácsos ketrec előtt. Zsebre tette kezét... nézte őket egy darabig... Felsóhajtott és megszólalt:

– Nézze, Franky! Ettore is abból indult ki annak idején, hogy a legtöbb részecskének létezik egy antirészecske párja. Sőt, léteznek antimolekulák is! Ezt a logikát folytatva akár antianyag-galaxisok is.

Nem ez jelentette számára a gondot... hanem az, hogy a minket alkotó részecskék anti-párjai is alkothatnak „valahol” egy „ottani” antirészecske embert. Hiszen a természet bizonyíthatóan szimmetriákban gondolkodik. A természet törvényei általában szimmetrikusak. Elejében Ettore nem értette, hogy akkor miért van mégis „több” anyag, mint antianyag?! Valójában nincs semmilyen racionális oka annak, hogy a részecskék fontosabbak legyenek, mint az antirészecskék. Miért is kivételezne velük az Univerzum? Ha valóban léteznek olyan részecskék, amelyek antirészecskék is egyben, az talán megmagyarázhatná ezt a különös aszimmetriát. Így jutott el a neutrínóig Ettore, és megalkotta a róla elnevezett Majorana-részecske fogalmát. Jó szándékkal és tiszta szívvel beszélt nekik erről... Elvitték azzal az ígérettel, hogy kedvére kutathat. Persze nincs semmi okunk feltételezni, hogy nem kedvére élhette le az életét! Hiszen akkoriban még létezett a gentlemen-agreement... Nagyon remélem, hogy így történt... őszintén remélem a tudományos társadalom nevében!

Először az volt a fő gondjuk, hogy sohasem észleltek egyben anyag-

antianyag részecskéket. Pedig éveken át ott volt az orruk előtt. Az anyag és antianyag találkozásakor az annihiláció folyamata során ugyanis rendkívül erős elektromágneses színképspektrum sugárzás figyelhető meg. Igen, ám, de ez annyira evidens volt számukra, hogy egészen egyszerűen nem tűnt fel nekik... egyszerűen nem gondoltak rá.

– Lehet tudnom, uram?

– Hát persze! Menjen oda az ablakhoz, és nézzen fel az égre. Bár Angliában van, és itt külön örömnép, ha látható...

– A Nap...!!! Uram, Isten... a Nap!

– És az összes csillag...! Lényegében egyebet sem tesz, mint elektromágneses színképspektrumot sugároz szét... itt... a „mi” terünkben! Évmilliárdok óta...! Némelyik csillag elképesztően hatalmas energiával teszi ezt óriási energiamennyiséget sugározva szét terünkben, mások pedig szerényebbek...

A Standard Modell szerint a neutrínóknak nincs tömegük, a mérések viszont ennek az ellenkezőjét mutatják: úgy tűnik, van nekik. A neutrínók létét az 1970-es években erősítették meg, tömegüket pedig 1998-ban határozták meg japán kutatók. A neutrínók ráadásul elektromosan semlegesek. Több fajtájuk van, mindegyikhez tartozik elvileg antineutrínó is, de ezeket nem tudjuk megkülönböztetni – lehet, hogy azok is ők maguk; részecskék és antirészecskék egyben... a tökéletes kettősség! Ezeknek a tulajdonságoknak köszönhetően a neutrínóknak van a legnagyobb esélyük arra, hogy érvényes legyen rájuk Majorana elmélete. Ha létezik Majorana-részecske, az valószínűleg egy neutrínó... tudja ezt már említettem.

– Antineutrínó... uram? Hogyan lehet egy elektromosan semleges részecskének... „anti” párja??

– Talán éppen azért, mert egyben vannak, mint ahogyan Ettore ezt feltételezte is. Egyetlen téridő pontban létezik a részecske és anti

párja is... Így együtt is mozognak.

– Úgy érti, uram, hogy a neutrínónak a részecske komponense nem ér rá „lemaradni” az antirészecske párjától... Hiszen, mint az ismeretes, irtózatossággal száguldanak a térben... Az ősrobbanás-kor történő spin különbség nem hatott rájuk, hogy szétválassza őket, és ezáltal óriási sebesség különbségre szert téve külön-külön kezdjék meg evolúciójukat az így létrejött téridőben? Ez nagyon izgalmas...!

– Később jöttünk csak rá Bobbal, hogy valószínűleg kell a természetnek egy „informátor” részecske, amely képes ellátni az antianyag-világ és a mi részecske-világunk határán. Nagy valószínűséggel információs szerepe lehet. De még nem ismerjük a funkcióját, hogy messenger-funkciót tölt-e be vagy más jellegű feladatai vannak... nem tudjuk biztosan. De az is lehetséges, hogy egyfajta teret képes megnyitni... hiszen nincs elektromos töltése. Éppen ezért nem anti- és nem „normál” részecske... hanem valami egészen más! – mondta Mr. Spade, és mélyen Franky szemébe nézett... másodszor is.

– Találtak is ilyen részecskéket a természetben? – kérdezte Franky.

– Ebben a korban még... nem! Illetve, ha igen, akkor nagy valószínűséggel nem kötötték az orrunkra. Amennyi publikus hír kiszivárgott ebből a kérdéskörből az annyi, hogy mivel a természetben még nem sikerült befogni, ezért inkább készítettek egyet.

– Készítettek...?

– A Princeton Egyetem kutatóinak sikerült olyan kvázirészecskéket létrehozniuk, amelyek Majorana-részecskéként viselkednek. A kutatócsoport által létrehozott, egyetlen atom szélességű szupravezető vashuzal végein ugyanis olyan objektumok ülnek, amelyek kísértetiesen hasonlítanak egy Majorana-részecskéhez.

Fontos azonban, hogy ezek nem valódi részecskék és nem is neutrínók. Egyelőre nem oldják meg sem a sötét anyag, sem a hiányzó antirészecskék rejtélyét, de mindenképpen közelebb visznek hozzá. Ezek a kvázirészecskék meglehetősen stabil képződmények, nem szívesen lépnek kapcsolatba a környezetükkel. Lassan kezdik megérteni, hogy a kvantumszámítógépeknél milyen óriási jelentőséggel bírhatnak majd ezek a kis kvázi Majorana részecskék.

– Értem! Ez az itteni hasznuk. És az ilyen módon mesterségesen létrehozott kvázi Majorana-részecskék kvantumszámítógépekben történő felhasználásával lehetne „üzenni” innen... odaát... nekik!?

– Nagy a valószínűsége, kedves Franky!!! Bob már ki is dolgozott erre egy kódrendszert! Ugyanis néhány részecske esetén, például a fotonnak és a semleges pionnak, az antirészecskéi azonosak a részecskével. Ezeknek a valódi semleges részecskéknél minden kvantumszáma megegyezik az antirészecskéjével.

– A foton... az izgalmasan hangzik!

– Jól látja, barátom. Ezen alapult Bob terve is. A pontos választ a relativisztikus kvantum-térelmélet matematikai objektumainak és a fizikai objektumoknak az egymással való helyes megfeleltetése adja meg.

Röviden, a negatív energiájú állapot mellett nem hagyhatjuk figyelmen kívül az ellenkező irányú időfejlődést, a jövőből a múlt felé.

– Franky 2 a vonaton... akivel a halálomkor cserélni fogok...

– Hihetetlen gyors a felfogása, fiatalember. Önnek Bobbal kellett volna együtt dolgoznia.

– Köszönöm, uram! Nem nehéz, ha az ember érti, hogy az antirészecskék létezése a relativitáselmélet térelméleti bizonyítékai is egyben. No, meg nemrégiben olvastam egy cikket, hogy a nem-

zetközi őrálomásra szerelt részecskedetektor segítségével nagymennyiségű anti anyag áramlását figyeltek meg a világűrben.

– Igen! Hál’ Istennek jól haladnak vele a fiúk... odaát!

– Uram! Lehet egy kérdésem?

– Természetesen.

– Ön azt mondta a beszélgetésünk elején, hogy Bob barátja elméleti fizikus kutatóként közelítette meg ezeket a fantasztikusan izgalmas kérdéseket, ön pedig a filozófiai vetületeit próbálta meg kimunkálni...

– Igen!

– Tudna mondani nekem valamit az ön munkaterületéről is, az ehhez kapcsolódó filozófia szerkezetéről? Hiszen ezidáig az elméleti fizika oldaláról értelmeztük a kérdést, és nem kevés megdöbbenően újat hallhattam öntől, de engem nagyon érdekelne a filozófiai aspektus is.

Annál is inkább, mert talán érthetőbb és éppen ezért sokkal nagyobb izgalmat rejthet magában az átlagemberek számára is.

– Engem először annak a felismerése szögezett a falhoz, hogy csodálatos fogalmi rendszerekben gondolkozunk mi, emberek. Végtelen sok jelzőt, főneveket és igét használva köznapi beszédünkben is. Ez természetesen nagyon jó, és helyes... érzékletesen kifejező eszközeink. Ám amikor megtudtam... vagy 40 évvel ezelőtt, hogy minden, amit látok és nem látok... hanem intellektuális absztrakt gondolkodással közelítek meg, az lényegében három elemi részecskéből épül fel – két különböző kvarkból, egy u és egy d kvarkból és az elektronokból – eltöprengtem, hogy miképpen lehetséges ez. No, persze léteznek még az erőhatásokat közvetítő gluonok és a foton is! De nagyjából ennyi...!

Bob szerint az anyagi létezés tulajdonképpen visszavezethető teljes mértékben a matematikára. Sokat hivatkozott Stonier könyvére. Az

anyagi létezés egy információhalmaznak tekinthető, és a matematika eszközszerzőivel nem csupán modellezhető, hanem ami ennél sokkal többet jelent – és mélyebb értelművé is teszi a dolgokat – tökéletesen le is írható általa!

A matematika tulajdonképpen „anyagtalan” kód-rendszer. S, mint ilyen, örök érvényű! Bob mindig azt mondta, hogy ha elméleti matematikus lenne, akkor soha nem azt mondaná, hogy „világegyetem”, hanem azt, hogy az **Irracionális számok „metszetei”, kódjai racionális szám környezetben.** És valóban, ma már szuperszámítógépekkel kísérleteznek a lemodellezett magreakciók témakörétől a csillagászat legtávolabbi térpontjaiban felmerülő kérdésekig.

Mi ez, ha nem egy digitális világ?!

Egyszer Willmoor atyával beszélgettünk ilyen és hasonló témákról. Meglepett a véleménye. Ő lakonikus nyugalommal úgy fogalmazott, hogy a Túlvilág, az a kvantum-fizika „másik” oldalán van! A kérdés csupán annyi, hogy melyik a „negatív” és melyik a „pozitív” lenyomat?! Emlékszem, akkor nagyon meglepett engem ezzel a higgadt véleményével. Egy másik alkalommal pedig azt mondta egy beszélgetésünk során, hogy az ember olyan, mint a biciklista. Két alapvető részből áll. Egy a bicikliző személy és maga a kerékpár. Ezen két entitás harmonikus együttműködése eredményezi azt a kellemes valóságot, amit a biciklizés, mint fogalom takar. A két elem komplex egysége a biciklista. Nem értettem egészen pontosan, hogy mit akar ezzel mondani, bár sejtéseim voltak. Nos, ő a lélek és a test kapcsolatára gondolt. Szerinte a lélek a bicikliző személy, az emberi testünk pedig a kerékpár...

– De hiszen ez nagyszerű! Ez Willmoor atyától a mi „Föld-járónk” egyik ősből és ezáltal egyszerűbb és talán ösztönösebb prototípusa... – ujjongott Franky.

– Ekkor értettem meg igazán, hogy mekkora úr tátong napjaink

csúcs-tudományos eredményei és a filozófia között. Az ember a matematika és a fizika tudományainak axiómáival, szabályaival kezdte meg a világegyetem felfedezését és leírását. Ez teljesen rendben van! Rengeteg zseniális eredményt és új felismerést „szállítottak” már ezidáig is ezek a tudományok. Ekkor fogtam föl, hogy napjaink ezen zseniális eredményeinek tükrében a filozófia még meg sem mozdult. Eddig még meg sem kísérelte komplexen egy új rendszerbe foglalni ezeket a részeredményeket! Pedig hatalmas szükség lenne rá.

Az emberek egy szűk csoportja, az élboly már messze elől, leszakítva a tömegeket halad ezen tudományos eredmények megértésének a birtokában. Ez pedig veszélyes dolog, mert kiszolgáltatottá teheti a nagy tömegeket egy okos kisebbség számára.

A vallás retteg a rázúduló új tudományos eredményektől, pedig ez egyáltalán nem helyes magatartás. Tévesen azt gondolja, hogy hát-térbe fogja őt szorítani és nevetségessé teszi az új tudományos eredményeknek köszönhető egzakt és pontos világlátás. Mint két testvér. Fél az egyik a másik esetleges dominanciájától!

Úgy éreztem, hogy itt az ideje a két „testvér” kibékítésének, és el kell magyaráznom nekik, hogy jó testvérek kell, hogy maradjanak. Egymást segítve, kéz a kézben képzelhető csak el a továbbhaladásuk. Fontosak egymás számára, higgyék ezt el! Nem tudtam, hogy mi módon tudnám ezt közölni „velük”, főképpen Bob rám zúduló, egyre fantasztikusabb és rendkívül kreatív gondolatainak ismeretében. Akkor értettem meg, hogy az „anyukájukat” kell segítségül hívnom, hogy ezt a két „kistestvér”-rel megértethessem. Az „anyukájuk” pedig már réges-régen várt erre a „felkérésemre”...

– Hadd találjam ki, uram!

– Tessék...

– A filozófia!

– Remek, Franky. Úgy, bizony... Mint a jó édesanya, már régóta hallgat és nem avatkozott be jelentősen több száz éve az emberek életébe. Sem a tudományéba, sem a valláséba...

Úgy véltem, hogy most már eljött az ideje. Megértettem, hogy az Élet minősége és lehetőségei kódolva vannak... ATÉR-ben!

Ez nagy felismerés volt. Nagyon sokat segített.

Azután Bob zseniális fizikai, atomi, szubatomi, részecskefizikai magyarázatai által világossá vált számomra, hogy alá kell merülnöm a jobb megértés kedvéért ATÉR energetikai mélységeibe... Sokszor volt, amikor szem elől tévesztettem a fő csapás irányát, de a fizika tudománya mindig visszavezetett a helyes és egzakt haladási ösvényre. Fontos mérföldkő volt, amikor beláttam, hogy ATÉR az anyag nélkül is létezhet a maga – kissé unalmas, de mégiscsak létező – objektumok nélküli, skaláris, tiszta-energia állapotában!

Ám az anyag ATÉR nélkül elképzelhetetlen! Az anyag belsejében, az atomok közti térben is jelen van ATÉR, az atomok és molekulák között csakúgy, mint ahol a végtelen térben a csillagok ragyognak. Ekkor került a kezembe a Bohr-féle koppenhágai értelmezés, és rájöttem, hogy az egész helytelen megközelítéseket tartalmaz. Bohr itt a foton spinjének kialakulásáról értekezik. Szerinte két foton spinje, tágabb értelemben egy kvantumrendszer állapota a megfigyelésig ismeretlen marad és a létrejövő állapotot maga a mérés, a megfigyelés hozza létre.

Neumann János és Wigner Jenő a Bohr féle teóriát fogadta el és még sarkosabbra fejlesztették. Sajnos...! Úgy vélték, hogy a fotonok spinjének kialakulását – a hullámfüggvény összeomlását – csak emberi intelligencia tudja előidézni. Abból ugyanis, hogy megmérjük a zöld foton spinjét, csak intelligens lények tudják levonni a következtetést, hogy milyen a piros foton spinje.

1932-ben Neumann-nak egy rossz matematikai levezetése eredményezte ezt a téves gondolatot. Grete Harmann hiába szólt 1935-ben, hogy nem helyes ez a megközelítés, senki nem figyelt rá. Neumann híresebb volt, neki volt „igaza”! John Bell 1966-ban ismét kimutatta a tévedést. Együttal bebizonyította azt is, hogy a rejtett változós modell működőképes, ha tartalmazza a távolba-hatás lehetőségét.

A rejtett változók elméletét először de Broglie publikálta 1925-ben. A rejtett változó azt jelenti, amit a neve is mutat. Előünk rejtve van. A részecske viselkedését valami olyan tényező határozza meg, amit NEM TUDUNK MÉRNİ.

Végül is a rejtett változó lehetne az emberi elme is, de itt nem erről van szó. Inkább egy **újfajta erőtér**ről vagy hatásról.

John Wheeler még sarkosabban vetette fel a kérdést: „Vajon a világegyetemet is mi hoztuk létre azzal, hogy megnéztük a csillagos eget?” Egyetemi tanár... most halt meg 2008-ban. Ezt már nem tudtam tolerálni. Feltettem magamban a kérdést: Ha nem létezett világ, amíg ember nem látta, hogy jött létre az ember, akit előtte ember még nem látott? Ön szerint, kedves John?

Franky felnevetett, ám a professzor folytatta:

– Felismertem, hogy mennyire elbizonytalanodtak korunk zseniális fizikusai is. Olybá tűnt nekem, mintha a fizikusok állnának egy félig nyitott ajtóban, amelyből ömlik be a fény egy sötét szobába. Állnak és figyelnek a fénybe, de nem mernek belépni... az ajtón. Megértettem, hogy fogódzót keresnek... Zsenialitásuknak köszönhetően sorban „szállítják” a világnak az újabbnál újabb, nagy horderejű felismeréseiket, de ezáltal egyben elbizonytalanodik meglévő világképünk az új ismeretek súlya alatt. Nincs fogódzó... nincs ami segítőleg „megtámasztaná” őket, azaz a tudatukat. Nincs „rendszerképünk”, nem értik a teljes folyamatokat, habár bravúros eredményeket ismernek fel egy-egy kérdés során és annak eredményeit ők szorgosan

oda is teszik a közösbe, de nem látják az „erdőtől a fát”!

Felismertem, hogy a fantasztikus sebességgel előreszaladt fizika tudománya mellett lemaradt a filozófia, amelynek kötelessége lenne a halomba szállított, új eredményeknek megfelelő összefoglalást adni... ráadásul előremutatót... sőt, nagyon is előremutatót kell összeállítania, hogy a zseniális fizikusok biztonságban érezhessék magukat.

Nekiláttam. Bob sokat segített. Először is létre kellett hoznunk két új fogalmat ATÉR mellé. A s z e r k e z e t és a m e g f i g y e l ő fogalmát vezettük be Bobbal.

ATÉR-ről már beszéltem önnek. A fogalom megalkotásának, bevezetésének logikája az volt, hogy minden, ami létezik és térfogattal rendelkezik, az van „valamiben”. Logikátlan és méltánytalan lenne csupán létezőnek tekinteni a térfogattal rendelkező térobjektumokat, és figyelmen kívül hagyni azt a nyilvánvaló entitást, amiben a térfogatok elhelyezkednek. Ez igencsak felületes gondolkodásra vallana és féligazságokat eredményezne. Tehát ATÉR a mindent befogadó, végső mozgató! Ez azonban az emberi értelem fantáziájában, jelenkori fejlettségi szintünkön egy végtelen kiterjedésű, matematikai szempontból skalár térnek tekinthető, amelyben nem létezik más, csak energia. Ennek az energiának a megjelenési formája, és létezésének egyben bizonyítéka is a különböző energiamezők létezése. Úgy, mint például gravitációs mező, illetve a matematika eszközrendszerei által kiválóan megragadható és jellemezhető energiaeloszlási mezők... Ezen energiamezőkből nyerik a létezésükhöz szükséges energiát, az anyagi világunkat is alkotó parányi energiacsomócskák... a kvarkok. Összesen 6 darab, és ezek antirészecskéi... Ezzel be is léptünk már ATÉR ősrobbanás következtében létrejött második evolúciós lépcsőjébe; nevezetesen, az eseményhorizont kialakulásába.

- És mi az első „lépcső” vagy fokozata ATÉR-nek?
 - Maga az energia-telített ATÉR alap-állapota! Hiszen ezt is már létezőnek kell, hogy tekintsük, evidens módon.
 - Értem!
 - Ebben a második fejlődési fokozatában ATÉR-nek, jelenik meg az eseményhorizont az ősrobbanás által. Megjelennek a részecske-párok, amelyek nagyságrendi különbségeket elérő sebességkülönbségeik által kialakítják az ember által ma sötét anyagnak, sötét energiának és az általunk ismert anyagnak a szerkezeteit. Pontosabban az eseményhorizont terének szerkezetét, amelyet szintén ATÉR foglal magába. Innentől kezdődően azt gondolom, hogy alaposan megbeszéltük ennek folyamatát az elmúlt órákban... Tehát most már beindul az anyag rendeződése, evolúciója...
 - Mindkét, egymástól jól elkülönülő sebességtartományban egyaránt!
 - Természetesen. Nincs okunk feltételezni egyik vagy a másik esetleges kitüntetett szerepét.
- Nos, immár ez az ATÉR-t kitöltő struktúra – amely lényegében nem keletkezhetett másból, mint ATÉR viszonylag homogén, azidáig strukturálatlan energiájából – „megszült”, létrehozott magában és magából egy merőben új entitást, a majdani fejlettebb anyagi szerkezeteket felépíteni képes részecske-milliárdokat... Bár ezek lényegükben ATÉR-t kitöltő energiamezőkből állnak, épülnek fel. Ez a strukturáltság lényegében a két egymástól különböző energia „mező”: az antianyagok – feltételezésünk szerint a sötét anyagterekként emberi tudatunkban megjelenő felismerés alapján alkotta nagysebességű térrész; és a minket alkotó anyagokat tartalmazó, maximum „c” sebességgel mozogni képes térrész, vagy ha úgy tetszik – a mi dimenziónk.

Ezt a kettőt egymástól karakterisztikusan a hatalmas sebességkülönbség választja el. Mi ezt neveztük el ATÉR s z e r k e z e t é n e k.

– Nagyon érthetően és világosan magyaráz, uram! Hiányzik még azonban az ön által szemlélőnek vagy „megfigyelőnek” elnevezett entitás.

– Úgy van! Hiszen nélküle mi értelme lenne ennek az egész építménynek...?

És tudja, Franky itt, ezen a ponton lép be lényegében a filozófia. A fizikus és egyéb tudományágakat zseniálisan művelő tudós kollégák munkáit összegezni képes, tiszta filozófiai megközelítés.

– Tá-dám...! A Tudományok Királynője... íme, megérkezik...

– Pontosan így van. Erre azért van szükség, mert valamiképpen választ illik adni a természettudományok által az elmúlt kétszáz évben felismert remek eredmények miértjére, és ha lehetséges, összefüggéseikre is!

– Ez nagyon fennkölt feladat...

– Inkább szükségszerű, Franky... Mégpedig az emberi egyed önmegértése szempontjából – is – létfontosságú! Az ember önnön létezésének pontos megértése nélkül csupán értelmetlenül ide-oda csapódó, rendkívül időleges szereplője lehetne ATÉR struktúrájának... Ha az ember nem érti meg önmagát, akkor igen rövid epizód-szerep jut csak neki az Univerzumban!

– Mint egy egynyári rovar... vagy még annál rövidebb életidejű Tiszavirág... ATÉR színpadán csupán silány epizód szereppel rendelkező, tulajdonképpen önnön létezésének okát, lényegét nem is ismerő, megérteni képtelen, primitív lény... az Univerzumban!

– Márpedig én az embernek ennél sokkal fontosabb szerepet szánok a filozófiai megközelítésem során egyrészt öntudata, másrészt absztrakt gondolkodási képessége miatt. Úgy gondolom, hogy ezzel

sokan egyet is értenek! – mosolygott Mr. Spade. – Ezért is döntöttem úgy Bohr, Neumann, Wheeler... matematikai megközelítéseit olvasva, hogy megkíséreltem összegezni és egységes magyarázatba foglalni, hovatovább helyes mederbe terelni korunk tudományainak csúcs-eredményeiből adódó ismereteinket. És ehhez ragyogó segítőre találtam az álmosan ébredő Filozófiában.

– Értem!

– Gondoljon bele, Franky, ha nem lenne megfigyelő... akkor mi értelmese lenne ennek a felfoghatatlanul hatalmas terekben megmozgott energiának, amelyek anti- és „normál” anyaggá alakulva... egyszer csak felépítenek egy olyan fantasztikusan zseniális és érzékeny rendszert, mint az ember tudatosan működő agya!??

Franky egyetértően csóválta a fejét és hatalmasat sóhajtva mondta:

– Semmi... az ég megadta világon semmi nem jut az eszembe...!

– Na, látja... Ebből indultam ki én is. Gondoljon bele, Franky a csecsemők lélektanába. Egy éves születésnapjáról senkinek nincs emléke, mert akkor még nem rendelkezünk a minket alkotó világ, és a környezetünket berendezni képes tárgyak fogalmi rendszereivel. Az ember önmagát és a világot is fogalmi rendszerek által képes megragadni! Egy éves korban még nem rendelkezünk ilyen tudatos fogalmi rendszerekkel az agyunkban, a pszichénkben. Nem tudjuk, pontosabban nem tudtuk még az akkori történéseket megragadni... hiányoztak hozzá a tudatos fogalmaink... Így nem is ragadtuk meg annak a napnak a szép eseményeit, amikor egy esztendősek lettünk. Nincs meg a tudatunkban. Ezáltal nem is tudjuk, hogy valójában mire is kellene emlékeznünk. Nincsenek csecsemőkori emlékeink, hiszen az ember emlékeként a tudatában elraktározott engramokat képes felidézni. Ezek az engramok pedig fogalom alapúak! Három éves korunkig is csak azért vannak homályos vagy nagyon homályos emlékeink, mert 3 éves koráig a kisgyermek nem is tudja, hogy

„mit lát”. Nincsenek még kialakult fogalmai az őt körülvevő tárgyakra vonatkozóan, az őt körülvevő világra vonatkozóan sem. Ezért a még kialakulatlan fogalmakat értelemszerűen nem is képes elraktározni. Ami nincs meg bennünk, azzal nem is tudunk mit kezdeni. Az ember-gyermek 4 éves korára – természetesen egészséges fejlődést felételezve – az ezt megelőző élet éveit során vele történeteknek köszönhetően már vannak kialakult fogalom rendszerek az agyában...

– Tulajdonképpen „betölti” a szoftvert... a vele megtörtént tapasztalatok alapján.

– Inkább úgy fogalmaznék, hogy eredendően meg van benne a „letöltés képessége”. Él is vele. Más dolga sincs az első 3-4 esztendőben, hogy az alapfogalmakat kialakítsa magában... Majd a kis iskolában „töltenek” még bele egy csomó „új szoftvert”... később a középiskolákban ezt még bővítik és elmélyítik benne. Ezután pedig eldönti, hogy merre, milyen irányba szeretne „szakosodni”. Egyszer, mi is lesz majd belőle... és abba a témakörbe egyetemeken, főiskolákon megpróbálja sokkal mélyebben beleásni magát.

– Nos, tételezzük fel, hogy megvan benne a szükséges fogalomrendszer... elkészült vele 20-25 éves korára. Mi végre mindez, annak tükrében, amiről most beszélgetünk...?!

ATÉR, energiamezők és hullámok... ősrobbanás, két irányú anyagi evolúció...? – kérdezte Franky.

– Mi végre!?! – lepődött meg Franky kérdésén Mr. Spade. – Azt hittem, hogy ez már világos az ön számára. Nos, az eredmény... A folyamat végén ott „áll” a TUDAT... az ember nevű „Föld-járó” felső részén imbolygó gömböcskében elrejtett, a kvantumszámítógépnél is fejlettebb, agy elnevezésű „műszerbe” zárva!

– Értem, uram! És felettebb logikus is... hiszen a Tudat az, amely a

„végterméke” ennek a hatalmas energetikai-anyagi fejlődési folyamatnak... Bocsásson meg... uram! Értem... csak öntől szerettem volna megerősítést kapni...

– Semmi baj, Franky! A fizikusok a végsőkéig leegyszerűsítették a világot, „kicsontozták” és azt mondták, hogy nincsen semmi egyéb, mint a kvarkok az „u” és a „d”... amelyek hol a protont, hol pedig a neutront építik fel, és az elektron, amelyből ráadásul annyi van, hogy Dirac-ról elektrontengernek nevezték el ATÉR-t nagyrészt kitöltő részecskéket. És ebben a „tengeri-oldatban” lebegnek a kvarkok által megkomponált atommagok. No, jó, említettük is, hogy létezik még a gluon és a nem kevésbé fontos foton! Kész! Lényegében ennyi! Minden ezekből a „lego-kból” épül fel, ami ezen részecske-szint fölött helyezkedik el a nagyságrendi-ranglistán... egészen az emberig vagy éppen az elefántokig. Minden anyagi formát ezek építenek föl... csupán ennyien...

– Ez bizony így van! Zseniálisan egyszerű... Ez a fizika... És a filozófia?

– A filozófia szintén nekiveselkedett, hogy lebontsa a történeteket a gyökerekig, és a következőket állapította meg az ő sajátos fogalomrendszerével...

– Lám-lám, az előbb említett fogalmak rendszerén át képes csak a tudat ismereteket tárolni, elemezni, absztrahálni és felépíteni! Milyen igaz... és mindehhez itt, az anyagi világban az agy-elnevezésű komplex „test” nyújt segítséget... No, és persze az agyunkat kiszolgáló összes többi szervrendszerünk... de ők már csupán... és ezt minden lekicsinylés nélkül mondom... nos, ők már csak a „technika”... a hadtáp... a gondnokság... azaz az ellátó rendszer.

– Látom élvezi, Franky!

– Hogyne, uram! Élvezet és öröm hallgatni önt!

– Akkor folytatom is. A filozófia a minőségromlás legcsekélyebb

jele nélkül, a leegyszerűsítés eredményeként megállapította, hogy egészen egyszerűen nem létezik más, mint a TUDAT, az EMBERI TEST... amely a tudat hordozóeszköze – legalábbis egy ideig... és a SZUBSZTRÁTUM, azaz a környezet, amelyben az előző kettő létezik! Ennek a létezésnek a helye nem egyéb, mint a LÉTMEMBRÁN, azaz a 2-2,5 km vastagságú, a Földünk felszínétől a világűr irányába mért gömbhéj. Ez az a topográfiai hely, amit az ember jelenlegi létezésének színhelyeként él meg. Ebben a gömb alakú „moziban” pereg az „élet” nevű sztori... Kinek tragikus, kinek drámai... kinek pedig vidámabb betét-történetekkel.

A hétköznapi életünk TV-képernyőjén elektronok szaladgálnak, pixel pontokat aktiválva rendeződnek különböző formákká, alakzatokká. Lényegében, ha a fizikusokkal most karöltve mennénk le a büfébe, akkor közben megbeszélhetnénk velük, hogy a Föld-Mozi gömb alakú, „fantasztikusan élethű” képeket produkálni képes „vásznán” is a kvark pontocskák által felépített atommagok „pixel-pontjaiból” álló alakzatok, figurák mozognak illetve teljesednek ki! – A mindenit... uram! – csapott a térdére, Franky boy is. – Micsoda kép! Micsoda plasztikus, kifejező hasonlatok!

– Igyekszem rövidre fogni, Franky!

– Jaj... dehogy is, uram! Kérem, folytassa még... élvezem nagyon az ismerethalmazt, amit most rám zúdít, és mivel olyan remek stílusban meséli el ezt a nem könnyű ismeretanyagot, ezért szinte azonnal fel is fogom... sőt, még talán azt is megkockáztatom, hogy értem!

– Az ember teste hordozza a tudatát... a tudat „figyel”... gyűjti környezetéből a létezésének minden másodpercében felé áramló, özönlő információmennyiséget, elemzi őket... csoportosítja. Fogalmilag ragadja meg a világot... és ezeket a fogalmakat rendszerezi... Ezt nevezi tudományos gondolkodásnak. Csupán néhány egyede

képes ezekből a fogalmakból felépített, berögződött rendszereket egészen új aspektusból látni, felfogni, megérteni. Általában ők a kreatív felfedezők, tudósok...

Komoly küzdelem vár arra, aki még meg is szeretné tanítani a társainak... az új gondolatokat. Nem egyszerű feladat. Csak a legelszántabbak vállalják fel!

Bohr-ék, Neumann és Wheeler azt gondolták, hogy a valóság nem létezhet intelligens megfigyelők nélkül, azaz nélkülünk...

– Önző, egoista feltételezés!

– Én sem értek velük egyet. Később bebizonyosodott, hogy e tekintetben nincs is igazuk. Miképpen alakul ki a valóság a megfigyelésből? Szerintük a megfigyelés előtt a rendszer egyszerre „igen” és „nem” állapotban van. Csupán a megfigyelés hozza létre az egyik vagy másik állapotot.

– De hát ez nem így van! – pattant fel Franky.

– Nem bizony! De akkor még ők így gondolták...

– Nagyon helytelenül! – legyintett a levegőbe Franky.

– Ma már tisztábban látunk, részben a remek részecskefizikai tudományos eredményeknek köszönhetően. Bob és én a következőképpen gondoljuk:

A rendszer a megfigyelés előtt „öntudatlan” állapotban van! – És most már következetesen fogom használni az előbb említett alapfogalmakat! – A megfigyeléssel lesz tudatos, általa válik tudatossá... a megfigyelés alakítja ki a tudatos állapotot...! Mégpedig az emberi agyban. Tehát topográfiaileg pontosan megjelölhető a világegyetemünkben, hogy hol történik, realizálódik ez a tudati tükrözési lehetőség. Kérdés, hogy a „rendszer” szereti-e a tudatos állapotát?!?

– Költői kérdés...- motyogta Franky.

– Az! Ugyanis a jelek mindenképpen arra mutatnak, hogy IGEN!

A „rendszer” a tudatos állapotban az emberi agyban létezik!

Ahhoz, hogy az emberi agy létrejöhessen, mint a megfigyelés, rendszerezés, emlékezés kreatív eszköze, és minél valóságghűbben képes legyen visszatükrözni ATÉR tulajdonságait és szerkezeti felépítését, ahhoz egy furcsa folyamatnak kell bekövetkeznie, és ez nem egyéb, mint **az Élet nevű folyamat létrejötte** és kiteljesedése! E nélkül a furcsa... alapjaiban fizikai, atomi, sőt szubatomi rendszerezettség nélkül nem jöhetne létre a kémiai szint... a molekulák szintje... sőt, a hatalmas szerves molekulák szintje.

– Például a DNS szerves molekula szint!

– Úgy van! Hiszen ettől a szinttől már csupán egy lépés a „Földjáró” komplex felépítésének lehetősége, „létrejötte”... S, máris egzisztál a tudat...

Igen, benne! Határozottan állítom, hogy a „rendszer” kedveli a tudatos állapotot, amelynek segítségével **megpillanthatja önmagát**, gyönyörködhet önnönmagában, s majd az élet magasabb szintre történő fejlődését követően egyre többet „tudhat” meg önmagáról... Egyszer talán képes lesz meg is érteni majd önmagát... önnönmaga teljes kiteljesedésében.

Bohr-ék szerint egy részecskének a megfigyelésig egyáltalán nincsenek tulajdonságai úgy, mint impulzusa, helye stb.

– De vannak, csak nem tudatosak...! – rikkantott Franky.

– Bravó, fiatal barátom! Ön igazán hiányzott a mi kis csapatunkból, amelyet Bobbal alkottunk annak idején.

– Köszönöm, uram, de most már itt vagyok... – lelkesedett tovább Franky.

– Igen! Valóban „itt” van... – mosolyodott el Mr. Spade. – De folytatom: a tulajdonságok, a megfigyelés... azaz a megfigyelés minőségének lehetőségéhez, annak biztosításához pedig létre kell jönnie egy megfigyelni képes térobjektumnak.

– Az Embernek!!!

– Jelenlegi ismereteink szerint őbenne, pontosabban az ő agyában létezik csak és kizárólag a „megfigyelt világegyetem” minden egyes csodája a parányoktól a végtelen csillagászati terekig...!!! Kizárólag az agyában lévő tudata az, amely „figyeli” a világegyetem nevű terminőseget – azt hiszem, mondhatjuk nyugodtan, hogy ATÉR-t... Schrödinger is határozottan rámutatott, hogy a koppenhágai értelmezés nem fogadható el a tapasztalat számára. A megfigyelőtől függetlenül kell a macskának élnie vagy halnia.

A tudatos észlelő – az ember – nélkül a kvantummechanika törvényeit nem lehet megfogalmazni.

– Ezek szerint a „rendszer” az ember nélkül nem is tud önmagáról? – kérdezte Franky.

– Ez bizony nagy kérdés! Ugyanis, ha az ember spontán jött létre, mint ahogyan a materialisták, ateisták ezt mindig is állították, akkor az a válaszom, hogy „igen”! Azaz az ember nélkül a „rendszer” nem tud önmagáról... azaz a „rendszer” nem tudatos!!!

Ha az embert maga a „rendszer” alakította ki, akkor pedig „nem” a válaszom!

Ugyanis az ember része a „rendszernek”. Nem képes azon „kívül” helyezni önmagát. Valami módon a „rendszernek” kellett létrehoznia önnönmagában, a „rendszer” alkotta meg, hovatovább a „rendszer” teremttette meg...

– Ez pedig sokkal inkább hasonlítható az idealisták meggyőződéséhez, azaz a vallások elképzeléseihez...

– Így igaz! Viszont ebben az esetben az ember nélkül is **tudatos** a „rendszer”, sőt nagyfokú tudatossággal kell, hogy rendelkezzen.

– Mi célból, uram?

– Ebben az utóbbi esetben lép be az a bizonyos hármas feltételezés, amelyen Bobbal nagyon sokat vívódtunk. Miért van szükség arra, hogy a „rendszer” „megalkosson” önmagában, önnön magából egy

embert!? És az emberben a tudatot! Valójában mi lehet ez a Föld gömbfelszínére „kifeszített” LÉTMEMBRÁN? Mi a célja vele a „rendszernek”. Hiszen oly precízen, magas intellektuális színvonalon került megkomponálásra, kialakításra, ez a térrész... Olyan gondossággal működik benne az élelmiszerlánc, a szerves és szervetlen anyagok arányai, a légkör... a fotoszintézis folyamata, és a sok-sok egymásra épülő szint, amelynek tetején ott imbolyog a tudatot... mint igen magas minőségi állapotot hordozó emberi agy!

ATÉR és a térszerkezet – úgy tűnik – igen komoly erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy ez kialakulhasson...!

– Egy egész „Teremtés”- re volt szükség ennek kialakításához!

– Úgy bizony, kedves barátom. Mi az az ok vagy okrendszer, amely miatt az ember „belép” ide... kifejlődik az emberi egyed teste és benne a tudata...?!? Sokáig kerestük Bobbal a „cél”, az okot... Vajon szórakozási lehetősége csupán egy másik, esetleg tiszta-energia létformának ez az érzékelve-lét állapota?!? Esetleg nevelő intézmény, vagy büntetés-végrehajtó intézmény... Vagy talán leginkább ezek hármas kombinációja?!?

Mi ezt az utóbbi megállapítást tartottuk a legvalószínűbbnek. Ám nagyon vigyázni kell ezzel a logikai fázissal, hiszen ez csupán egyfajta köztes állapota a létezésnek, de semmiképpen sem a végcélja! De erről majd talán később, ha marad még rá időnk.

Ahhoz viszont, hogy ez a „színpad” egyáltalán létrejöhessen, ATÉR szerkezetének szekventálnak kell lennie. A „rendszer” csak úgy alakulhatott ki ATÉR-ből, hogy a nagy sebességű antianyag és az általunk maximum „c” sebességű anyagi térrész el kellett, hogy különüljön egymástól... mégpedig karakterisztikusan. Nem csupán azért, hogy ne semmisítse meg egymást... kölcsönösen – habár ezért is természetesen –, hanem sokkal inkább azért, hogy az élet, az abszolút létezést visszatükrözni képes tudat, a maga komplexitásában

legyen képes kifejeződni! Ezért a szerkezet nem lehet homogén... Úgy értem, hogy struktúrájában biztos, hogy különböző minőségekkel, különböző términőségekkel kell tehát rendelkeznie ahhoz, hogy elkülönülhessenek egymástól a térrészek, és ezáltal az elkülönülés által egyben a minőségi különbségek is felléphessenek... természetesen ezen szerkezet kialakulásából következő törvényszerűségnek engedelmesskedve.

– Ehhez a struktúraalkotáshoz, vagy ahogyan ön fogalmaz minőségi elkülönüléshez van szükség tehát az élet nevű folyamat megkezdéséhez, hogy ezen folyamat eredményeként ott pompázhasson a „Föld-járó” legmagasabb pontján az imbolygó, agyvelő nevű összetett szerkezet, amelyben működése által jelen kell, hogy legyen az egész világegyetem az összes attribútumával együtt... Fogalmak, fogalomrendszerek által megragadva és rendszerezve.

Tehát mégis csak a mi tudatunkban tudatos a világegyetem is...! Mi bennünk él magasabb öntudati állapotában és nem... a tudom is én... mondjuk a holdközvetben vagy a zöld algákban!

– Így bizony, kedves barátom. Az emberi test és benne a tudatot hordozó agy rendkívül becses és érzékeny topográfiai pontja az Univerzumunknak. Hiszen nélküle, mármint az emberi tudat nélkül, amelynek kialakításához, kifejlesztéséhez egy egész „Teremtésre” volt szükség, nem „láthatná” meg önmagát a „szerkezet”, sőt tovább megyek, nem tükröződhetne vissza benne – tudatosan – maga, ATÉR sem!

– Iszonyatos logikai bravúr, kedves professzor úr! Nem kevés munkájuk lehet benne...

– Éjszakák és évek... egyre megy. Lényeg az, hogy ebben a teóriában lépett előbbre még egyet... – és nem is kicsit – az Univerzumunk intellektualitása önmegértő képessége.

Külön megtisztelő számomra és Bob is így vélte, hogy ehhez minket

„használt” fel a „szerkezet”...

– Talán valami oknál fogva önök voltak a legalkalmasabbak erre! Talán a legnyitottabbak az új iránt és talán önök rendelkeztek mindazzal az ismeretanyaggal, amelynek az illetéknéppen történő „összszerekakása” eredményezi ezt a ragyogó új gondolatot.

– Hugh Everett nevű úriember is foglalkozott ezzel a kérdéssel, bár ő nem ennyire komplexen, csupán egyetlen elemével a kérdéskörnek. Nevezetesen, a részecskék balos, illetve jobbos spinjeivel... vagy ahogyan ő szeretett fogalmazni a piros és a zöld fotonnal... 1957-ben állt elő nézetével. Ám akkora elutasításban volt része, hogy szinte kiközösítették. Emiatt később „szakmát” is váltott. Talán egy másik világban fizikus maradt! – mosolygott Mr. Spade. – Bár az igazat megvallva, az ő rendszere koránt sem volt ennyire logikus, rendezett és áttekinthető, mint Bob számításaira épülő filozófiám.

– Fantasztikus és kormeghatározó szellemi építmény ez, kedves Mr. Spade! – mondta Franky. – Úgy értem, hogy azok számára, akik megértik! Úgy gondolom, hogy számomra is sok-sok napra lesz még szükségem, hogy lenyugodjanak bennem ezek a gondolatok. Hiszen fantasztikus, új világkép rajzolódik ki ezen szellemi konstrukció segítségével, és egy csapásra rengeteg, jelenleg még ismeretlen dologra adja meg szinte sorozatban a választ! Ha megengedi, elmondom, hogy mi az, amit én megértettem mindebből...!?!

– Öröömre szolgál meghallgatni önt, mint egyik legkedvesebb tanítványomat – nevetett fel hangosan Mr. Spade.

– Nos, azzal kezdeném, hogy ma már evidens annak ismerete, hogy minden részecske folytonosan rezeg. Ezzel természetesen hullámot bocsát ki. Mivel a homogén „ATÉR” skaláris... azaz végtelen és nincs benne kitüntetett irány, a hullámok tehát ATÉR-ben skalárisan

terjednek. Valószínű, hogy általunk, emberek által még fel sem fogott téirányokba... dimenziókba is.

A megfigyelő „létrejöttével”, azaz az ember kialakulásával... és a benne létező agya által egy csapásra ATÉR-ben minden megváltozik...

Új minőség jelenik meg:

A tudat és ATÉR tudatos visszatükrözésének lehetősége! Sőt, ATÉRBEN található „szerkezet” minden attribútuma egy csapásra a helyére kerülhet.

Az emberi „megfigyelő” tudat megjelenésével már kialakul egy „kitüntetett” szerep, egy pozíció... **egy aspektus**... egy „megfigyelő” **tudatállapot**! Innentől kezdődően már meg is szűnik a skalaritás... hiszen minden hullám, rezgés vagy egyéb esemény már valamilyen **viszonyt** mutat a **megfigyelő elfoglalt helyzetével**, pozíciójával kapcsolatban. Vagy közeledik felé vagy távolodik tőle...

– De csakis a megfigyelő számára! ATÉR továbbra is marad a maga tökéletességében... skaláris. A színpad nem változik.

– Azaz megjelenik az „idő” fogalma. Ám kizárólag a „megfigyelő” számára. Tehát a megfigyelő pozíciójából szemlélve... a hullámok egyik csoportja a jövő felé indul, a másik a múlt felé.

Ma már tudjuk, hogy léteznek időben **visszafelé** haladó hullámok.

Ezáltal a rezgéssel kibocsátott hullámok **kitöltik a teret a múltban és a jövőben is**, hiszen a matematika bizonyossága szerint létezhetnek a fény sebességénél gyorsabban terjedni képes hullámok is. Bár ennek érzékelése kizárólag a megfigyelő szempontjából lehetséges, mármint a „múlt” vagy a „jövő”, mint bármely esemény kitüntetett iránya.

ATÉR nem törődik ezzel a vektorális... beszűkült tudatállapottal!

Az emberi tudat tehát folyamatokat képes megfigyelni ATÉR-en

belül... ám ehhez meg kellett ragadnia ATÉR-ben lezajló folyamatok elemeit... mégpedig fogalmi szinten! Ezek a fogalomrendszerek, elemek azok, amelyekkel első lépésben elősegítik a tudatos visszatükröződését az emberi tudatban, agyban. Ezért az emberi tudatban meglévő fogalomrendszer, tulajdonképpen egy kódrendszer! Csak az őt körülvevő skalártérben található objektumok, objektumrendszerek fogalmi megragadásával lesz majd később képes a megfigyelő – azaz az emberi agy – az objektumok minőségi különbségein alapuló folyamatok megértésére. S, ez az a pillanat, amikor már folyamatokat tükröz vissza az emberi agy... mégpedig **ATÉR-ben lejátsszódó folyamatokat.**

– Azaz érzékeli a világot... ATÉR-t – erősítette meg a professor Franky gondolatmenetét.

– Mégpedig „belülről”... ATÉR tehát önnönmagát, azaz önmagában lejátsszódó terminőség változásokat, folyamatokat az emberi agyban tükrözi „tudatosan” vissza...!!! De hiszen ez is volt a célja! És valóban, mindennek az alapja a **matematika anyagtalan időtlensége** és kis öccse, a geometria!

– S, talán még egy megjegyzést engedjen meg, fiatal barátom a jövőre nézve!

– Igen?!

– Ha jó matematikai körítéssel adja elő gondolatait, akkor tudósnak fogják tartani, ha „csupán” filozófiai rendszerekben mondja el – hangsúlyozottan **ugyanazt**, hogy a matematikához nem annyira értők is érthessék –, akkor tudja mit fog válaszul kapni tőlük?!

– Nem tudom, uram!

– Örültnek fogják nézni!- Ha-ha... – nevetett hatalmasat a professor.

– Értem, uram! Ha-ha... Milyen igaz! Egy kis matek és „tudós” lesz az ember... egyébként meg csak „örült” filozófus, bármennyire is

bölcs dolgokról beszél... – nevetett Franky is.

– Tudja, Franky, a végső konklúzió nem egyéb, mint az, hogy ez a „Föld-járó” testben jelenlévő emberi tudat, még nagyon kisgyermek cipőben jár ám... Még nem képes értelmezni önnön magát sem.

– Sajnos... pedig alapkérdés lenne...!

– Bizony, sajnos! Honnan, hová... és miért pont itt? Nem ismeri a válaszokat... és ez olykor irtózatossan elbizonytalanítja!

– Így még mindig az ösztönei dominálnak! – bólogatott Franky.

– A létfenntartó ösztönei. Még nem tudott olyan társadalmat szervezni önmagának ehelyett a „horda” helyett, amely a létbiztonságát már biztosítani lenne képes – és ráadásul igazságosan – hogy ezáltal teljes mértékben a lényéhez, lényegéhez, azaz a benső, lelki, mentális, intellektuális világához sokkal közelebb álló dolgokra tudjon koncentrálni, a mindennapi verseny helyett... a „moslékért”. Ez irányú fejletlenségéből adódóan társadalmait és egyéni viselkedését, mentalitását még mindig az önfenntartás mindennapi ösztönei, harcai, és az önfenntartás minden áron, minél magasabb szinten történő biztosítása dominálja... a szürke mindennapok versenyébe kényszerítve ezáltal önmagát is...

Kíméletlenül küzd a koncert... saját fajtársaival is... olykor kegyetlenül akarja biztosítani minél magasabb, akár pazarló életszínvonalát is önmagának és a családjának.

– Sajnos még mindig sokkal inkább ösztönvilágban élünk... mint ennél sokkal fejlettebb intellektuálisban! Az értelem csak nyomokban... olykor... időről-időre... bukkan fel.

A horda kulcspozícióit elfoglaló despoták kis- és nagy „királyok” inkább kinevetik és elnyomják a nekik segíteni próbáló tudós elméket! Sokszor kigúnyolják... „Ahh...” – egy-egy kézlegyintéssel elintézve... „úgysem értem, amiről ez beszél...” morogják, és kész,

ennyi a tömeg... szellemi fejlődése, továbblépése. Inkább visszaballag a jól megszokott homályos, „bűzös barlangjába”, és onnan böfög tovább s szidja a világot, hogy most éppen milyen rossz neki...

Volt néhány kísérletük önnön létezésük megértésére, értelmezésére, amelyek önmagukban nagyon tiszteletreméltó kísérletek voltak! Az egyiptomiak, az ó-görögök, Róma politeizmusai, Buddha, a keresztények... az ateisták, liberálisok, Descartes, Nietzsche... mind-mind megkísérelték saját emberi létezésük értelmezését. Nagy probléma volt ezekkel a megközelítésekkel, hogy olykor egyik-másik közülük olyan monopolhelyzetet vívott ki magának a Földfelszín egy-egy adott területén, hogy dominanciája által azt a látszatot volt képes kelteni, mely szerint e világbeli létezésünknek kizárólag egyetlen módja, értelme van. Ez pedig csodálatos módon... éppen az, amit ő terjeszt, amiről ő „beszél”. Persze, hogy „csattantak”, egymásnak rontottak az adott kor műszaki fejlettségének éppen megfelelő „kőbaltáikkal” és mindig nagy ütközések voltak ennek az eredményei... Itt is az alantas érdek az, amely mozgatta őket – fejezte be Franky.

– De legalább törekedtek a megértésre! Saját létezésük okainak értelmezésére. Nem szabad foglalkozni azzal a tömeggel, azzal a csürhével, aki még idáig sem jut el mentális és szellemi igénytelenségének, fejletlenségének köszönhetően. Nem szabad, hogy ők hátráltassák az egészséges gondolkodás, a megértés útján haladók erőfeszítéseit.

– Pedig az emberi intellektualitás fejlődése során a világhatalom kulcspozícióiban sokszor inkább a mentálisan lusták és intellektuálisan alulképzettek ültek és ülnek! – mondta a professzor.

– Ezért kellett megégnie Giordanónak, megvakulnia Galileinek...

szenvedni Krisztusnak, mellőzöttek és nyomorultak meghalniának... és még ki tudja hány névtelennek. Hmmm... talán ezért tűnt el Majorana is! – gondolkodott el Franky, majd folytatta. – Az a baj, hogy egy kissé olyan ez a „Föld-űrhajó” éppen utazó 7-7,5 milliárd „Föld-járó” lélek, mint egy kis falu iskolai osztálya, ahol nincs elég pénz egy rendes iskola fenntartására. Egyetlen terembe zsúfolnak be minden gyereket... Ráadásul különböző nyelveket beszélnek és nagyon különböző az életkoruk is...

– Az intellektuális „életkorukra” gondol, ugye Franky?

– Pontosan, uram! Hiszen egy közép-afrikai törzsben élő ember, vagy egy Brazília őserdeiben élő ember nem lehet azonos intellektuális színvonalon a... mondjuk a CERN atom-fizikusaival vagy a Princetoni egyetem elméleti matematikusaival... habár ugyanazon bolygón élnek...

– Az ön hasonlatával élve, ugyanabban az „osztályteremben”...

– Ráadásul ugyanazon idősíkon léteznek! A lényeg a téridőbeli azonos létezésük ellenére az a hatalmas és áthidalhatatlan intellektuális különbség, amely tagadhatatlanul fennáll közöttük. Ez intellektualitásuk szempontjából olyan, mintha egy óvoda, egy 2. osztályos, egy 8. évfolyamos, egy gimnazista és egy egyetemista lenne ugyanabba az osztályterembe bezárva.

– Ezért tűnik a jelenlegi „horda” irányítása már-már megoldhatatlan feladatnak. Képzelve csak el a „tanáraikat”, akiknek nap, mint nap be kell mennie az „osztályterembe” és valamiféle rendet fenntartani... sőt, ha lehet, elősegíteni a további fejlődésüket...

– Egyáltalán megoldható ez ön szerint, uram?

– Meg KELL oldani mindenképpen... Az emberi faj szellemi, intellektuális továbblépését célzó tevékenysége során a „tanár” – a dolog természetéből adódóan – nem számíthat másokra, mint a „Föld-is-

kola” magasabb évfolyamainak szellemi szintjein lévő személyekre... „diákokra”. Ők a legfogékonyabbak az új információk befogadására. Az úgynevezett intellektuális középrétegnek pedig feladata a leszakadóban lévők tanítása, ismereteik bővítése. Különbö menthetetlenül apró szegmensekre forgácsolódik szét az emberi faj ontológiai fejlődésének tekintetében.

– Hiszen nem létezik semmi egyéb, ahogyan öntől tanultam, uram, mint a TUDAT... az EMBERI TEST és a SZUBSZTRÁTUM, azaz a környezet, amelyben az előző kettő LÉTEZIK. Ennek a létezésnek a helye a „létfembrán”, azaz a 2-2,5 km-es (Földünk felszínétől a világűr irányába mért) gömbhéj... Ez az, amit az ember jelenleg dimenzióként él meg. A teste hordozza a tudatát... a tudat „figyel”... gyűjti a környezetéből létezésének minden másodpercében felé áramló, özönlő információmennyiséget, elemzi őket... csoportosítja. Fogalmilag ragadja meg a világot... és ezeket a fogalmakat rendszerezi... Ezt nevezi tudományos gondolkodásnak – foglalta össze Franky.

– Azonban csupán néhány egyede képes ezekből a fogalmakból felépített, berögződött rendszereket **egészen új aspektusból** látni, felfogni, megérteni és továbbfejleszteni – vette át a szót Mr. Spade. – Komoly küzdelem vár azokra, akik még meg is szeretnék tanítani társaiknak... ezen új és előremutató gondolatokat. Nem egyszerű feladat, az biztos! Csak a legelszántabbak vállalják fel!

Franky az órájára pillantott.

– Ám most, ha megbocsát, uram... el kell köszönnöm, mert elmegy az utolsó buszom is... és akkor itt kellene aludnom a hullakamrában.

– Hát persze... Menjen csak nyugodtan. Nehogy lekésse... Még holnap reggelig a nyakamon maradna, mint ahogyan Bob is tette sok-sok alaklommal!

- Köszönöm, uram... mindent köszönök. Különösen ezt a mai... és a tegnapi felejthetetlen napokat.
- Holnap pihenje ki magát! Szabadnapos lesz... – kiáltotta Mr. Spade.
- Úgy lesz, uram... Köszönöm!

- o -

Franky után becsukódott az ajtó. Sűrű léptekkel haladt ki az esti ködös homályban a temető kapuja felé. Mélyeket lélegzett. Könnyűnek és vidámnak érezte magát. Fogalma sem volt, hogy miért tört rá hirtelen ez az eufórikus hangulat.

Vidáman köszönt és mélyen belenézett a temetőkapuban sült gesztenyét áruló idős néni szemébe. A buszmegállóban álldogáló embereknek is nagyot köszönt és kereste a tekintetüket. Mintha egészen másképpen látta volna most őket...! Ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy mélyen a szemükbe nézhessen. Amikor már a buszon ült, még egy utolsó pillantást vetett a kicsinyke sírkert feliratára: „Temető”... Elnevette magát. – Milyen ostoba elnevezés... – gondolta, majd ugyanilyen derűvel mosolygott a vele szemben ülő diáklányra. Olykor elkapta a lány tekintetét... Sokáig nézett a szemébe, amitől az persze zavarba jött.

Franky azonban ezt észre sem vette. Ő már tudta, hogy miért csinálja ezt. Szeretett volna a létező emberek pupillája mögé behatolni... minél mélyebben, a tudatukba... és talán még azon túlra is...

Amikor leszállt a buszról, már ragyogtak fenn a csillagok. Sűrű felhők úsztak a tintakék, mélysötét esti égbolton. Köztük villantak fel a szikrázó csillagfények.

Franky felhajtotta gallérját, zsebre dugta a kezait. Behunyta szemeit

és mélyeket lélegzett... Élvezte a hideg levegőt, amint szétáramlik a testében. Nem tudott betelni vele. Úgy érezte, hogy magába szeretné szívni az egész világegyetemet... levegőmolekulástól, csillagostól... energiástól, valószínűségi hullámostól... mindenestől.

– Rosszul van, fiatalember? – kérdezte tőle egy idősebb férfi járókelő.

Franky erre ocsúdott csak fel gondolataiból.

– Nem... nem, dehogy. Köszönöm, uram, jól vagyok... semmi bajom. Köszönöm... – dadogta gyorsan és zavartan.

Lassan elindult az őszi, angol, nyirkos levegőben hazafelé... Bele-rúgott egy kavicsba, ami messzire gurult tőle. – Gravitáció!? – elmosolyodott.

Többször felnézett a csillagokra... és nagy-nagy szeretetet érzett magában. Már látszott a lehelete is, méltóságteljesen emelkedett fel a pára az ég felé...

A házuk elé érve még egyszer megállt kedvenc tölgyfája alatt. Az őszt ritkította lombkorona közt kitűnően látszottak a csillagok. Sokáig bámulta vibráló fényeiket.

– Hogy is mondta Mr. Spade tegnap?! – mormogta csak úgy... maga elé. – Igen, megvan:

„ATÉR élni akar... és most éppen bennünket választott...!” A végső mozzanat... hmm – szipogott egy kicsit a nyirkos őszi ködben... majd hirtelen elővette zsebéből a jobb kezét, és előbb benyúlt a szemüvege alá, hogy letörölhesse kicsorduló könnycseppjét a jobb mutatóujjával... utána lassan kinyújtotta a karját az egyik pompásan szikrázó csillag felé, és széttárta a még könnycseppjeitől nedves ujjait.

Mintha csak kezét szeretett volna fogni... valakivel... Lassan megmarkolta a hideg, őszi, esti levegőt, majd szorosan összecsupkította öklét. Mintha kezében tartotta volna a mindenséget.

– Jó éjszakát, Franky 2... Aludj jól! – suttogta. – Holnap találkozunk... Te egy nappal fiatalabb, én pedig egy nappal idősebb leszek.

VÉGE

2016. augusztus

BÁLINT BÉLA

PHYLOS ÉS PSYCHO

PRO BONO PUBLICO

Bálint Béla © 2016

Szereplők:

A Filozófia (Filo)

A Pszichológia (Pszicho)

Az Igazság

Az Igazság gyermeke

Helyszín:

Az ember város utcája

- Mióta ülsz itt? – kérdezte a Filozófia öreg barátját, a Pszichológiát.
- Miért kérdezed most ezt? Fel akarsz bosszantani?!?
- Dehogyan akarlak!
- Hiszen jól tudod, hogy mindig is itt ültem...! Az idők kezdete óta... itt ülök. Innen sokkal jobban látom... őket, az embereket. Testközelből szeretem tanulmányozni a viselkedésüket – válaszolta nagyot sóhajtva... a másik öreg.
- Mit csináltak már megint...? Érzem a hangodon, hogy valami nagyon nincs rendben. Mi izgatott föl...? – telepedett le nyögve a Filozófia a Pszichológia mellé a padra.
- Ugyanazt... újra és újra ugyanazt művelik! – csóválta a fejét. – Érthetetlen...! Én meg csak töprengök itt... vajon mi lehet az oka... miért teszik... időről időre ugyanazt?!? – mutatott maga elé, kissé távolabbra egy bizonyos irányba a Pszichológia.

S, valóban ott feküdt vérbe fagyva az Igazság...! Kiterülve a sötét, nyirkos járdán. Az ember-városi civilizáció futóhomokra épített városának egyik eldugott utcácskájában. A sikátor másik oldalán, egy padon ült a két alak.

- Megölték...!? – ingatta fejét a Pszichológia.
- Már megint...?! – kérdezte a másik, (Filozófia) és dús fehér szakállát kezdte simogatni.
- Kérdezed vagy állítod? A hangsúlyodból soha sem tudom megállapítani... – mondta a Pszichológia.
- Így van ez mindig... Soha nem értik meg! Rendszeresen megölik... az egész családját kiirtották már...! Hiszen tudod... Mi vé-

gignéztük... korszakról – korszakra... Megölték az ükapját Egyiptomban... a dédapját a görögök, Róma meg a nagyapját kínozták meg... az apját meg az inkvizíció...(F)

– Az anyját meg elhurcolták... „elrabolták”... hogy felhasználhassák, kihasználhassák – morogta a Pszichológia.

– Igen! Emlékszem... a ROSSZ Pénz volt az! Utcalányt csinált belőle... bandába verődve könnyen elbírtak a szegény asszonnyal... – simogatta tovább ősz szakállát a Filozófia.

– Igen! Emlékszel? Úgy hívták a bandát, hogy... „kizsákmányoló önpusztítás”... – sziszegte Pszichológia.

– A bandavezért meg... na, hogy is... A fene egye meg, öregszem! Mindig elfelejtem. Ehhh...

– Nem öregszel te, barátom, csak túl sokat tudsz! Ezért jutnak már csak nehezen eszedbe a szavak... Pedig szavak által, fogalmakkal képes az ember megragadni a világot, sehogy másképpen... Esetleg absztrakt gondolkodással, bár azzal már inkább teremti a saját világát, nem csupán megragadja. Így ha szót akarsz érteni velük, jobb, ha nem felejtet el a fogalmakat, amiket használnak. Szóval, én emlékszem, segítek neked, figyelj: „Tökének” nevezte magát az a bandavezér... „halom pénz” volt a beceneve! – harsogta Pszichológia.

– Mennyit hazudott róla az a féreg... (F)

– Nem... nem igazán ő, hanem az ágyasai... a médiák...(P)

– Mind! A nyomtatott és az elektronikus is! (F)

– A bandatagok meg pénzelték... a vezér ágyasait...! Hol a **Mohóság**... hol pedig a **Hatalomvágy**, no meg az **Uralkodni akarás**... Ez a három volt a leggerinctelenebb köztük, a bandában. Istenem, mennyi pénzt adtak az ágyasoknak... csak, hogy félrevezessék saját vezérüket is! – csapott a térdére Pszichológia.

– Mind bandatag... volt. Vezérek akartak lenni! Jókat röhögtek a

főnökükön... aki a kezdetekben még hitt a becsületes munka általi gyarapodásban, a tisztességes tőkefelhalmozásban.(F)

– Azért tették, hogy bemocskolhassák azt a gyönyörű nőt...! Sőt, ez sem volt nekik elég... kihajtották minden este az utcasarokra, hogy az emberi ösztönök lábbal taposhassák! Pontosan tudták, hogy az emberi intelligencia még nagyon kezdetleges, sebezhető, félrevezethető és manipulálható... nekem elhiheted! – legyintett Pszicho.

– Pedig akkoriban már megvolt a gyermeke a szegény asszonynak, Ő...! – mutatott Filozófia a mozdulatlanul fekvő Igazságra. – És most itt hever vérbe fagyva...! A nővérét már évszázadokkal ezelőtt megvakították...!

– Igen! Emlékszem, amikor az anyját elhurcolta a pénzszállító autó... villogott és győzedelmesen szirénázott: ”Tűnjetek az utamból... dőre bádogemberek...” Szinte kihallatszott a dölőfős szirénavisításból... de a srácnak, hála az Égnek, sikerült elbújni! Egyedül nőtt fel! Bujkálva az emberek között! Csak nagyon kevesen ismerhették meg... Ma is alig ismerik néhányan! Úgy látszik, a banda valahogyan mégis rátalált...! Persze létezik mindenhol... áruló! (P)

– Mindig abban reménykedett, ha felnőtt, akkor majd elég erős lesz ahhoz, hogy kiállhasson az emberek elé... és megmutathassa majd magát nekik! Segíteni akart... nem rejtegetett soha semmit. Sokszor nekem is segített... nagyon sokat segített... - merengett el Filozófia.
- Tanítani szerette volna őket... Pedig én sokszor felhívtam a figyelmét, hogy... ez lehetetlen! Majd’ az egész életem azzal telt el, hogy én kerestem őt... s olykor, ha megtaláltam... szinte belém épült, a részemmé, lényegemmé vált az, amit tőle megtudtam! (F)

– Cinikus vagy! (P)

– Csak voltam... ráadásul csupán olykor... de nem mindig! Később már többször is pragmatikus... és most... Igen! Most már igazán bölcs és sokat tapasztalt vagyok... de minek, ha egyszer senki sem

hallgat már rám! Már nem vagyok érdekes nekik... Igaz, nem vagyok túl divatos ennek a felületes társadalomnak... Unalmas vénembernek tartanak. Pedig tudnék még mondani nekik sok érdekeset, tanulságosat... újat... Sőt, ahogyan elnézem őket, most lennek csak igazán szükségük rám! (F)

– Talán pontosan ez a baj velük, az emberekkel... Nem szeretik, ha valaki okosabbnak látszik náluk! Rögtön kigúnyolják... lekicsinylik... szinte irtóznak tőle... azonnal irigykedni kezdenek rá... Te érted ezt!? (P)

– Ajaj...! Hogyne érteném! Voltak olyan idők, amikor le is köpködtek... Máskor meg én voltam a tudományok „királynője”... (F)

– Nem csodálom, hogy leköpködtek. Hááát, nem éppen úgy nézel ki, mint egy királynő... Inkább, fiatalabb korodban valamiféle „szivárványos”-nak hihettek téged... és tudod, hogy milyen a konzervatív szemlélet... Nem csodálom, hogy leköptek! Kell neked mindig azzal hancegged, hogy te vagy a tudományok királynője...! Könnyen félreértik ezek a félműveltek... De komolyan... Te... nem volt neked rokonod ez a szerencsétlen...? (P)

– De bizony! Olykor igen... olykor meg nem... (F)

– Hogyhogy...? (P)

– Én sem voltam mindig tökéletes, sokszor tévedtem... Nem tudtuk mi sem eldönteni igazán az Igazsággal...! Volt olyan, amikor nagy barátság volt közöttünk... évszázadokon át együtt barangoltunk a városok utcáin... Az emberek beszéltek rólunk... sőt, vitatkoztak rólunk! Voltak olyanok is, akik felismertek bennünket... nem is kevesen. Olykor meg összevesztettek bennünket egymással... Tudod, azok a bandatagok... akik az ágyasokat is pénzelik: a Mohóság, a Hatalomvágy és az Uralkodni akarás... Hááát, náluk elvetemültebb energiafoslányokat nem igen ismerek ATÉRBEN! (F)

– Mindenkinek jobb lett volna, ha barátok maradtok... az Igazsággal, mégpedig örökre! Te nem is sajnálsz...? Nem is sírsz miatta, hogy... egészen egyszerűen... mit egyszerűen... bestiálisan kivégezték? (P)

– Hááát... ami azt illeti; nem örülök neki! Tegnap, amikor megtaláltam... itt... éppen az egyetemre siettem... előadásom lett volna... F i l o z ó f i a... Hááát, bizony először küszködtem a könyveimmel. Azóta itt ülök! És csak töprengök... és töprengök...

– Nem is lennél Filozófia, ha nem ezt tennéd! Évezredek óta ezt teszed... ez a lételemed, ez a dolgod... és ez a banda meg csak nem javul... nem változnak... (P)

– Ez a banda nem...! Úgy látszik, „örök életűek”... de az egyetemen... azért már van egy-két tanítványom, akikre tudtam hatni... és elszántan figyelnek rám! (F)

– Ő is szeretett volna hatni rájuk! (P)

– Hát persze, valamikor én is tanítottam őt... azokban a nehéz időkben... Sokszor segítettem, hogy megerősödjön! Nagy „edzései” voltak a szellemnek... Szépen erősödött, kerekedett tanításaimtól az Igazság...(F)

– „Azokban... a nehéz időkben”...??! Ugyan már... Jól tudod, hogy mindegyik az volt a maga módján! A Föld színpada soha nem ígér senkinek sem könnyű „játszmát”... nem is ez a létezésének a célja. (P)

– Hááát, persze! De ez amiatt volt, hogy a banda... összevissza zagyvált rólunk... hogy mindig az adott érdekeiknek megfelelően hazudhassanak az embereknek velünk kapcsolatban! Főleg az a három gazember... minden megrontói! Olykor mi is csak utólag tudtuk meg! Uram, Atyám! Hogy mi mindent terjesztettek rólunk... (F)

– Az emberek nagy része meg elhitte... elbizonytalanította őket! (P)

– Mi mást is tehettek volna?! Hiszen csak a banda hazugságaival

tömték a fejüket... mosták az agyukat velünk, az Igazsággal és a Filozófiával kapcsolatban. Sokan éppen ezért ki is ábrándultak belőlünk! (F)

– Tudod, mit mondok én!? Túl könnyen adták föl...! Gyengék voltak... (P)

– Hát persze! Egyfajta intellektuális választóvonal volt... ez! Ki mennyire vezethető félre közülük. De mindig maradtak... és nem kevesen... akiknek gyanús volt a banda-handabanda... (F)

– Valóban! Sokan hüek maradtak hozzátok! Főként művészek... írók, költők, festők...! (P)

– Igen! Azok, akik személyesen is tudtak találkozni velünk! Ők közvetlenül megtapasztalták az Igazságot, és engem is megértének... Őrájuk már nem tud hatni a tudatosan félrevezető banda-média! Az a baj, hogy ezek a barátaink eléggé szétszórtnak élnek a városok színpadain... Bohócruhákba öltöznek, hogy ne legyenek felismerhetők az ostobák között... nehogy rájöjjön a szürke tömeg, hogy ők bizony szeretik az Igazságot... ráadásul megismerték az Én titkaimat is! No, jó... hellyel-közzel... Ez túl sok lenne a szürke tömegnek... azonnal felkorbácsolná bennük... az a három gazember az irigységet... így a mi barátaink nagyon kiszolgáltatottakká válnának... közöttük! Pillanatok alatt kigúnyolnák őket és azonnal máglyára hurcolnák, kiközösítenék... semmi egyébért, csupán az igaz dolgok kimondása miatt. A banda meg sokkal szervezettebb! Nem gondolod...? Hiszen mindennek sokszor te magad vagy az alapja...(F)

– De igen! Igazad van! Végül is mindennek pszichológiai alapja van! Minden emberi cselekedet visszavezethető rám... Hitlernek és Teréz Anyának is Én vagyok az alap motivációja... cselekedeteik elindítója. (P)

– Benned is dúl a dialektika rendesen, öreg barátom!!! (F)

– Az meg Te magad vagy... No, nem teljesen... de vannak benned

olyan elemek... és vannak rosszabb napjaid! Valld be! (P)

– Mi tagadás! Az igazi érték mégis csak benned lakozik! A pszichikumban, amit te oly jól ismersz... Ismered csínját-bínját... A lélek nagy tudósa vagy Te, barátom... mozzogtatod általa az ember sorsát... sőt, tömegekre vagy képes hatni... (F)

– Igen! A tömegpszichózis! – mosolygott a Pszichológia.

– Ha nem jól végzed a munkádat, bizony mondom, hatalmas pusztítást tudsz végezni köztük... (F)

– És hatalmas segítség is lehetek számukra! Persze ahhoz meg kellene érteniük... engem... általam pedig önmagukat! De ehhez a többségük lusta... Sztereotípiákban „gondolkoznak”... napi algoritmusaik rabjai... A rutin egészen egyszerűen elbutítja őket... és azt hiszik róla, hogy az maga a Tudás...! Pedig az „ő” ember-iskoláik nagy részében csak „beprogramozták” őket! Hiszen többségük csak napi rutinokért kapja a pénzt és nem azért, hogy gondolkozzon... pláne nem kreatívan...! Takarítanak, poharakat mosogatnak... nap-hosszat gépeket vezetgetnek... Rutinná silányul a sokkal többre érdemes életük... Micsoda pazarlás! Ráadásul ezzel a pénzzel csupán a testüket tartják karban... a lelkük karbantartásáig sokszor el sem jutnak! Sokaknak az egész életideje nem elég, hogy felismerje önmagában a pszichét... a saját lelkét! Az igazi énjét! A „belső” embert! Nemhogy még el is gondolkozzon rajta... Pedig ez benne az a minőség, amely ha felismeri időben és gondozni is képes, akkor ez az örökkévaló eleme, az ember egyedi létének... a téridőben. A test metamorfózisa révén alakulhat ki benne... és szökkenhet szárba, hogy majd „odaát”... gyönyörű virágba borulhasson... Tudom, hogy te is megpróbálsz segíteni nekem ebben... de valld be, azért téged sokszor ki is használnak hatalomvágyaik érdekében! (P)

– Így igaz! Becsapnak... sokszor...! Legszebb kincseimet használják fel uralkodni vágyásuk érdekében... De az akkor és ott nem én

vagyok... csak a rólam készített álruha... klón-jelmez! Rám hivatkoznak és... tudod milyen egyszerű félrevezetni a tudatlanokat... (F)

– A tanultabbakat már nem olyan egyszerű, és nem is tudják már mindig elhülyíteni őket! (P)

– Igen! Amikor ezt látom, akkor én mindig nagyon boldog vagyok! Ez ad értelmet a munkámnak... egyáltalán, a létezésemnek... Sokszor, amikor nagyon nagy baj fenyegette az embereket... a banda aljas összeesküvései miatt, akkor nagyobb erővel léptünk fel a báráttal... Igazsággal... és... és most fogalmam sincs, hogy egyedül mire fogok menni... nélküle...?!? (F)

– Azért én emlékszem... megoldottad már ezt néhányszor! (P)

– Nem! Nem én oldottam meg... ehhez én egyedül már nagyon kevés lennék... hiszen ismered őket!?? A szerencse az volt, hogy mindig kiderült, hogy maradt egy vagy több utód... „örökös” az elpusztított és meggyalázott Igazság családban... (F)

– Nekem is úgy tűnik, hogy kiirthatatlanok... Eléggé szaporafajta... még, ha sokszor titokban is kell maradniuk... de azért mintha mindenhol ott lennének... szinte észrevétlenül. (P)

– Éppen azért, hogy kipusztíthatatlanok lehessenek! Titokban tartják az utódaik születési idejét... helyét... Soha nem tudjuk igazán, hogy éppen hol születik meg az Igazság! Hiszen belőlük lesznek az emberi világ nagy tanítói, művészei! Ők is rákényszerülnek olykor a jelmezre, és álruhába öltöznek... tudósak, írók, költők... művészek! Persze emiatt a banda sokszor nagy bajba kerül... Pedig hidd el nekem, sokszor égen, s földön keresik, kutatják őket... az igazság írmagjait, hogy még időben lecsaphassanak rá... ellehetlenítsék, nevetségessé tegyék... eltereljék róluk a figyelmet, agyonhallgassák...! (F)

– Hogy kipusztíthassák vagy kurvát csináljanak belőle... (P)

– Hidd el nekem, elég bölcs vagyok már ahhoz, hogy lássam és megértsem, nagy itt a harc... öldöklő a küzdelem... és az idők kezdete óta folyik... és így is lesz az idők végezetéig...! (F)

– Tudom! Értem folyik a harc... Valójában értem! A pszichéért... a lélekért, a lelkekért! (P)

– Sakkjátszma...! Nagyon nagy a tét! (F)

– Nem egészen! A sakkot csak két fél játszhatja... a többinek, kuss! Csak világos... és csak sötét bábukkal... A dolgok és a belőlük felépülő folyamatok azonban nem csupán fehérek és feketék! Nem csupán Isteniek és ördögiek... tisztán gonoszak vagy tisztán jók...!(P)

– Hanem?(F)

– Hanem... leginkább EMBERIEK! Az ember az, aki valóban játszsa a JÁTSZMÁT! Ráadásul a saját, önnön játszmáját!!! Ő az igazi sakkjátékos! Az abszolút sötét jelenségek és az abszolút világos, fehér... tiszta folyamatok **csak bábuk**... figurák... **választható alternatívák**... nem egyebek!

De a döntés az emberé... a valódi sakkjátékosé...! Ő küzd önmaga ellen és ugyanabban a pillanatban önmagáért is! (P)

– Ahááá... azt hiszem értelek... a híres SZABAD AKARAT...! (F)

– Igen barátom, a szabad akarat az, amely az embert önálló sakkjátékosrá képes tenni...! A nap, a hét... a hónap... az év minden egyes pillanatában, percében, sőt másodpercében... iszonyatos mennyiségű információ zúdul az agyára! Az agy pedig rendszerez... csoportosít, fájlokba tömörít... elemez... összekapcsol különböző „mappákat”... ezáltal kombinál... akár még kreatív is lehet... No, persze nem mindenki használja ki az agyát ennyire! De mindenképpen benne van a lehetősége...! Vagy él ezen adottságával vagy nem... még ezt is eldöntheti! Az ember nem tagadhatja le, hogy Ő dönt! Benne van a szabad akarata! (P)

- És a körülmények...? A kényszerítő körülmények...?! (F)
- Ugyan már! A körülmények csak hivatkozási alap... Legtöbbször a gyenge emberek próbálnak meg takarózni a „körülményekre” való hivatkozással... A körülményekre való hivatkozásuk leginkább a kibúvó keresése... nem egyéb! Ők igazából gyengék...! Ebből a szempontból a körülmények indifferensek! A „körülmények” nem egyebek, mint kihívás! Megoldandó feladat! Döntési kényszer! (P)
- Ha te mondd...! (F)
- Igaz, a körülményeink bizony egyáltalán nem egyformák! Ki ide... ki pedig oda születik... Valakinek van szerencséje az élet dolgaihoz, megint másoknak pedig nincs...! Van, akiknek eleve jobban állnak a figurái az életük sakktábláján... és vannak, akik eléggé hendikepes élet-mátrixba pottyannak! Mégis embernek kell maradni, barátom, nincs és nem is lehet kibúvó! S, a legfontosabb, hogy minden helyzetben ott lakozik az emberben a SZABAD AKARAT... Élete minden egyes percében döntenie kell, hogy jobbra fordul... vagy balra! A munkahelyén, a családjában... a baráti körében... nap, mint nap! (P)
- Olyanok, mint a focisták! (F)
- Hogy jön ez ide...? (P)
- Semmi... semmi... csak egy hasonlat! Hogy jobban érthető legyen... Figyelj! Megmagyarázom... A focistáknak is a mérkőzés kilencven percének bármelyik pillanatában döntenie kell... és HELYESEN kell döntenie... ráadásul sokszor a másodperc tört része alatt... és a meccs az ő saját döntéseiknek helyessége vagy éppen helytelensége alapján folyik tovább... rossz vagy jó, azaz helyes irányba... Iszonyatos koncentráció kell hozzá... hatalmas pszichikai és intellektuális feladat is... kombinálni... térlátás... geometria!(F)
- Értelek! Remek példa... hellyel-közzel ki is fejezi azt, amiről az imént beszéltem! A sport megedzi a testet... (P)

– Az életünk „focimeccse” pedig a testet, de leginkább a LELKET... a lelkünket...! Vagy kialakítja bennünk a lelket vagy nem sikerül neki! A játékidő pedig nem kilencven perc, hanem az egyén életideje...! Vagy létre jön bennünk az az entitás, amit léleknek nevezünk... vagy sokakban örökre „besül”... nem képes fejlődni... Sőt van, akikben ki sem alakul... így a test elernyedését követően nincs is semmi bennük, ami tovább élhetne...(F)

– A rossz „mag”... (P)

– Pontosan! A rossz mag soha nem kel ki! De sokakban megmozdul valami... kiegyenesedik és akár meg is erősödhet... Felfelé tekint... és a halála napján már elég erőssé válik ahhoz, hogy indulhasson is... önállóan folytathassa útját...! Jární tanul, mint a kisgyermek... de már nem „itt”...! Miként a Földre születésekor a kisgyermek elhagyja az anyja testét, akképpen hagyja el lelkünk is a Földi létünk létmembránjában „lejátzott” anyagi létünk meccsét...!

– Levonul a „pályáról”!

– Dőreség lenne azt gondolni, hogy a természetben csupán elemek... részek vannak... hogy csupán pontok halmaza az egész... Nem, barátom! Egyáltalán nem így épül fel a természet! A Természetben folyamatok vannak... sőt, folyamatok épülnek egymásra... a létezés membránját folyamatok szövik át... sőt, folyamatok építik fel magát, a Létezést is! Folyamatokban kell gondolkoznod, ha igazán meg szeretnéd érteni. A Természet nem egymástól elszigetelt pontok halmaza, amely ilyen-olyan ábrákat képes rajzolni elektron és atommag tollakkal a téridőben... Nem, ez csupán a díszlet... a lényeg... a valódi összefüggésrendszerek valójában folyamatok rendszerei, amelyek egymásba kapcsolódnak és hatnak, sőt visszahatnak egymásra... Remekmű! A Természetben minden mindennel összefügg... (F)

– Ezt nehéz lenne kétségbe vonni! Ha csak nem aljas az ember anynyira... mint ezek a bandatagok... Ők pénzért bármit kétségbe vonnak! (P)

– Éppen ezért, ha logikusan gondolkozunk, nem állhatunk meg az ember 9 hónapos, az anya méhében eltöltött kifejlődési idejénél! Az ember ennél sokkal összetettebb lény, sokkal bonyolultabb és sokkal nagyobb kincse ATÉRNEK... mintsem, hogy nála ott a születésekor... hopp... abban a pillanatban minden véget érjen... és huss, szaladj... tanulj meg enni, inni... önállóan járni, játszani... tanulni... dolgozni... és egyszer csak... bummm... vége! Ennyi volt! Függyöny... Halál! Egy nagy és buta, alapjában véve értelmetlen játékféle lenne az egész... Sőt, hülyeség! Az emberi élet is sokkal inkább egy valószínű, hosszabb folyamat része kell, hogy legyen! (F)

– Arra való, hogy a szabad akarat által... életidejében rákényszerített döntéseinek sorozata révén képes lesz-e magában kialakítani egy sokkal magasabb szintű létformát... felépíteni benső önnön magát... a saját lelkét elkészíteni és felkészíteni az örök útra! (P)

– Az anyagi testhez már nem kötött öntudatát...! (F)

– Gyönyörűen összegzel, barátom! (P)

– Elvégre ez a dolgom! (F)

– A sakkjátszma tehát nem egyéb, mint... maga az életünk! Mindenki a világos bábuval szeretne lenni! S, tudod mi az egészben a szép?!? Azzal is kezd! Mindenki a világgal kezdhet... Gondolj csak bele, mekkora előnyt ad a Természet! Milyen önzetlen! Kérdezd csak meg őket... Senki sem választaná nyugodt szívvel a sötétet!

A sötét bábuk pedig egész életidőnkön át, mindig, folyamatosan és szakadatlan „lépnek” e l l e n ü n k... Nekünk pedig reakciókényszerünk van! Érted??? A „sötét” nem egyéb, mint egy program... amely egész életünk során jön velünk szembe. Válaszolnunk kell

minden egyes kihívására... a szabad akaratunkon alapuló döntéseink segítségével! Egy pillanatig sem lanyhulhat a figyelmünk, mert a sötét azonnal csapdába ejt... és akkor vége a dalnak... kiestél...! Jön a rossz irány... és sokszor elég csak egyszer rosszat lépnünk... és jön a dominó elv. Borul minden... munka, karrier, magánélet, család...! A sakk... akarom mondani az emberi élet már csak ilyen!(P)

– Azért sokszor a játszma... azaz az életünk sokszor felkínál egy úgynevezett második esélyt... önzetlenül... Ha buktál, rosszul döntöttél... mert összeesküdött ellened minden, ám te alapjában véve nem vagy gonosz... tudatosan gonosz, akkor egyszerűen csak... „évismétlés”... Nézzük mennyit tanultál az esetből...! Nagyon finomra hangolt rendszer ez, barátom! Majdnem mindenki, aki így járt megkapja ezt a lehetőséget... (F)

– Igen, ez igaz! Tagadhatatlanul nagylelkű velünk... hiszen neki nem az a célja, hogy legyőzzön, hanem, hogy megtanítsa jól „sakkozni” bennünket... minden egyes szituációban, amelyeket a sötét figurák teremtenek számunkra!

Ám sokan ezt a második lehetőséget már nem veszik észre... esetleg csak későn! Nem ismerik fel egy adott élethelyzetükben az újabb esély lehetőségét... a jó döntések meghozatalához... Így „elgombázzák” az életük kínálta második esélyt is... Menthethetlenek! Kevés hozzá az intelligenciájuk! Pedig a sakk elképzelhetetlen bizonyos szintű intelligencia nélkül. A parti pedig nem áll meg, folytatódik... tudod... show must go on... Rádásul állandóan változik! Nincs abszolút vesztes és abszolút nyertes helyzet... Elég egyetlenegy rossz lépés és fordul a kocka!!! (P)

– Mégpedig sokszor villámgyorsan... akár az egyik másodpercről a másikra... Máskor meg lassan, szinte észrevehetetlenül szövődik a

következő életfeladat körülöttünk... akár éveken át, és a legkedvezőbb pillanatban csap le ránk! Puff... és neked, barátom ott döntened kell! Sokszor egy pillanat alatt, mint a focistának... vagy az autóvezetőnek... adott a helyzet... az élet helyzet. Sokszor pedig te is szövögethetsz terveket... megvalósíthatsz dolgokat... jól vagy rosszul! Vagy engedi a „Sors” nevű szoftver, hogy megvalósítsd őket, vagy kinevet... a terveiddel együtt! Ám mindenképpen a te döntésed lesz, barátom! Ezt a mennyek kapujában már nem tagadhatod majd le, mert ki fognak nevetni az Angyalok! Nem magyarázkodhatsz... nem beszélhetsz mellé... Minden a te döntésed volt... nehezebb vagy könnyebb élethelyzeteidben, de barátom, TE voltál az, aki így vagy úgy döntöttél...! Hiába ölte meg ŐT... most a mohóság, a kapzsiság... a hatalomvágy... Ő feltámadt és ott fog várni rád a kapuban... és hatalmas súllyal nehezedik majd minden egyes földi-játékosra... lélek-kezdeményre, testét hátrahagyó, elhunyt emberkére... (F)

– Sőt, még a „súgó” is a rendelkezésedre állt! A Természet nem csak, hogy tanít sakkozni, hanem engedi, hogy a világgal Te kezdj... Ha véletlenül... és nagyon fontos, hogy nem szándékosan (!) rontasz, akkor ad még egy újabb esélyt... és odateszi melléd a „súgót”... Csak legyen füled a hallásra! Tudod... Ne ölj! Ne kívánd felebarátod...(P)

– Ho-hóóó! A Tízparancsolat! (F)

– Az bizony... A „játék”- szabály! (P)

– Több ez annál! Ez egy egész életstratégia is lehetne! (F)

– Az biztos, hogy nagyban megkönnyíti a dolgod... persze csak ha komolyan veszed, és képes vagy betartani... legalább a legszigorúbb részeit... (P)

– Bizony, a természet folyton korszerűsít, modernizál... újabb és

újabb szériákat, fejlesztéseket dob „piacra”... egyre korszerűbbeket, hogy minél jobb hatásfokkal birkózhasson meg a „sötét szoftverrel”... amely az idők kezdete óta szembejön vele...! Így lett megalkotva... az állandó jobbító szándék.

Az első példányaink, az előember... mi tagadás, nagyon „fapados” modell volt, majd... emlékszel, azt hittük akkoriban, hogy a neandervölgyi szériánál jobb nincs...!! Ám a fejlesztés nem állt le... és soha nem is fog! Mennyi újítást tartalmazott például a cro magnoni modell az előzőekhez képest, és most... itt van ez a „full extrás” Újkori Ember...! Mennyi kényelmet kapott általa a benne üldögélő lélek - kezdemény, hogy fejlődhessen egyre jobban és jobban. Ez bizony maga a Kegyelem... barátom. S a fejlesztés lázasan folyik tovább az evolúció tervezőasztalán... nincs megállás...

Vagy képes lesz az agyában lévő, önmaga szoftverét korszerűsíteni, hatékonyabbá tenni az újabb és újabb kihívások korrekt és gyorsabb megoldásához... vagy egyszerű parazitaként pusztul el a téridő színpadán... korszerűtlen modellé válva... Azaz mondhatnánk, hogy valóban fejben, saját mentalitásában dől el minden!

Panta Rhei... minden mozog... nem csupán a csillagászok szerint, hanem a psziché is változik! A mentalitás, a benső fejlődése mozgatja csak igazán a társadalmi szintű mozgásokat...! Az igazi katalizátor a benső psziché fejlődési szintje... illetve annak mozgása! Fejlődni kénytelen az őt ért kihívások által! Így a pszichét, a lelket hordozó test is fejlődik, változik... S, a sok kis testecske által alkotott „halmaz”, a társadalom is olykor hatalmas változásokon megy át! Szerencsére...! Amikor már elég kis ember-egyedben értek meg a „dolgok”, akkor egyszerre kívánnak változtatni mindazon, amiben ezidáig éltek... Ám, az addigi összefüggések már nem szolgálnak magasabb szintű, jobb vágyakat!

A díszletek sem maradhatnak örökké... hiszen maga a színpad sem

az! Tudjuk jól, hogy Rómát sem a barbárok pusztították el, hanem önmaga fejlődni már nem képes jelleme... Bár évszázadokig agonizált még, a végső tördőfést a szellem, az intelligencia fejlődési vágya adta meg számára! S a szellem neve éppen akkor Leonardo volt...! A reneszánsz, a racionalizmus... a tudás forradalma szabaddította fel azokat az energiákat, amelyek még ma is meghatározóak az emberek életében.(F)

– Szellemesen foglaltad össze! Ezt vártam tőled... (P)

– Köszönöm! – mondta Filozófia és lassan, öregurasan megindult a lélek nélküli, tudatlan emberek által megölt IGAZSÁG teteme felé...

– Mit csinálsz? – kérdezte Pszichológia.

– Megnézem a zsebeit...

– A zsebeit?? – csodálkozott el Pszichológia.

– Igen! Oda szokta elrejtteni... (F)

– Elrejtteni...?!? (P)

– Igen! Azt a bizonyos „varázseszközt”. Először minden ember fél tőle, de azután gyorsan kijózanodik, felébred általa abból a mámorból, amelybe a banda mákonya lökte bele a tudatukat... (F)

– Uram, Atyám! Valami „kábszer”... fű?!? Tudtam...!!! Tudtam, hogy valamivel tudatosan mérgezik őket... ezeket a szerencsétlen embereket, hogy visszamaradjanak a szellemi fejlődésben... hogy a lélek nehogy egészségesen fejlődhessen ki bennük... Ezáltal tudnak létrehozni egy csomó bamba klónt... akiken azután már sokkal könnyebben uralkodhat a gonoszságból táplálkozó, uralkodni vágyó hajlam! A Mohóság, a Hatalomvágy... borzasztó ez a „banda”, ezek mindenre képesek...!

– Nem! Nem az, amire te gondolsz, barátom! Ez nem valamiféle szellemi vagy intellektuális magzatelhajtás... Á, dehogy... Ennél

már a sötét oldal bábuja is okosabbak. A drogokkal, amire te gondolsz, már igazán csak a legalacsonyabb szintű intelligenciával bíró egyedeket képesek még lejjebb nyomni, szellemileg elzsibbasztani... tudod, a társadalom tócsarákjait... még, ha örökre is...

Nem, ez nem az! Sőt... inkább ez az ellenkezője!

– Az ellenkezője?!? Nem értelek...! (P)

Közben Filozófia, amúgy öregurasan, kissé nyögdecselve leguggolt a szerencsétlenül járt Igazság teteme mellé, és óvatosan tapogatni kezdte a zsebeit, az Igazság ruházatát. Hiszen a közhiedelemmel ellentétben mindig is volt ruházata... Hogyisne! Ha meztelen lett volna, akkor mindenki könnyedén felismerhette volna. A gonosz bandatagok is... Sokkal célszerűbb volt ruhában járnia...

– Jól helybenhagyták...! Gusztustalan dolgokra képes a gonoszság! Elképesztő! Remélem, Isten látta ezt...!(F)

– Hogyne látta volna! Az élet, a sors hosszútávon mindig igazságos...(P)

– Mondd ezt ennek a szerencsétlenül járt Igazságnak... Pfúú... csupa vér itt minden! Itt sincs...! Nem találom... talán itt... Hopp! Ez az! Megvan... Tudtam...! (F)

– Mit tudtál, vén bolond!?! – rikácsolt Pszichológia, még mindig a padon ülve. Öregedő térdeit masszírozgatva. (P)

– Csak összetörték! Elvinni nem tudták... Hála Istennek! – nyögött fel Filozófia és lassan felállt, kiegyenesedett... – Biztosan megzavarta őket közben valaki... Nem volt idejük megkeresni és végleg elvinni... Ezt múltkor sem bírták megszerezni...!

– Múltkor...? Az Isten szerelmére, beszélj már érthetőbben!

– Igen! Róma bukásakor...!

– Az nem „m ú l t k o r” volt, vén bolond... az még az Ókorban

volt...(P)

– 1789. július 14-én is megpróbálták... Akkor is csak a „Rasoir National” gyártásáig jutottak el... Igaz, hogy azt sorozatban gyártották... vagy két éven át! (F)

– Hmm...! Kezdem sejteni! A Grande Terreur...! Vox populi, vox Dei... (P)

– Pontosan! Túlfeszítették egy kicsit a húrt... De hála Istennek..., ismét nem tudták megszerezni!

– Hol volt?

– Micsoda...?

– Hát, amiért odamásztál...! Hihetetlen...

– Ja... ez! Hát az öklébe szorította... az öklét meg a szíve fölött tartotta... Én meg a zsebeiben kerestem... tényleg öregszem...! – hümmögött Filozófia.

– Mi az?! Mondd már...!

– Ez...! – nyitotta ki tenyerét, miközben visszacsoszogott a padhoz... és szuszogva leült.

– Egy tükör...!

– Mi más lehetne...! Az idők kezdete óta próbálják elvenni tőle! De valahogy a sors soha nem engedte, hogy megkaparintsák. Azt hiszem, ő... az Igazság, a lényegét veszítené el, ha ezt meg tudnák semmisíteni a kapzsi bandatagok: a Mohóság, a Hatalomvágy és az Uralkodni akarás... Tényleg ezek hárman a legveszélyesebbek a sötét bábukat mozgató szoftver kezében. Ezek jelentik a legnagyobb veszélyt a nyiladozó lelkű ember-palántákra. A lélek-triatlon... vagy sikeresen átjut rajta vagy elbukik... Kizárólag ez a kis kincs áll az útjukban a gonoszoknak – mutatott a kicsinyke tárgyra –, hogy véglegesen megszerezhessék a hatalmat az emberek fölött...(F)

– Értem! Ha ezt meg tudnák szerezni az Igazságtól, akkor... akkor győzött a sötét bábu... (P)

– Jól érted! Ez a kicsinyke, ám igen hatásos eszköz... Nos, hatásfokát tekintve, szerintem ez Istentől való! Az Igazságra bízta még valamikor nagyon-nagyon régen... hogy védje meg az emberi teremtményeket vele attól, hogy örökre a sötét figurák rabszolgaivá váljanak...!

– Ezzel...?! Miképpen? Elképzelni sem tudom... (P)

– Jaj, dehogynem...! Hiszen Te, a Pszichológia ne értenéd...? (F)

– Várj csak... igazad van! Azt hiszem, sejtem... (P)

– Biztos vagyok benne, hogy jó nyomon vagy! Az emberek ugyanis nagyon jól ismerik az igazságot! Sőt minden helyzetben tudják pontosan! Bennük van... mégpedig csálhatatlanul! Pontosan tudják minden egyes szituációban... családjukban, munkahelyeiken... vagy éppen az országukban kialakult helyzetekben, de még nemzetközi szinteken is, hogy mi az igazság! Mégsem ezt cselekszik... mégsem ezt mondják... mégsem ezt hangoztatják... mégsem állnak ki mellette... Sokszor torkuk szakadtából kellene ordítaniuk az igazságot!

– De többnyire nem ezt teszik...! Miért? Valamilyen mentális betegségük miatt... talán? Itt vagyok ÉN, a pszichológia...! Nem lehetnek ennyire betegek... (P)

– Érekből...! Az érdek az, amivel legyőzi bennük az igazságérzetet a sötét triumvirátus... Haszonelvűség, mohóság, kapzsiság... de olykor csupán a létbiztonságuk érdekében, csak a családjaik megélhetése érdekében nyomják el magukban az igazságot!

– Mégis csak rám lesz szükség... – hümmögött Pszichológia. – Hiszen rájuk kényszerített, tömeges szintű, mentális, érzelmi és értelmi elfojtásról van szó... Értem! De, hát... de hiszen, akkor ezt valahogy kompenzálják... azaz kompenzálniuk kell... vagy kellene...?! De hogyan...? Kibeszélniük kell... ám éppen azt nem engedik, hogy megtegyék vele! Titokban tartatják velük a gonoszok...

mégpedig úgy, hogy az saját döntésüknek tűnjön...

Uramisten! Ez ám a csapda a sötét bábuk részéről...! Mennyi, de mennyi lélek elkárhozhat így...! Csak úgy aratja a lelkeket általa a sötét figurákat mozgató „játékos”... Habár sokat, ám sokkal gyengébb termést takarít be ezzel az ócska trükkel, mint a világos bábuakat mozgató erő. Ő kevesebb, ám annál értékesebb lelkeket arat... Mennysiség vagy érték...? Minőség...! (P)

– Mondom, hogy érted! Sőt, túl jól is érted, barátom! Ugyanis az Igazság sem szokta túl könnyen adni magát! Az ő eszköztára sem kevésbé jelentős...(F)

– Megvan! Itt léphet be a lelkiismeret...! (P)

– Ez már a Te dolgod, jó öreg barátom... a Pszichológia mezejére kerültünk immár! (F)

– Szépen vezettél rá! Köszönöm neked! A tükör az, amelyet – az olykor ártatlanul is – a sötétek csapdájába esett kis lelkeknek mutat meg az Igazság!

– Pontosan!

– Tényleg zseniális! Odatérdel elébük és az arcuk elé teszi...! Semmit nem csinál egyebet, nem korholja le őket, nem szidja le őket, nem tart nekik beszédeket az erkölcsről... csak állhatatosan az arcuk elé teszi... Ezáltal ez a módszer egy olyan katalizátorrá válik, amely az emberkéek nyiladozó lelkében hasznos folyamatokat indít el, amelyek egy életen át nem fogják őket békén hagyni! Elindítja bennük a lelkiismereti mozgásokat... (P)

– Innentől kezdve lép be a... (F)

– Igen! A régi ismerősünk... (P)

– A szabad akaratok... Két választásuk marad. Vagy megpróbálják egy életen át elhessegetni, letagadni, lehazudni - még saját maguk elől is - a velük valóban megtörtéteket, a tévedéseiket – amelyek egyébként megbocsájthatóak lennének a bizonyos második

eséllyel... Ebbe persze egyesek bele is örülhetnek... hiszen éppen csírázni készülő lelkük kerül olyan erős inhibitor, fejlődést gátló mérreg hatása alá, amely többé nem teszi számukra lehetővé a lélek pompázatos felépülését. Mások pedig önmaguknak is hazudva élnek le hátra lévő éveiket... de erre az esetre általában bűnbocsánat nem szokott lenni, ugyanis nincs minek megbocsátani... hiszen a lélek, a lelkiismeret csírája sincs meg ezekben a „bádogemberekben”, nem hogy a lélek!

Vagy a másik és jóval üdvösebb választás alapján feladják lelki-bujkáló életmódjukat, és megvívják – olykor nem kicsi – harcukat azzal a sötét hálóval, amelybe befogták őket, és akár egy életen át is vergődhetnének benne!

Ebben az esetben azonban győztesként fogják elhagyni a pályát... Sőt, egyfajta hősként ünneplik őket... valahol a „másik oldalon”, az anyagtól beárnyékolt térrész oldalán túl... Soha többé nem zsarolhatja őket a „sötét-oldal”... Szabaddá vált lelkük és értelmük, többé nem tartozik alávetett akarat nélküli rabszolgaként a butaság birodalmához. Ők immáron... legyőzték! (F)

– Ez a legnehezebb! Önmagukból, szabad akaratuk segítségével eltávolítani a sötétség által kivetett csapdát, a hálót, amely ha nem elég erősek és elszántak lelkileg... mentálisan, akkor örökre megbénítja és fogságban tartja majd őket! (P)

– Mondtam neked, barátom... még a múltkor...(F)

– Tudom... amikor Giordano Bruno-t égették... – mosolyodott el Pszichológia. (P)

– Igeen... pontosan... illetve lehet, hogy akkor is! – hebegte egy kissé zavarodottan Filozófia. – Mondtam, hogy hatalmas a harc a lelkekért... a küzdelem örök, amíg ember él és játszik a Föld nevű színpadon... (F)

– Lám-lám, az ember-városok utcáin nem is csupán emberek, hanem sokkal mélyebben értelmezhetően, bohócruhákban... orvos-, munkás-, tűzoltó-, miniszter-, buszsofőr- és tanárjelmezekbe öltözött sorsok sétálgatnak vagy éppen sietnek nap-nap után dolgukra... Bennük pedig hatalmas küzdelem folyik a nap minden másodpercében. Mindenegybes emberben! Nem tudják, hogy mikor csap le rájuk a sors egy újabb helyzettel... egy meglepetés döntéskényszerrel... amelyben döntenüik kell sokszor azonnal... és ami legfontosabb, hogy helyesen, hogy jól! (P)

– Sok az üresfejű közöttük... sajnós. (F)

– Hát persze...! Elfogult vagy! – nevetett fel Pszichológia. – Azért, mert mindenki nem tanul egyetemes filozófiát, azért még egyáltalán nem bizonyos az, hogy üresfejű...(P)

– Jó... Igazad van! Akkor módosítom az előbbi véleményemet. Nem az az igazi baj, hogy sok közöttük az üresfejű... hanem az „üres szívűek” jelentik az igazi problémát! Belőlük soha sem lesz Albert Schweitzer, Schindler, Gandhi... vagy Teréz Anya... Pedig... Istenem, milyen jó lenne! (F)

– Lám-lám, együtt megértettük, hogy ugyanaz az Isten miképpen teremthet Napóleont, Hitlert vagy Sztálint... és ugyancsak ő teremti meg Gandhit és Teréz Anyát is... Minden Földre-született emberi lény maga dönti el... egyedül saját maga, hogy melyik utat választja majd... hogy melyik útra lép. (P)

– Látod az Igazság erejét... Itt fekszik az Igazság vérbe fagyva a Mohóság, Önzés, Kapzsiság által legyilkoltan... Csupán ez a kicsi eszköz van nálunk... ami tőle származik, és amiért évezredek óta folyik a harc... a tükre... az Igazság tükre... és mégis mennyivel tisztábban kezdjük megérteni emberi dolgainkat! Szavamra mondom, tényleg hatalmas ereje van az Igazságnak! (F)

– És mi lesz most? (P)

- Hogy érted ezt? (F)
- Hát mi... hogy is mondjam... mi tudományok vagyunk... ugye!?! Az emberi, önmagáról való gondolkodás attribútumai, szellemi eszközei... érted!?! (P)
- Erre most jössz rá?! – nevetett fel Filozófia. – Most aztán tényleg „nagyon újat” mondtál...
- Nem úgy értem! Ne komolytalankodj! Ki látott már vicces filozófiát...! Figyelj inkább rám! Nagyon fontosat akarok mondani... Tehát, mi lesz a tükörrel?! Nálunk nem maradhat! (P)
- Az ám... tényleg... – vakarta meg a fejét Filozófia. – Erre a tükörre az embereknek van egyre nagyobb szüksége. Nélküle elvesznek örökre. Egész egyszerűen szabad prédájává válnak a sötét szoftvernek... Nem lesz, ami stimulálja bennük a lelkiismeretet! Lelkiismeret furdalás nélkül fognak elkövetni ostobábbnál-ostobább gonoszságokat, miközben fogalmuk sem lesz róla, hogy milyen embertelen, gátlástalan bűnöket követnek el...! Azt tesz majd velük a sötét bábuk a „mozgató”, amit csak akar... Soha nem fogja arra kényszeríteni őket senki, hogy belepillantsanak az Igazságba...! (F)
- Akkor bizony elvesztek az emberek... a teremtmények... örökre!?! (P)
- Nézd csak... figyelj csak...! Csendbe légy! – suttogetta Filozófia. – Ott, látod...?! Látod...?
- Mit? (P)
- Nem mit, kit! (F)
- Ó, azt a kis gyermeket... Milyen óvatos... milyen ügyesen jön. Mit jön... lopakodik... oson... Ha nem szólsz, észre sem vettem volna... De miért? Ki ő? Ismered talán? (P)
- Nem! De nézd csak... Mit csinál ez a gyerek!?! Odatérdelt Igazság teteméhez... (F)

- Hullarabló...?! Gyere, fogjuk meg...! Mit képzelsz ez? Meggyalázza az elhunytat... (P)
- Várj! Ne kapkodj...! Nézd csak, zokog... miközben sírva keres valamit... Az Igazság ruháit kutatja át...(F)
- Pontosan, úgy ahogyan Te tetted... néhány perccel ezelőtt...! (P)
- Nem lehet...! Ezt nem hiszem el! Ez nem lehet igaz! (F)
- Mi? Mondd már... mire gondolsz!? (P)
- Nézd, ahogy megcsókolja a homlokát... (F)
- Tényleg...! Csak nem!?! Mondd, hogy arra gondolsz, amire Te gondoltál... (P)
- Arra... arra... De most erre nincs idő! Kerülj mögé... addig én lekötöm a figyelmét! Nem engedhetjük elfutni... hiszen Ő a FIA..., ő az Igazság gyermeke... és a tükör... az Igazság tükré nálunk van! Pedig őt illeti meg...!
- Értem! Rendben van! – s a Pszichológia máris eltűnt a sikátor homályába.
- Mit csinálsz ott, fiam! Mit keresel ott...? – szólalt meg hangosan Filozófia.
- Én, én, semmit... csak tudja... tudja... ő az Apám! – hátrált egy kissé megszeppenve a sikátor homályába vissza a gyermek. S, közben a tekintete villámként cikázott és méregetni kezdte Filozófiát.
- Ne menekülj el! Nem bántalak! Segíteni szeretnék neked... Van nálad valami, amit kerestél... Az csak téged illet... egyedül téged! Hiszen te tudsz csak igazán mesterfokon bánni vele...(F)
- Ki maga? – kérdezte a fiú.
- Az most egyáltalán nem fontos... habár Én vagyok a tudományok királynője...!
- Hát persze... ő a tudományok „királynője”... – lépett elő nevetve a sikátor mélyének sötétjéből Pszichológia, és megragadta a gyermek karját. – Tudod, fiam, a látszat sokszor csal! De te úgyis jobban

tudod ezt, mint mi ketten, ezzel a vén megszállottal.

– Engedjen el! Mit akar tőlem... és maga ki? Két megbolondult öregember...

– Bár jól tudom, hogy egyáltalán nem hasonlítok egy királynőre, de az emberek, akik szerettek és szeretnek még ma is, így hívnak! (F)

– Igen! Megismerem már magukat! Két remek Tudomány... – nyugodott le a gyermek hangja. – A Pszichológia és a Filozófia... Bocsanat, hogy az előbb bolond vénembereknek neveztem önöket, de itt az ember-város sikátoraiban még mindig túl nagy a sötétség... Bár, drága, jó Anyám bekötött szemmel is elég jól eligazodott közöttük...

– Sőt! Mindennél jobban ismerte őket...(P)

– Önök okosak! Ugye tudják, hogy mit keresek...?

– Igen, tudjuk. Nyugodj meg, megtaláltam. Apád szorosan tartotta a markába... élete utolsó pillanataiban is. A szíve fölött volt az ökle, amikor megtaláltam a kezében... Tessék, átadom neked... sajnos megrepedt... (F)

– Nagyon szépen köszönöm! – kapott a gyermek villámgyorsan a tükör után, egy kicsit nézegette, majd gyengéd óvatossággal kis zakója alatti zsebébe csúsztatta. – Apám azt mondta, hogy önök sokszor munkálkodtak együtt... – nézett Filozófiára.

– Így igaz! Most már mi fogunk majd... te meg én! Nem csak Apáddal, hanem nagyapáddal és dédapáddal is együtt próbáltunk meg mindent a legjobb tudásunk szerint, hogy a lelkek ne a sötétségben éljenek tovább... hanem tisztán láthassák, érezhessék az Igazságot és értsék, hogy mi és miért történik velük a Föld nevű színpadon...! (F)

– Én viszont sokszor kerestem Apádat! No, de hát ez volt a munkám... A lélek bugyaiban mindig nagy öröm volt, ha egymásra bukkantunk! Különösen az én részemről volt szakmai győzelem!

- Akkor Ön a Pszichológia!
- Pontosan, kis barátom. Megtiszteltetés a részemről, hogy személyesen is megismerhetlek.
- Önök jóval idősebbek és ezáltal tapasztaltabbak, mint én... Mondják meg, hogy most mit tegyünk? Hogyan tovább?! Apám sokszor mondta, ha valami történne vele, akkor hallgassak Önökre...
- Egyszerű! Hallod...? Ott lent, a siralom völgyében... miképpen mulat a sötét erők serege...? Ömlik a hazugság és a félrevezetés... folyik a szellemi gyarmatosítás...(F)
- Időleges öröm ez csupán! (P)
- Azt gondolják, hogy győztek! Meghalt az Igazság... a Te Édesapád! Ezt ünneplik. Nem tudják, hogy te itt vagy velünk... Istennek hála élsz és köszönöd szépen egészséges, erős vagy! Hagyjuk meg őket abban a tévhitben, hogy tényleg nyertek... te pedig gyere velem! Elutazunk... 584 millió és 336 ezer mérföldet fogunk megtenni... az utolsó kétszázat már nem... és ismét itt leszünk! Addig beszélgetünk majd... nagyon sokat... tudod úgy, mint Szókratész Platónnal...
- És Platón Arisztotelésszel... (P)
- És Arisztotelész Nagy Sándorral... – mondta a kisfiú.
- Látom, érted... Mindenre megtanítalak, amire szükséged lehet... Fel leszel vértézve mindennel, ami szükséges lesz ahhoz, hogy megmenthesd őket... Minél több lelket, ha lehet...
- Köszönöm! És Pszichológia nem jön velünk?
- Nem, Ő nem jöhet... amíg tanítalak... Ő itt kell, hogy maradjon velük – és az emberek világa felé intett a fejével. – Nagyon nagy szükségük lesz rá! Akit tud, azt megóvj a sötétség figuráinak gátlástalanságaitól... Gyere! Sietnünk kell...
- Jó! Én meg közben megjavítom a tükröt... – mondta a gyermek.
- Azt csakis te tudod megjavítani. (F)

- Igen! Apám megtanított rá. Nem lesz nehéz...!
- Ég veletek! – kiáltotta Pszichológia. – Úgy látom, egyre többen szorulnak máris rám amiatt, amit ezek a bandatagok művelnek lent... a kiszolgáltatott kis lélek-veteménnyel... Megyek és megkísérelem megvédeni őket. Az erőseket meg tudom menteni... de si-esetek... Szép nap virrad ránk, amikor ismét találkozni fogunk!
- Isten veled, Pszichológia! – kiáltották egyszerre ketten. A Filozófia átkarolta a serdülő Igazság vállát, és határozott léptekkel elindultak a Nap-körön... Igyekezniük kellett, hogy mielőbb odaérhesse-nek a könyvtárba, ahol a Nap Törvényeit őrizték... A Filozófus azonban máris elkezdte a tanítást...

- Nem késlekedhetünk! Tudod jól, minden perc számít... elsősor-ban nekik... ott lent az ember-városokban...
- Tudom!
- Kezdjük az elején...! És azt tudod-e, hogy a világ gyönyörű! És ócskává és cinikussá csupán egyes emberek teszik, akik hatalmuk-nál fogva ezt éppen megtehetik... (F)
- Tudom! Apám mondta, hogy ezek méltatlanul kerülnek pozíci-ókba... de Apám azt is mondta, hogy a Földbolygó az egyik legjobb hely a világegyetemben... a gondolkodásra...!
- Tényleg?! És miért...? Bár, ha az Igazság mondta...
- Mert itt minden adott hozzá, a gondolkodáshoz...! Ugyanis a csil-lagokig lehet látni róla!

A sikátor elcsendesedett...

VÉGE

2016. május hava

BÁLINT BÉLA

EPUR SI MUOVE

(EPISTOLA I.)

Bálint Béla © 1995

Álmom volt az éjjel, már sokadszor ébresztenek kora hajnali órán angyalok.

S, köztük régi, jó barátom, RATIO, ki vezette álmom fonalát, vitt föl a tiszta, magas, fehér légbe...

Szemem könnyel telt minden hajnalon – ha Ő ébreszt, érzem még lelkemen a szike hideg metszését, melyet sorsom ejt rajta.

Illés járhatott ily dimenziókban tüzes szekéren... nagy magasságokba tévedhet a lélek.

Vittek, hát engem is láthatatlan társaim... Szédülni már cseppet sem szédülök, hisz tudom: jó kezekben vagyok. Sokadszor zuhantam vagy – talán – emelkedtem a végtelen térben, rendszeresen gyötört már ilyen furcsa vízió. Láttatott már vélem: halottas kamrába dobált elhunyt emberi testeket, járvány-kórházakból menekülni próbáló, ártatlan gyermekszemeket.

De most, szelídnek induló rettenet... még ily kép nem volt!

A teret kitöltő homogén, tiszta fényben végtelen hosszú, egyenes, sötétszürke vonal vagy csíkféle – jaj, mit láthat elgyengült beteg szemem!/?

Ó, RATIO! Vigyél közelebb, kérlek! Mi ez a furcsa ábra, melyet ily magasságokból szemlélek? Elmém bizony nem kap elég jelet.

De nincs hangbéli válasz, csak valami némán tudatomba ható jel.

S, máris repülök, mit repülök... zuhanok a szürke, bátor vonalhoz, mely ilyen vakmerően képes megtörni a fényharmóniát, sőt áthatol rajta, szinte beléváj.

Jaj, RATIO... állj! – kiáltom rémülten. – Jó Angyalom, ne tovább! Engedd csak, hogy innen, kellő távolságból szemlélhessem a képet!

Könyörögve sikítok... Állj, RATIO! – s a jó Angyal kegyesen megállítja érzékem. Tudom, könnyem csorog előbb orromon, majd pár-

námon; értem, több dimenzióban vagyok. Volt már ilyen, s könnyem csak tovább csorog, mely nem csoda, hiszen eme durva látvány táplálja ezt a két kicsinyke patakot.

Jézusom... ez mozog! Mit mozog: lüktetve halad... óriási ember-folyam!

S, lám én is benne haladok!

Mint a pusztába menekült nép, végeláthatatlan sorban... vagy Radnóti halál-menete... De nem... ez nem „csak” olyan: itt mindenki megy, tolong, halad.

Szürkék, rongyosak és kopottak.

Minden teremtettt lélek KVANTUM-RITMUSBAN lüktetve lépdel széles és végtelen hosszú sorban.

Ó, milyen furcsa, tarka népség, s mégis nyomorultul szürke, ha kellő távolságból szemléli a lélek.

Értem, RATIO, értem már... az emberiség folyama, mely „erőltetett menetben”, kvantumritmusban: születésétől... halála felé halad.

S, valóban, ott az emberfolyam végén magasztott rakodótér, rámpa, melyhez egyszer mind elér.

Egyik oldalán ördög, a másikon angyal, s középpütt egy kis asztal, amelynél fehér inges, nyakkendős, fehér köpenybe öltözött, ősz szakállú orvos.

Jaj, ismét magam látom, ahogy haladok.

Bőröm sápadt, szemem véres, hajam ritka... mily vén vagyok!

Lökdösnek, ordítóznak, szinte elviselhetetlen „itt lenn” a zaj.

RATIO, mily jó volt veled a csend odafenn.

Haladj már, vén barom! Kinek kellesz, te már?! – ordít egy hang, de nem látom.

Van köztük, ki másik nyakára ül, úgy viteti magát!

Dőre ember! Azt hitted csupán, hogy a születés nem egyéb, mint anyád-testéből való? Innen nézve mily kevés ész. Anyádtól csak testet kaptál, s az igazi SZÜLETÉS nem ily egyszerű dolog, hanem sokkal több ennél!

A lélek metamorfózisához kell valóban a test, de ez önmagában kevés: egészen, teljes életidőd az, amelyben végbemegy a teljes kifejlés!

ÖNNÖN ÉLETED nem egyéb, mint fázisa – pusztán – a TELJES MEGVALÓSULÁSNAK: öntudat, akarat, hit, vágy, jó és rossz döntések sora, melyekkel teremtésed óta együtt halsz.

Ó, jó barátom: most értem meg, hogy nem csak a test születik meg vérben és szenvedésben, hanem életed az, amely megszüli lelked, s ha lehet, még nagyobb kínokban!!! S, a rámpa előtt egy lépéssel ott áll KÁRON ladikja.

Ó, nyomorult lények... testi alapra oltott életidőtök szüli meg lelkeitek MINŐSÉGÉT, s az út végén ott vár az ítélőszék, hogy értelmed eszközrendszerét vajon milyen mesteri szinten használtad föl?!

Tolongnak a lények... ötmilliárdan, ATÉR eme szűk csatornájában.

Halad a KVANTUM-MENET, az irány adott. A testet kapott, arccal a rámpa felé vánszorog.

Mily nyomorult látvány!?! Ó, ötmilliárd részből álló Nooszférikus-emberhalom.

S, mit művelnek... Jézusom! Van a sorban olyan hely, hol gyermekek hálnak éhen, mielőtt még a saját nevüket megtanulnák. Járvány, dögvész, betegségek, útjukhoz méltatlan pusztulás.

Lám, most ki előbb a másik nyakára kapaszkodott, ordítva kiabál: Én vagyok a vezérek! Egyedül az jó, amit ÉN mondok! S, körülötte máris nő a hiszékeny ember-halom. Ennek már nem kell mennie, őt a többi rabszolga viszi, s a rámpánál Lucifer vigyora a sor elejére visszatessékeli.

Van itt síró anya, kinek nincs pénze gyermekét etetni, és síró apa, kinek családjától háborúba kell menni.

A „nyakban-ülők” csoportokat szerveznek, s ezen tudatlanokat gyakran egymásra uszítják, s ezáltal – közvetett módon – elpusztítják. Ha nem volt elég hatékony a betegség és járvány, lám, most dolgozik a belső, beteg ösztön: a háborús-halál!

Van, ki a tolongás közben kilopja a másik zsebét, s nagyon "boldog", ha benne színes papírokat talál. Van, ki letépi a másiktól erőszakkal a kabátját, cipőjét, s így halad tovább.

Van, ki az egész úton csak hazudik, becsapja társait, s megint akad, aki végig csak zabál, mértéktelenül tobzódva iddógál.

Akad, ki saját gyermekét veri halálra, vagy dobja el útközben, hogy megkönnyítse a haladást.

Van, aki olyan eszközöket gyárt, amellyel a sorban haladókat lehet megölni, s színes papírdarabokért árulja is nekik!

Van, ki testét adja oda ezért a papírdarabkáért, miközben nem is élvezi azt, amit csinál.

Olyanokat is látni, akik haragszanak a mellettük haladókra, és már évek óta nem is szólt hozzájuk! Talán már azt sem tudja, miért!?

Nyomorult patkányok, szakadt kabát, lyukas cipő s egymást eltaposó dulakodás.

Rossz, kopott, szürke kabátban, sapka nélkül, lobogó ősz hajjal – bár közben gyér a havazás – elnyűtt, foltozott nadrágban s cipőben, leszegett fejjel, szememet csak akkor nyitva tartva, ha elkerülhetetlen, inkább befelé fordulva, magamba roskadva haladok én is tovább.

Sokszor ellöktek már, még amikor fiatalabb voltam... sok itt a sár. Félek, nem tudnék oly könnyen felpattanni már, ha megismétlődne a sunyi, alattomos gáncs.

Sötét öltöny zokni nélkül csak akkor volt rajtam, ha kitüntetést adtak át... Ó humanista világpolgár testvérem... bírod még a hajszát?! – hallom a test nélküli, együtt érző suttogást.

Máris érzem – immáron sokadszor – belém rúgtak, elesek, nem nagyon bírom már. Többen rám lépnek, az arcom csupa sár. Érzem, van olyan is, aki rám köpött, s röhögve rohan tovább...

Ömlik a könny, vegyes a sárral, s mégis mosoly fut arcomon át. Bal kezem a kopott kabát zsebben kis füzetet szorongat – eme halálmenetben már évek óta –, jobb kezemben parányi ceruza, jól elkopott már. Sokat írtam... de még senki nem olvasta, nincs ebben a menetben idő erre, csak haladjunk, tolongjunk tovább.

Kigurultam a földön fekve a menet szélére, rengeteg rúgások közepette, de a füzet, s ceruza – ebben a rettenetes lelki hidegben – meleget ad!

Valami az arcomba rúg. Egy fényesre pucolt csizma – a világ kápójáé talán. Sáros szemem lassan, félve felemelem...

Egyenruha, végén borotvált arc, amely úgy néz reám, mint valami szörnyre:

„Ki lehet ez a mocskos parány?” – kérdi, s emeli jobb kezében tartott lovagló korbácsát...

– Ne, kérem...! – ordítom, miközben rám fagy a sár.

Jószívű őre a Földnek nem üt... „csak” belém rúg, miközben rám kiált:

– Takarodj már tovább!

Minden erőm összeszedem, s csak egy pillanatra engedem el ceruzám, lelkem hangtalan ordít: Oh, RATIO, oh... Radnóti... oh, mindannyiánk holokausztja, Te életben tartott KVANTUMVILÁG! S, örülten rohanok tovább...!

Hisz a rámpa egyre közelebb már.

Beilleszkedek valahova – immáron sokadszor – eme rettenetbe, kissé elhúzódnak tőlem, új társaim nem tudhatják, ki ez a fura alak... suttogják.

Vannak, kik hófúvásban is menetelnek, s vannak, akik mindig csak nyárban.

Sokakat rabszolgák visznek, miközben nem is tudják, hogy milyen idelent a sár!

Bár sokan leesnek fönről is, de mindig marad náluk egy marék színes papír, így elviselhetőbb számukra a haladás.

Valaki elől gépeket gyárt, eladta már egy másiknak, aki új kabátokat gyárt.

Mindenkinek ad, aki színes papírokat ad érte – pont annyit, amennyit ő mond, nem kevesebbet –, így sokan új kabátot vesznek, s meggyünk közösen tovább, tarka, nyomorult bagázs, de fönről csak szürke, egyhangú kvantumcsík ez a furcsa, groteszk társaság.

Hirtelen óriási zaj üti meg fülemet: puskaropogás...! Mindenki földre hasal a sárba, még azok is, akiken új kabát van... Majd csend, később halk suttogás.

– Megvolt a háború? – kérdi valaki.

– Talán...!

Feltápaszkodunk, s halad a menet tovább.

Kevesebben vagyunk, sokan lenn maradtak a földön, hátranézni egyre kevesebben mernek, halványodik az emlék a fejekben... hal- kul a puskaropogás.

Ismét pénzen veszekednek, lopnak, csálnak, lökdösődnek, s így megyünk mindannyian tovább.

Van mellettem egy öreg... köhög és lázas, csoda, hogy fel tudott állni a puskaropogás után. Egy fiatalabb ad neki egy kis dobozkat, az öreg pedig rengeteg pénzt ad érte... Gyógyszer... – motyogja – jó lenne az unokát látni még, de már hallom a rámpa zaját...!

Éhes vagyok – mondja –, de kell a gyógyszer... Eközben nem is olyan messzi tőle egy „nyakban-ülő” tortát dob a kutyájának. Rög- tön utána ERIS almáit dobálja az őt körülvevő emberek közé... Ó, ostoba világ!

Vannak olyanok is, akik szorosan fogják egymás kezét, egy- másba kapaszkodnak, s ha történik valami, riadtan tekintenek föl, zavartan pislognak, s lépteiket gyorsabbra fogva sietnek onnan to- vább.

Sajnos kevesen vannak, csendesek, hangjukat sem hallani, mintha minél előbb túl szeretnének lenni az egészen...!

Megértem őket.

Mellém sodródik egy részeg csoport, van köztük, aki szép ruhában jár.

Az egyik közülük hány... hétrét görnyed, leroskad, a világ nem kér- dez semmit, nem néz hátra, halad tovább...!

Hosszú fekete ruhás emberek egy kis dombocskánál fejfát igazgat- nak.

Vigasztalhatatlan asszony zokog térdre borulva: „... Alig élt még, s máris megrontotta a világ...”

Úgy érzem, nem bírom tovább.

Felnézek a végtelen fénybe, s kiáltanám: RATIO, miért nem szállhatsz le közénk?

Ekkor hirtelen valaki rángatni kezdi kopott ruhám. Lenézek oda, ahol egy kis fiúcska áll. Hunyorogva kérdi tőlem:

– Bácsi, te tanár vagy és okos, úgy hallottam. Mondd meg nekem, kérlek szépen, tényleg a napocskából néz le ránk a jó Isten?

– Igen... kicsim.

– Miért nem menetel itt „lenn”, velünk?

– Miért gondolod, hogy az jó lenne?

– Mert ha Ő itt lenne, akkor biztosan melegebb lenne, és több lenne az ennivalónk is, és az apukám is itt lehetne, akit lelőttek a másik katonák...

– Ő itt van velünk mindig. Csak nagyon erősen kell hinned benne, tudod... – mondom neki, s közben sáros arcomon elmaszatólok egy csepp könnyet. Ő észreveszi s megkérdezi:

– Miért sírsz, Te bácsi? A felnőttek nem szoktak sírni.

– Tudod, elmaradt mögöttem valahol a családom, ezen a hosszú úton. Volt két nagyon szép kislányom, de ott több ember volt, ahol ők voltak és azt mondták nekik, hogy engedjenek csak engem előre, jobb, ha ők lemaradnak.

Tudod, sokáig nagyon hiányoztak nekem, ezért én nagyon szeretem a kisgyerekeket.

– Te jó bácsi vagy! Biztos ilyen jó volt az én apukám is.

– Biztosan, de ha akarod, én szívesen leszek a Te apukád, hogy ne menj egyedül ebben a nagy „sárban”.

– Köszönöm, bácsi! Én mindig szeretni foglak. Van egy bátyám is... ő is velünk jöhet?

– Igen.

– És az anyukám?

– Természetesen.

Ó, RATIO... egy rövid ideig így mentem tovább. Nem vettem észre, annyira, hogy mély a sár. Megjelent a szeretet, amelytől éreztem, hogy könnyebb lett a lánc.

Am megint kilöktek a menet szélére, elestem. Ahonnan ezidáig kaptam a színes papírdarabokat, onnan már nem kapom, sőt hosszú ideje már sehonnan sem kapom.

Ezért nagyon kopottak lettek ruháim is, éhes lettem.

Saját elhatározásomból... lemaradtam egy kicsit, hátha megpillanthatom, ha még egy rövid időre is... a lányaimat.

Sokáig lökdösődtem, kerestem őket, míg az egyiket – úgy tűnt – megpillanthattam. Kissé megnyugodtam.

Egyedül haladok ismét tovább. Most már, hogy megismertem a jót, még jobban fáj s gyötör a magány.

Nem akarok egyedül a rámpához érni!

Valaki hátba vág: Gyere hozzánk! Mi adunk neked újra papírokat, színeseket. Mi lesz veled így?

Megint belém rúgott valaki, talán el is löktek... Már nem számolom, felállok ismét... Jaj, csak a menet szélére ne kerüljek újra... Ott szörnyű erők tombolnak. Szétnézek, hogy ki szólt hozzám... de már el is sodródott mellőlem.

Behunyom a szemem, megmarkolom a füzetet, a lábam közben monoton jár.

Vad folyót látok, amelyben egy kicsinyke virágpollen úszik. Én vagyok.

A szennyes, zavaros áradás csak dobál hol ide, hol oda. Nem tudom magam irányítani az utamat. Olyan erős az áramlás, hogy ez egészen egyszerűen képtelenség itt és most, csak hanykolódom.

Valaki ordít, hogy menjek tanárnak, de csak nagyon kevés színes papírt tud adni érte.

Ki sem nyitom a szememet. Álmodom tovább. Csak remélem, hogy a kis pollen egyszer szerencsésen partra száll. Egy árnyas, hűs, homokos parton, ahol már sok szép „növény” van, s lágyan süt a Nap, s madárdalt lélegezhet be az olyan kicsiny élőlény is, mint amilyen Én vagyok. Nem csak azok, akiknek a zsebében színes papírdarabkák sokasodnak.

Gyökeret ereszt a kis pollen és szárba szökken. Képes rá, hiszen ősidők óta hordozza magában egy ilyen hely utáni vágyát, hogy Ő is

beilleszkedhet a szép, napsütötte természetbe, ahol néha hallani márdárdalt is! Hogy neki is lehet virága, majd gyümölcse, amelyet a Nappal összhangban létrehozhatna önmagából.

– Jaj! – egy vérfagyasztó sikolyra nyitom csak ki a szemem. Ismét sötétszürke köd és végtelen mocsok, s lent az elfogyhatatlan sár.

Valaki rálépett egy emberre, aki nem mozdul már, s szinte beletaposták a sárba a többiek.

Az utánunk jövők már ki sem kerülnek, valaki lehajol hozzá, lehúzza ujjáról a gyűrűt és megy tovább... hát, ilyen ez a sártaposó világ...?!?

Előlről erősödő kiáltások hallatszanak, már látom a rámpát... Az egyik oldala nagyon fényes, a másik vöröses-sötét árnyakban vibrál, s középütt ott az „orvos”.

Sűrűsödnek a sorok... nagy a tolongás. Bűzös leheletet érzek a nyakamon.

Egymáshoz préselődünk, ahogyan a hátul lévők nyomnak bennünket előre.

Elviselhetetlen, mosdatlan emberszagot érzek. Öklendeznem kell, itt, ebben a világban. Gyorsan becsukom a szememet. Magamba menekülök vissza, ismét.

Meglátlak... hála Isten meglátlak itt, ilyen közel a rámpához, ahol már ekkora a tolongás. Belül, bennem vagy, bennem létezel.

Sose láttam még ilyen szépnek az arcodat. Mosolyogsz, mint mindig. Téged soha nem törtek meg azok a dolgok, amelyek engem, vagy nem mutattad. Kíméltél mindannyiunkat.

Nagyon sokszor megaláztak téged is, s a hosszú halálmenetben már láttalak többször a sárban. De lelked csodálatos belső fénye nem engedte, hogy feltörjön a kis pollenhéj, s ezáltal beömljön belső lényegedbe a mocskos, zavaros víz, hogy ott eláztasson mindent, mi szép, s lesüllyedj ezáltal az örvénylő mocsokba.

Ó, miért nem vagy most itt velem?! Szoríthatnánk egymás kezét. Homlokomra tennéd tenyered. S, mikor már megrugdostak engem, leköpködtek, Te szívemre tetted kezedet, s a zakatoló, vergődő kis jószág megnyugodott, s helyre állt a hit, a nyugalom, a fény benne.

Te, már ott is szóltál hozzám, kedves szentem...! Hány reggelen, hajnali homályban, mély téli, korareggeli csendben hallgathattam álmod, vigyázva, őrizve azt, ami igaz kincs ebben a mocskokban. Hogy tudtál kacagni, ha megláttál egy hegyet vagy egy gyönyörű kis virágot. Soha nem volt annyi színes papírunk, hogy gondtalanul járhattuk volna utunkat.

Mennyi mindent szerettem volna megadni számodra...!

S, most ott ülök az ágyon. Nézem, ahogy rohansz napokig.

Néha mosolyogsz és odakiáltasz: „De jó, hogy itt vagy...” – azután rohansz tovább... ennyi. Látom, ahogyan papírokat hordozol kezeden, és már lassan semmi nem számít. Látom az ördögöket, ahogy vigyorogva dörzsölik tenyerüket... őt is megfertőztük a pénzzel!

– Nem!!! – ordítok fel torkom szakadtából. Nem adom, ezt már nem! Ezt már nem vehetitek el... gonosz mocskok...!

Fekete csizmák kopogását hallom a rámpán. Összeszorul a gyomrom.

Nyöszörgések és sikolyok hallatszanak közvetlen előlem.

– Ó, Uram... hányszor szólítottalak meg, hányszor beszéltem hozzád, s Te alig énhozzám... vagy csak dőre elmém nem ismerte volna föl?!

Ekkor egész testemet, s annak minden sejtjét, sejtjeinek minden atomját egy hang töltötte ki:

Megérkeztél fiam, ne rettegj tovább...!

Te olyan magányos voltál egész utadon, mint amilyen ÉN vagyok. Sokszor kérdezted Tőlem, hogy miért van annyi szenvedés és rossz a világon. Miért ily tökéletlen az? Sokszor gondoltál arra, hogy Isten ilyen rosszat nem alkothat. Minden gondolatodat ismerem.

Sokszor gondoltál arra, ha van Isten, akkor nem lehetne gyermekeket élve elégetni.

Nézz vissza utoljára a tolongó sorra, s nézz a rámpa túlsó oldalára is.

Tudom, hogy utad első felében sokszor visszapillantottál, de második felében, már tudatosan nem mertél visszatekinteni, hiszen a legkisebb igazságtalanság is, amelyet megtapasztaltál: nagyon megviselt téged, mindig.

Nyíltszívű, nyitott lelkű ember voltál. Ezért sok szenny is akadálytalanul beléd hatolhatott. Te azonban felvetted a harcot ellenük, s a külvilágból beléd hatoló szennyet igazságérzetteddel vetted körül, felvetted önmagadban a harcot ellene.

Úgy, ahogyan a kagyló veszi körül, és igazgyöngyöt épít ki magában, ha szennyeződés kerül belé.

Ezek a sebek, amelyek megsértik életük folyamán az emberek lelkét, ezeket vizsgáljuk itt.

A sebeidet nézzük, fiam, s a Te lelked igazgyöngyök fényétől világít!

Remegve visszapillantottam. Apokaliptikus látvány volt.

Több milliárdnyi emberi lényt láttam tolongni ott, ahol még nemrég én is jártam.

A rámpa azon oldalán nem túl sokan voltunk, ahol én álltam. A túloldalon rettenetes volt, ahogyan százával, ezrével hordták el... vissza a sor elejére embertársaimat – szörnyű lények.

– Ők mindaddig megismétlik EZT a KVANTUM-UTAT, amíg méltónak bizonyulnak arra, hogy ez szükségtelen legyen.

Az „orvos” az asztalnál rendelkezett:

– Őt ne! – kiáltotta. – Őt mögém, a Purgatóriumba! – s egy remegő emberre mutatott.

Furcsa érzés volt lent, az iszapban látott, oly sok dölyfös embert remegve látni.

Undor fogott el. Nem kívántam tovább nézni mindezt.

– Jer erre, gyermekem! – szólt hozzám egy hatalmas termetű, erős fehér fényt sugárzó „lény”.

Egészen bizonyos, hogy nem helyes ez a kifejezés, de szavakkal leírhatatlan... Sokkal inkább fény volt, mint fizikai lény.

Úgy éreztem, hogy elmozdulok. „Felfelé” haladtam, bár ennek a fogalomnak sincs „ott” egyáltalán jelentősége. Pontosabban abba az irányba, ahonnan RATIO vezetett le annak idején.

Közben ismét megszólalt „bennem” az a hang.

– Nos, halld, amit egész életedben tudni szeretnél volna:

A rossz azért teremtetett, hogy kifejeződhessék a jó! Ha minden csak jó lenne, soha sem tudnád, hogy az JÓ!

Az ember önálló akarattal áldatott meg, s érzékszervekkel, hogy láthassa a Földön a jót is, a rosszat is. S, szabad akaratával önmaga dönthesse el, hogy melyiket kívánja követni.

A jó út szinte mindig nehezebb, nem fizikai értelemben, hanem inkább a lélek számára!

Ezért sok szenvedést okozhat annak, akinek nincs a rossztól való megszabadulásban hite.

A szenvedés az, amiből megszületik egy belső fény, s ez nem más, mint a lélek maga.

A Földön folytatott emberi élet nem egyéb, mint a lélek MEGSZÜLETÉSÉNEK hosszú, és gyötrelmes folyamata, s mint láthatad nem is képes rá mindenki. Van, aki testtel születik a világra és testtel is távozik – csupán. S vannak, akik képesek életidejük alatt egy magasabb szintű létformát kialakítani önmagukban, azaz viszszerternek hozzám.

Az Isten nem faragott formák és falra festett képek halmaza.

Az Isten a végtelen, a mindent magába foglaló és a mindenhol jelenlévő. Az EGY!

A hit a legszebb dolog, amely elvezethet hozzám. Te egész életedben a legnehezebb utat választottad, az értelmekkel akartál megközelíteni Engem. Így benned egy magasabb szintű, egy érzékletesebb fogalom alakult ki rólam. Ez az oka annak, ami miatt sok mindent nem tudtál elviselni életed során, otromba környezetben kellett élned, amelyet a Te tudásod már nem volt képes elviselni. Ezért tűntél nyugtalannak környezeted számára. Te megtaláltad azt az emberi fogalmat, amelybe az eddigi összes vallás Isten-elképzelését be tudtad illeszteni. Ez nagy örömömre szolgált.

Ahogy az emberi tudomány – amellyel vezettük gondolkodásunkat – már az ókorban is belátta azt, hogy a végtelenség lehet azonos az EGGYEL, nem találta azonban meg azt a fogalmat, amelyet Te megtaláltál.

A tökéletes, az homogén kell, hogy legyen! Amennyiben, már nem az, akkor minőségi különbségek keletkezhetnek. Hogyan lehet ezt az ellentmondást kibékíteni?! Az Isten végtelen, mindent magába foglaló és mindent átható, homogén EGY! Tudása végtelen, s ha vágy ébred benne, hogy kifejezze Önmagát, akkor ez csakis a Teremtés folyamatában lehetséges! Magányában szeretne kifejeződni, szeretné Önmagát felfogni a maga kifejeződöttségében!!!

Te megtaláltad a tudatodban ATÉR fogalmát, amely minden vallás Isten fogalmának MEGFELEL! Felismerted azt, hogy az anyag ATÉR egzisztenciális LEHETŐSÉGE kell, hogy legyen, amelyen át kifejeződik ATÉR vágya, ATÉR öröme vagy bánata... Hiszen kommunikálnia „kell”, mert tökéletes. Éppen ezért tökéletesen is képes kommunikálni... ÖNNÖN magával.

ATÉR azonban önmagával szemben igyekszik igazságos lenni. Hiszen ATÉR az, amely minden pozíciójában, a legkisebb szegleteiben is magában foglalja az energiát!

Könnyű belátni – tehát -, hogy energia ATÉR-en kívül nem létezhet. S, Te – gyermekem – ezt zseniálisan felismerted. Sokat kellett szenvedned miatta, hiszen egyedül voltál felismeréssel a Földön.

Tehát ATÉR: végtelen és végtelen energiát is tartalmaz ezáltal! ATÉR számára ez csak az első fázist jelentheti – önnön kifejeződése számára –, mintegy létrehozza azt a potenciális minőséget, amely révén majd KIFEJEZŐDHEZ. Hiszen csupán az energia – amely ATÉR-rel azonos méretű energiaplazma – még nem differenciált annyira, hogy képes legyen karakterisztikusan erre. Örök nyugalomban lenne, mint maga ATÉR.

ATÉR, mint fogalom, már tovább az emberi elmében nem osztható. Az absztrahálni képes emberi elme végső absztrahálási pontja!!! Tehát az emberi elme számára az utolsó intellektuális – és nem csupán hitbeli – fogalom, amely tökéletesen felruházzható az

eddiggi Isten-képekkel. Sokkal izgalmasabb mégis nevén nevezni a dolgot, ahogyan te is tetted gyermekem, kicsinyke jegyzeteidben, s hordoztad őket egész, nyomorult életed alatt. Soha ki nem adtad kezeid közül, mert láttad, hogy a világ még képtelen ennek megértésére.

Tehát ATÉR, ez a hatalmas „valami” egyben a legkisebb parány is, amely már tovább nem osztható. Itt találkoznak a parányok a végtelennel, hiszen vallási szempontból is megfogalmazták már, hogy EGY-ek!

Tehát ez az abszolútum, ez az örök, ez az önmagáért való, ez a határtalan, ez a mozdulatlan, ez az EGY: ATÉR! Az ember így nevezte el!

S, azután nem fordított reá különösebb figyelmet. Talán néha felhasználta – együgyű – számíthatásai által.

De Te nem ezt tetted, fiam!

Nem zártad elmédet a fogalom által jelképezett szűk területre, hanem megértetted, hogy ez a végső – intellektuálisan az ember számára megközelíthető – fogalom. Felismerted, hogy minden, ami létező, ATÉR nélkül nem létezhet, de ATÉR önmagában is képes létezni. Megpróbáltad ATÉR-t elképzelni, mintha ÉLNE, SÓHAJTANA, HOZZÁD BESZÉLNE, GYERMEKÉHEZ, TEREMTMÉNYÉHEZ, azaz ÖNMAGÁHOZ, melyet SZERET.

Általa fejeződik ki, s benne lel életet. Benne szenved, melynél szörnyűbbet elképzelni már nem lehet. Vállalnia kellett a kifejeződés érdekében ezt a szenvedést, s hogy vállalta is, erre bizonyíték maga, az anyagi világ LÉTEZÉSE! Az öntudat és a butaság – együtt – mindig szenvedést eredményez!

ATÉR ÉL!!!

S, Te „megláttad” ezt. Önmagadra néztél, s nem ijedtél meg, nem féltél.

ATÉR határtalan, s örül, hogy benned él.

Igen, Ő az Isten, mely mindenhol „ott” van, hiszen végtelen! Te benne vagy, s Ő benned! Szeressétek egymást Teremtő-gyermekei. Benned akar ÉLNI, benned akar SOKASODNI. ATÉR az, amely magában foglal életedben éppúgy, mint halálodban.

Nem féltél, Te beszéltél hozzá.

Felismerted, hogy ATÉR, amelyben élsz: Atyád ölelése!

Egyek vagytok bennem... a milliárdnyi lélek!

ATÉR kifejeződni csak – bennünk – az anyagban képes! Amennyiben értelmesnek valljuk fizikai létünket, akkor Ő is értelmes kell, hogy legyen.

ATÉR az, ahová minden gondolat vezet, amelyet – eddig – emberi elme képes volt felfogni, megérteni. Minden út, minden szellemi töprengés vége!

ATÉR az, amely a FORMA szerepét tölti be, energiaplazmája révén, s megteremti, ezáltal pedig helyt ad önmagában az anyagnak.

ATÉR tehát az ókor filozófusai által is sokat keresett FORMA!

S, EZT A FORMÁT A BENNE HATÓ ENERGIÁK TÉRFOGATÁVAL ŪZÖTT JÁTÉKÁVAL FEJTI KI VALÓS, ANYAGI IGAZSÁGGÁ!!!

Te, felismerted – drága gyermekem –, hogy Platón ideáit bármikor behelyettesítheted a modern magfizika energiamezők kvantumszerkezetével! Az EGYET, mint a filozófia – több ezer éves – fogalmát ATÉR-rel!

Lesz, aki úgy érti meg majd, hogy a végső ARKHÉ nem egyéb, mint ATÉR!

Lenyűgöztek eme szavak, s tántoríthatatlan öröm lett úrrá egész lényemen. Nem repülés volt ez, vagy bármiféle zuhanás, hanem egy új dimenzióbeli létforma könnyű lebegése.

Vágytam rá, hogy még egyszer visszatekinthessek a mélységre, a többiekre mosolyogva, győztesen, csak úgy némán...

Lepillantottam.

Tolongott az emberár. Nem volt már harag vagy bosszúvágy lelkemben, inkább valami tettvágy égette szívemet, valamiféle tenni

akarás... értük, mindnyájukért. Segíteni szerettem volna szerencsétlen, eltévelyedett lelkeiknek. Ehhez azonban – bizonyára – éretlen lehettem még.

Csendes megkönnyebbüléssel figyeltem az örök kvantum-folyamot. Egy kislányt és két fiúcskát pillantottam meg, majd egy kissé hátrébb még egy kislányt...

Atyám, Ők azok... ők... ott... ott, lenn... Kérlek, Atyám, nézd! Hogy ellökték készakarva azt a kisleányt, s nézd, miként verekszenek a fiúval... nézd, milyen igazságtalanok...!

Elesett... taposnak rajta, sértegetik és gyalázzák...!

Vergődtem, szenvedtem a látványtól, mintha kiszáradt volna a torokom, mintha verejtékeztem volna, rettenetes fájdalmat éreztem... Nem a testemben, abban már nem, hanem a lelkem sajgult bele a látványba.

– Jer... búcsúzz el, gyermekem a MÚLTTÓL!

– Nem lehet... nem tudok, Atyám... vissza kell mennem! Nem hagyhatom magukra Őket, lenn, a sárban vergődve!

– Oda Te már nem juthatsz vissza, gyermekem, vagy máris elfelejtetted tengernyi szenvedésedet? A Te lelked, utad ezernyi szenvedése által, immár: ÉL!

– Segítenem kell!

– Ők saját útjaikat járják már, fiam!

– Nem... nem lehet, Atyám! Nézd, elestek a gyerekek... Ó, de ott ki az, csak nem Ő?

Igen, Ő az, a drága kedves... Testével védi a gyermeket, húzza, vonszolja őket, s lám most talpra állította a kisleányt, tenyerével veri le ruhájáról a sarat. Egy mellette álló férfival kiabál...!

– Nyugodj meg, gyermekem! Ó, hát sohasem nyersz már vigasztalást?

Nézd... nézd, hogy elcsendesedett az előbbi perpatvar, a menet némán haladt tovább. S, látod a nőt? Nézd...! Hisz ebben vigaszt kell, hogy találj!

Irgalmas egek! Mindenható Teremtő... A FÜZET, a FÜZET... a gyermek zsebében, s kicsinyke kezével szorosan markolja... Atyám, a tudás, s a benne rejlő remény így halad hát tovább...???! Ó, vajon látom-e még Őket, mondd Atyám!!?

– Bennem vagytok, fiam... feltisztul lelkük, s itt lesznek véled –
BENNEM – ÖRÖKRE!

VÉGE

1995. augusztus

BÁLINT BÉLA

A TÜKÖR
ÖNTUDATRA
ÉBREDÉSE

(EGY SZUPER-SZIMMETRIKUS VILÁGBAN)

- Papa! Nekem azt mondták az iskolában, hogy a Nap bennünk gyönyörködve duplázza meg önmagát... Igaz ez?
- Hát, nem egészen így van, de majdnem!
- Akkor hogy van, Papa?
- Atommagokat „teremt” és szór ki a térbe, de nem engedi ám magától túl messzire őket! Megtartja saját gravitációs terében – mondta az öreg tükör a kis tükörnek.
- Szeretem a Napot! – válaszolt a kis tükör.
- Az viszont igaz, hogy nélküle semmi értelme nem lenne a mi létezésünknek sem.
- A fénynek is vannak részecskéi?
- Igen! És mi adjuk vissza a legönzетlenebbül őket...
- Kinek?
- A... a térnek! – találta meg a leghelyesebbnek gondolt kifejezést a vén tükör. S, mivel igen hiú volt – talán az évtizedek alatt előtte billegő emberekről ragadhatott rá ez a tulajdonság – ezért gyorsan folytatta. Nem szeretne volna, ha a kis tükör szemében bizonytalan-nak tűnne. – Bár nagyon huncut ez a fény... mert bújócskázik is...
- Az jó... én is szeretek bújócskázni...
- Egyszer részecskeként egyszer pedig hullámként viselkedik. Amikor éppen részecske akar lenni, akkor saját neve is van.
- Mi a saját neve, amikor részecskét játszik?
- Foton!
- És ő, a Nap készíti el azt a sok-sok fotont is az atommagok mellett?
- Igen! Elkészíti, szétszórja őket, ám nem engedi el magától túl messzire az atommagokat... ahogyan ezt már említettem is. Gondosan befedi őket energiahullámokkal. Talán éppen... tudatos rezgésekkel...
- Hullám-takaróval...

- Igen, kicsim... hullám-takarókkal. Összerendezi őket egy színes formavilággá... virágokká, emberekké, delfinekké... Majd ezeket az intellektuálisan elrendezett atom szerkezeteket – szintén belőle származó hullámai közt – engedi játszani egy élet nevű játékban. Megad nekik mindent ehhez... „színpadot”, energiát... örömet, lehetőséget...
- Lehetőséget?! Mihez...?
- Hmm... Lehetőséget, hogy szerethessék egymást.
- S, ők mégis folyton veszekednek...
- Sajnos, igen! Ettől persze szenvedést okoznak egymásnak és önmaguknak is.
- Miért csinálják ezt?
- Mert még tudatlanok. Alapjaiban nem értik még önmagukat sem. Félreértelmezik létezésük alapvető folyamatait... és valódi okait. A játékból véres harcot formálnak... küzdelmet, életre-halálra!
- Rosszul értelmezett betyárbeccsület ez, ugye? – kérdezte a kis tükrös.
- Valami olyasmi..., de Ő mindig megbocsájt nekik. Minden reggel újra jön... feldereng, világít, csodás színűre festi a hajnali eget, felmelegít... Éltet...!
- Miért ilyen jó velük...?
- Mert szüksége van rájuk.
- Neki...?! A hatalmas Napnak?! Ezt nem értem!
- Bennük... az emberekben... pontosabban az emberi tudatban tükrözi vissza önmagát!
- Az emberben „tudja”, hogy Ő is létezik?
- Igen! Bennük... a tudatukban tükrözi vissza önmagát. Hiszen bennük létezik, mint fogalom is... A Nap, mint fogalom a jelenleg ismert világegyetemben kizárólag az emberi tudatban létezik. Ismerik a méretét... szokásait, forgási sebességét... alkotóelemeit, mozgását...

- Úgy tükröződik az emberek tudatában, mint ahogyan mi tükröz-
zük vissza önmaguk számára az előttünk álló embereket?
- Okos vagy! Nagyon okos... Valahogy úgy!
- Mesélj még erről nekem, Papa! Légy szíves...
- Tudod, egyszer, amikor még én is fiatal voltam, nem tudtam olyan
sok mindent a világról, mint manapság. Sose felejttem el azt a napot,
amikor elkezdtem gondolkodni...
- Elkezdted gondolkodni...?!
- Igen! Addig azt gondoltam, hogy már gondolkodom... de ma már,
innen visszatekintve tudom, hogy csupán attól a jeles naptól kezdő-
dően látom a világot a maga valójában.
- Mi történ azon a napon veled, Papa?
- Furcsa dolog! Nagyon furcsa dolog. Addig sose gondoltam volna,
hogy ez velem megtörténhet. De akkor... olyan hirtelen jött az
egész... Egy kicsit meg is ijedtem tőle...
- Megijedtél?
- Inkább elbizonytalanodtam.
- Miben bizonytalanodtál el?
- Elsősorban önmagamban. És mindabban, amit addig gondoltam a
világról. Úgy éreztem, hogy semmi sem igaz, amit addig gondol-
tam... Olyan érzés volt, mintha lebegnék a végtelenben. Semmilyen
kapaszkodóm nem maradt. Abban sem voltam biztos, hogy én léte-
zem.
- Nem voltál benne biztos, hogy létezel-e...?!
- Igen! Azt gondoltam, hogy csupán a fény – létezik...
- Na, de te atommagokból vagy! Tehát „azokból” létezel...
- Így gondoltam én is. De ha jobban belegondolok, akkor azok az
atommagok, amelyek minket tükröket alkotnak...
- És az embereket is!
- Úgy van! Az embereket is. Nos, azokat is mind-mind a Nap csillag
„gyártotta” le...
- Vagy a többi sok-sok csillag valamelyike...

– Így igaz! Ezek a tér atommag „gyárai” azok, amelyek legyártják még az energiahullám „paplanokat” is hozzá, amelyekbe gondosan beágyazzák ezeket az atommag-mátrixokat... tárgyakat, növényeket, állatokat, embereket... mindent, ami atomból épül fel! Ezek közül az anyagi mátrixok közül az emberi tudatban jelennek meg leginkább a létező csillagok képei...

– Tükör-képei... tudati képei... Ahhaa, erre megy ki tehát ez a nagy csillagközi-játék. Elkészülnek a kicsinyke emberek, amelyek tudatában megjelennek a csillagok, bolygók, energiák, atomok és az egész világegyetem is! Szépen, sorban jelen vannak az agyukat alkotó idegsejtek elektromágneses tereiben.

– Remek, kis unokám... igazán gyorsan megértetted.

– De mi történt veled azon a napon, papa?

– Hááát! Nem volt egyszerű. Addig sok-sok ember billeget előttem jobb-rosszabb ruháikat próbálgatva, hajukat és kalapjukat igazgatva. Soha semerre sem jártam. Egy szabóműhely sarkában álltam éveken át és végeztem a munkám. Néha a szabó felesége letörölte rólam a port, olykor megköpködött, hogy lemossa rólam a légypiszkokat. Ám a kinti világról én semmit sem tudtam.

– És akkor...?

– A szabó elhatározta, hogy új, szebb, nagyobb szalont nyit. Sok pénzt keresett akkoriban az én gazdám. Vett is egy szép, tágas, belvárosi üzletet, ahol berendezhette új szabóságát. Elérkezett a költözés napja. Engem is megfogott két markos ember, és felraktak egy teherautóra, ahol már fenn volt egy másik hatalmas tükre is az én gazdámnak. Őt előbb feltették. Pont velem szemben... Ott állt... és... és én, a tükör... megpillantottam önmagam a másik tükörben! Képzeld csak el... tükör a tükörben!

Nagyon zavarba jöttem. Először nem is tudtam, hogy mit látok!?! Aztán azt gondoltam, hogy önmagam. Majd rájöttem, hogy nem is önmagamot látom. Ettől nagyon megdöbbsentem! Majd kíváncsivá váltam. Minden értelmemet összeszedve küzdeni kezdtem...

– Küzdeni? Miért?

– A „megértésért”! Hogy minél jobban megérthessem önmagam! Intellektuális erőm megfeszítésével meg akartam érteni „azt”, amit látok... Sokáig töprengtem. Kis idő múlva megértettem, hogy csapdába ejtettünk „valamit”... én és a másik tükör. És ezt a valamit f é n y n e k nevezik az emberek. Kutatni kezdtem hát a fény természetét. S, még mindig nem értettem, hogy mi is az valójában, amit látok?! Már-már kezdtem feladni! Ekkor azonban hirtelen megértettem, hogy nem is az a lényeg amit „látok”. Az csupán egy „letöltött alkalmazás” a tudatomban. Ahhoz kell, hogy eligazodhassak a világban...

– Úgy, mint az embereknél... – mondta szájtátva és elképedve a kis tükör.

– Pontosan úgy, mint ahogyan az emberek látják a világegyetemet... egyszerűen felpillantva nyáréjszakákon a csillagokkal teleszórt égboltra vagy a hiper-modern csillagászati távcsöveiken keresztül. Megértettem, hogy semmi nem „lényeges”, ha tudatilag meghatározott.

Hiszen csak valami „eredetinek” a másolata! Elektromágneses lenyomata... az agyban. Megértettem, hogy most én egy végtelen valószínűséget látok, amelynek valamilyen módon én is része vagyok... Pedig ha mélyebben eltöprengtem volna rajta, akkor tisztábban megérthettem volna már akkoriban, hogy én magam is mennyire „valószínűtlen” vagyok ebben a tökéletesen megkonstruált „képben”. Ha akkor ott lett volna a tanár úr...

– Milyen tanár úr?

– Volt egy matematikatanár, aki sokat járt az én gazdámhoz, a szabóhoz. Sokszor igazította vele a zakóit, és nadrágjait. Ő ilyenkor mindig elbeszélgetett a mesteremmel, és olyanokat mondott neki, amit persze az én szabóm egyáltalán nem értett, de mindig nyájas képet vágott a hallottakhoz. A tanár úr mondta, hogy minden leírható a matematika nyelvén. Hogy az ember sem több, mint szumma

részecske-függvény... hogy a világegyetem teljes mértékben leírható a matematika nyelvén, sőt ábrázolható is a geometriai összefüggésekkel. Nem csupán az euklideszi, hanem sokkal inkább a Riemann-i geometriában. Meg olyanokat is mondott, hogy a világegyetem a matematika kód-nyelvezete által mindent elárul az ember számára, ha kellőképpen érti az ember a matematika összefüggésszereit.

– El tudom képzelni a szabódat... – motyogta csak úgy maga elé a kis tükör.

– Igen! Semmit sem értett ezekből a gondolatokból. Én pedig kíváncsi lettem. Megjegyeztem mindent, amit a tanár úr mesélt a próbák közben. S, megértettem, hogy ez a nyelvezet, ez a matematikai nyelvrendszer az, amely segítségével a világegyetem képes elmondani mindent önmagáról... Nos, ez a nyelvezet az ismert világegyetemen belül egyedül az ember tudatában létezik! Tehát az emberi tudat alkalmas egyedül a világegyetem „üzeneteinek” megértésére... Nézzünk csak egy példát: Ha a kör területét elosztjuk az átmérőjével, akkor megkapjuk azt a bizonyos híres számot, a Pí-t!

– Ho-hó... ezt én is tanultam az iskolában! Értem, tehát a matematika és a geometria kód-jeleinek megértése által... máris üzent nekünk, ebben az egyszerű szabályban a világegyetem!

– No, meg egy kissé a fizika nyelvezete által is. Persze az is félig a matematika nyelvezetét használja. De, mint jól tudod, a Pí értékét soha nem kaphatjuk meg véglegesen, hiszen az osztás során soha nem ér véget az „eredmény” számsora...

– Óriási! Azt hiszem, értem már! – lelkendezett a kicsi tükör. – Csak akkor végtelen, ha valaki „csinálja” ezt az osztást... ha valaki „tudja”, azaz annak a valakinek a tudatában létrejön ez az összefüggés... a Pí-nek ez a fontos tulajdonsága. Ha valaki „tudja”, megérti, hogy végtelen, akkor válik csak tudatossá! Egyébként meg... „csak úgy van”... a világegyetemben. De a tudatos lény tudatában válik

tudatosná... Ha nem lenne, aki „csinálja” ezt az osztást – akár nap-hosszat is – akkor is létezne ez az összefüggés, de nem tudatosan...! Ugyanis aki „csinálja”, az tudatában van annak, amit csinál...

– Többnyire...! Ugyanis a világegyetem végtelen, ha van, aki képes ezt felfogni. A világegyetem tehát az önmaga végtelenségét az emberben, az emberi tudatban fogja föl!

– Hű-ha, papa... – sóhajtott a kis tükör. – De miképpen alakult tovább a te történeted?

– Én meg csak álltam ott... a teherautó rakterében. Magammal szemben a másik tükör... Furcsa kép lehettünk. Tükör a tükör előtt állva, ahogy megértettem, hogy az általunk foglyul ejtett fény hullámként létezik... kettőnk között.

Csalódást éreztem, amely érzés tovább korbácsolta tudatomat a látvány által, amit ez a csoda-fény hullámtér vetített ki akkori fiatal tükör-tudatomba. Hiszen apró tükör-tudatom képezi le a végtelent, amely örök, s csupán hullámfüggvényként áll egyedüli önmagában. Vibráló energiahullámok rezegtek fiatal, tapasztalatlan tükör tudatomban, elcsodálkozva végtelen sok „önmagamon”.

Tudod, mikroszkópokat gyárt az ember és csillagászati távcsöveket, hogy legkisebb önnönmagát és leghatalmasabb önnön kiterjedését is szemügyre vehesse! Azt gondolja, hogy ő az egyetlen élet... pedig, dehogy! Csupán ördögi diaboló a végtelen tér mátrixában...! S nem UFO-kat kell keresnie vagy földönkívüli lények képében csodabogarakat, hanem sokkal inkább meg kell értenie a világegyetem térszerkezetét, azon belül a szuperszimmetriák rendszereit, miképpen különböző idő- vagy térsíkokon képes lesz megjeleníteni ugyanaz a térforma, szumma atomból felépült mátrix, azaz az anyag!

S, ekkor egy éles kanyarban lerepült a márvány gyertyatartó a polcra, és apró szilánkokra tört szét a tükör-hasonmásom. Nagyon megszeppentem, sőt megrettentem tükör-másom elvesztése okozta fájdalomban. Úgy éreztem, hogy egyedül maradtam.

– Mint a fronton a katonabajtársak... – motyogta a kis tükör.

– Megtapasztalhattam immár, hogy melyik „kép” a valóság. Majd hirtelen boldogan felsóhajtottam; megúsztam! Hiszen én vagyok az „igazság”, s ő volt a másolatom... csupán, pontosabban benne a virtualitás! A tört szilánkokra pillantva bennük még mindig felismertem önmagam, mint a már nem létező dolgok lenyomata az emberi agy emlékképeiben, és meglepődve láttam meg a szemtelen legyet, amely a tört tükör egyik szilánkjára szállt. S, ott szemtelenül sürgölődve illegette szárnyait, s bennem, az immár „igazi” tükörben képezte le önmagát...

– De hiszen ő egy igazi légy, s benned csupán a tükörképe él!

– Ezek szerint létezik „valami”, ami nálam is igazabb!?! Merült fel bennem azon nyomban a szédítő felismerés. S, bennem csupán tükröződik a valóság!? Amíg az én valódi létem kétségek nélkül képeződött le virtuális képként ott, ahol immáron a légy most már a VALÓSÁG!?

S, akkor értettem meg igazán kicsinyke tükör értelmemmel, hogy mennyire is szimmetrikus valójában a világ! Saját kicsinyke tükör létezésem éppen úgy, mint a szemtelen légy... mindkettő: való igazság! Mozdulatlan kicsinyke tükör létem és a fürge légy igaz létezése között csupán a sebesség különbség az, ami meghatározó!

– S, ez a sebesség nem egyéb, mint a köztetek lévő fény-hullám sebessége!

– Remekül értetted meg a leckét, kis unokám! Pozitív tükrök negatív képmásai... negatív tükrök pozitív képmásai... amely szimmetriában minden lehet egyszerre csupán tükörkép éppen úgy, mint „valóság”! Aspektus kérdése, csupán...

– De hiszen ez csodálatos, Papa! – lelkesedett a kis tükör. – Köszönöm neked ezt a történetet. Értem már, hogy mi sokkal többet tudunk, mint az emberek... Sőt! Mi már alkalmazzuk is ezt a „tudást”...

– Úgy van! De ők is igyekeznek ám nagyon... a megértés útján. Képzeld csak el, már ismerik az anyag-antianyag párok létezését...

- Azt a mindent átható szimmetriát!?
- S, keresik nagyon a sötét anyagot... - ők nevezik így...
- ... és a sötét energiát! – mondta hetykén a kis tükör.
- Bár nekik sokkal jobb! Még akkor is, ha nagy út vár rájuk, amíg megértik, hogy a valóság hol az egyik, hol a másik tükörben lakozik és képes térbeli pozícióját változtatni is... Éppen ezért az emberi lét nem csupán 60-80 évnyi „valóság”... hanem csak egy röpké fejlődési szakasz. Az emberi örök-lét lehetősége ezáltal mindig nyitva áll!
- S, a tükör-képek „tér-síkjai” között a foton sebessége a határsáv.

VÉGE

2016. december

BÁLINT BÉLA

ZÁSZLÓ A HOMOK-
VÁRON

Bálint Béla © 2017

Már jó ideje figyelem a kisgyereket a tengerparton. Talán hat-hét éves lehet. Homokvárat épít csendben, láthatóan nagy átéléssel. Legalább egy órája dolgozik. Kis vödreiben hordja a vizet szorgalmasan és állhatatosan lapátol. Arcán olykor az alkotói átélés, belemerülés furcsa önkéntelen fintorai jelennek meg.

Küzd és alkot. Elcsodálkozom, hogy az alkotás mekkora küzdelemmel is jár! Valami újat hoz létre... kreatív és kitartó. Már-már majdhogynem végez. Olykor meg-megáll. Ilyenkor kicsi kézfejjével megtörli homlokát. Az arca kipirult.

Ekkor érkezik egy vele hasonló vagy az is lehet, hogy azonos korú másik kisfiú. Egymásra pillantanak. Csak úgy futólag. Nem szólnak egy szót sem.

Az előbbi továbbra is szorgalmasan – homokvára mellett leguggolva – alkot. Az éppen most érkezett csak mozdulatlanul áll. Mereven figyeli a homokvárat és néha szeme sarkából az „alkotóra” pillant. Jobb kezének két ujja a szájában. Ujjai mellett a nyála kissé kicsorog. Látható szorongását igyekszik ezen a módon levezetni.

Az „építő” szorgalmasan leszalad a két-három méterre lévő vízhez, hogy megmeríthesse kicsinyke vödrét... az utolsó simításokhoz szükséges vízzel.

Az ujjait szorongva harapdáló mintha csak ezt a pillanatot várta volna... Hatalmasat rúg az egyik, az alacsonyabbik homok toronyba, majd izgatottan az alkotó felé tekint egy sunyi pillantással... Ő még nem látja, hogy mi történt. Még háttal guggol a nagy fáradtsággal elkészített alkotásának. Vödröcskéjébe szűri szorgosan bele a fehérén habzó vizet.

Ekkor felbátorodik az „ujjszopó” és egyszerre két lábbal beleugrik a homokvár közepébe... majd hatalmas, torz kacajjal elrohan, és még valamit kiabál visszafelé.

Pontosan nem értettem, hogy mit... mert erre a cselekedetére összsereztem és így a nyugágyamon ülve is ökölbe szorult a kezem. Hatalmas önuralommal némán, csendben ültem tovább...

A kiabálásra az „alkotó” felállt, kiegyenesedett, kis kezében tartva az immár megtelt vödört. Fél fordulatot tesz hátrafelé, az alkotására pillant. Csak bénultan, tanácstalanul áll... a „romboló” után pillant, aki már több tízméternyi távolságra is elszaladt. Látható erőlködéssel, torz hangokat hallatva hahotázik és számárfület mutoogat visszafelé.

Az „alkotó” a vödörrel a kezében visszasiet a homokvárához, le-guggol, és azonnal elkezd a javítást. Láthatóan nem olyan kiegyensúlyozottak a mozdulatai, mint korábban. Mintha kissé remegne a kezecskéje. A kisebbik tornyot már ki is javította. Ám a nagyobbikhoz sokkal több időre lenne szüksége.

Én némán ülök a nyugágyban. Kissé lejjebb tolom a napszemüvegemet az orromon, és fölötte kitekintve kíváncsian figyelem az események folytatását. Most már nem csupán az érzékszerveim, hanem agyam is bekapcsolódik a látottak elemzésébe. Érzem, hogy izzadni kezd a tenyerem. A szikrázó napsütésben erőlködve hunyorgnak a szemeim. Megpróbálok a legélesebb képre fókuszálni. Igen! Jól látom. Az „alkotó” összeszorított ajakkal, láthatóan könnyeivel küszködve még fürgébb mozdulatokkal igyekszik a rombolás nyomait eltüntetni.

Nem kiabál, nem ordítózik, nem szalad az „ujjszopó” után, hogy azonnal megbosszulja... Tovább dolgozik!

Mintha határidős lenne a kivitelezés. Mintha édesanyjának vagy édesapjának szeretné elkészíteni a „nagy művét”, hogy örömet szerezhessen nekik, vele. Akik, ki tudja... talán még egy kicsit fent maradtak a szobában ebéd után szundikálni. Ám Ő az „alkotó” szeretné meglepni őket ezzel a remekművel, mire leérkeznek...

Láthatóan szorítja az idő a kis „építésszt”. Futva, rohan a vízhez és sebesen tölti a homokot vödörbe. Iszapot készít a javításhoz.

Annyira elmerül alkotó-tevékenységében, hogy először észre sem veszi, amint egy idősebb férfi árnyéka borítja be a homokvár tornyait. A férfi szótlanul megállt mellette. Az „alkotó” ekkor már felpillant. Látható kétségbeesés ül ki arcára. A „romboló” miatt nem lett készen „határidőre”... – tudatosodik benne a felismerés.

Könnyek csillognak a szemeiben.

– Neked készítettem, nagyapa... a születésnapodra – hüppögi. Mosolyt próbál meg erőltetni kicsinyke arcára, miközben saras-homos kezeivel szétken néhány, az arcán lecsorgó könnycseppet. Nem mondja el az idős férfinak, hogy mi történt, csak áll és nagy kék szemeit nem veszi le a Papájáról.

Legszívesebben felugranék, odasietnék hozzá, felemelném és megölelném ezt a kis Embert. De nem tehetem, hiszen idegen vagyok. Egyébként is megteszi ezt a Papája. Látom, amint felemeli, karjára ülteti és kezeivel megpróbálja letörölni a hős arcocskát. Majd leteszi és együtt leguggolva hosszasan beszélgetni kezdenek. A papa komoly érdeklődéssel az arcán kérdezget, az „alkotó” kipirult arccal magyaráz és sűrűn mutogat a vár felé.

Visszatolom szemeimre a napszemüvegemet. Mélyet sóhajtok és felnézek a végtelennek tűnő kékségbe... Átcikázik néhány sirály... de tekintetem halad tovább, át a citromfagylaltszerű hófehér felhőkön, a világoskéken keresztül az egyre sötétebb kékig... a világűrön is túlra... a sötét anyag és a sötét energiák láthatatlan világába... a végtelen űrbéli mélységekbe vagy sokkal inkább magasságokba!?! – Miért? – motyogom magamban bátortalan kíváncsisággal. – Miért? Mi célod velünk? Mi a szerepe a „rombolónak” és mi célod az „építővel”? S, mi célod velem!? Hogy ezt a kicsinyke tanulságos jelenetet „levetítetted” előttem, külön... nekem...?!?

Akárcsak a felnőttek világában. Léteznek boldogan és akár ösz-szeszorított ajkakkal is építők közöttünk. Még ha olykor könnyecsep-pek is csorognak le arcaikon. Építenek, alkotnak, rendületlenül, ki-tartóan.

És léteznek a szorongó, beteges mentalitásaikkal ujjait rágcsálók, akik egyszerre két lábbal ugranak bele minden alkotásba! Miért? Mi a célod velük és általuk?

A természetes kiválasztódás!? A lélekkel rendelkező és a lélek csíráját is önmagukban elfojtók egymástól történő elválasztása...?! A szabad akaratuk az, amelynek segítségével nap, mint nap, sőt órá-ról órára dönthetnek arról, hogy mit cselekednek éppen... hogy mi-képpen viselkednek másokkal... embertársaikkal!

Tekintetem visszarévedt a tenger fehér-habos fövényére. Sok mindent „mesélt” el nekem ez a történet. Megértettem, hogy az ember nem azonos azzal, amit cselekszik, sokkal inkább az ember a saját gondolataival azonos...! Azzal, amit kigondol, egyáltalán gon-dol... és eltervez... még akkor is, ha az sohasem valósulhat meg! Az akkor és ott... ő maga. Benső gondolatai, ha jók, ha rosszak: időtlenek!

Cselekedeteit ellenben elnyeli az idő...

Mekkora út vár még erre a kis „építőre”... amit bejárva talán kiala-kul benne az a valami, ami már örök, és nem enyészik el az időben...

Reménykeltően jól indított!

Nem ordibált, nem verekedett, nem gyűlölködött... inkább alkotott tovább, még nagyobb erővel. Nem tudta őt félrevezetni a provokáló gonoszság. Nem volt képes elvenni tőle azt a benső jót, amivel ő már rendelkezik, továbbhaladhat vele és általa.

Nélkülözhetetlen is lesz további útján!

A „romboló” ugyanis nem egyéb, mint belülről teljesen üres... ki-üresedett érték és cél nélküli gonoszság.

Személyes vágyaink... személyiségünk üzemanyagaként hajtanak végig életutunkon... még ha olykor keserű is a csalódás. Az objektívnek tűnő külső ingerek miképpen válnak az egyénben, bennünk benső, szubjektív tapasztalattá...?! Bizony ez hatalmas tanulság.

Ha kellő távolságra vagyunk képesek – képzeletben – eltávolodni Föld nevű bolygónktól, életünk, létezésünk lényegének megértését kutatva, vajon első pillanatra mi is az, amit látunk?

Több milliárd, egyenkénti öntudattal rendelkező emberi lény nyüzsg a felszínén. Mindegyiküknek saját vágyai, megvalósulatlan álmai, célkitűzései vannak. Az egyén felcseperedve elindul, hogy megvalósítsa vágyai által felkorbácsolt terveit. Többmilliárdan teszik ugyanezt... azonos térben és időben! Ezáltal hihetetlen méretű entrópiát hoznak létre.

Szinte örvénylik a hétmilliárdnyi tudati vágy! Kiben erősebb, kiben gyengébb, kiben utópisztikus s van, akiben realistább...

Mozgásaik még csak nagyon kezdetlegesen koordináltak. Társadalmi szinteken megvan erre a törekvés, de ez még nagyon kezdetleges eredményeket képes csak nyújtani. Államalkotó képességük még nagyon elmaradott.

Egyetemes mozgásaikat az érdek irányítja, a haszonelvűség, a profit mindenáron történő megszerzése. Érdekeiket a pénz megszerzésével kísérelik meg beteljesíteni. Elgondolkodtató, hogy vajon tényleg a legjobb társadalomirányítási eszköz-e a pénz!? Vagy sokkal inkább lélektorzító hatása az erősebb...?!

„Ezek” ugyanis le akarják győzni egymást! A családban, a szomszédot, a munkahelyen a kollégáikat, az egyik országbeliek a másik ország lakóit... Összekeverik a versenyt a harccal... Nem ismerik az erkölcsi szabályokat, hogy meddig tart a fair play szabályrendszere, és honnantól válik mindez már teljesen fölösleges, öldöklő harccá. Emiatt könnyen egymásra uszíthatóak, kisebb és nagyobb közösségeikben egyaránt.

Félelmet plántálnak szisztematikusan azokba a tömegekbe, akik nem képesek átlátni az érdekcsoportok által üzemeltetett médián... Nagyon sok területen még mindig fenntartják mesterségesen a tömegek tudatlanságát. A hatalom gyakorlásának legfőbb eszköze még mindig a tömegek vagy így, vagy úgy történő megfélemlítése... S íme, máris kész a gyilkos mérge: a gonoszság konyhájában a félelem és tudatlanság hozzávalókat jól összekeverjük egy zárt rendszerben, edényben... mondjuk egy országban, vagy a Föld nevű bolygón, jól megkavarjuk és máris hatalmas mennyiségű indulat szabadul föl, amelyet koncentrációjának függvényében már nevezhetünk is gyűlöletnek! Mindenesetre a recept évezredek óta működik! Sajnos...

Ilyen helyzetet teremtve már csupán az a kérdés, hogy mikor vágja ki magából a dugót a társadalomban így létrehozott túlnyomás... vagy mi mikor húzzuk ki belőle. Igen! Sajnos, olykor nagyon is tudatosan. S, ennek következtében máris gyöngyözik a gonoszság mérgező pezsgő-itala...

A tudatlan tömegek néha már olyan tökéletes mértékben vannak elbutítva, hogy saját szabadságukat sem merik felvállalni. A médiák által gondosan beprogramozott és egyes rosszindulatú „vezetők” által kilúgozott agyukkal, már tétován és bizonytalanul viselkednének hirtelen jött szabadságukkal. Ez a legnagyobb bűn! Nincsenek céljaik sem. Azok meghatározását is „vezetőiktől” várják... Egyéni életükben az egyetlen politikai fogalom, jelszó az „ADJATOK” harsány ordítása... ha lehet... pénzt! És ezzel véget is ér egyéni életük céljainak meghatározása. Pedig olykor ennek az egyetlen szónak... az érvényesülése érdekében még hevenyészett csoportokat – szakszervezeteket, pártokat... – is alkotnak... Természetesen a siker legkisebb esélye nélkül.

Ebből a szempontból közelítve valójában három csoportra oszthatóak: Az elsőbe azok tartoznak, akik nem szeretnek gondolkodni... a másodikba azok, akik szeretnének, de ilyen vagy olyan

oknál fogva nem tudnak! A harmadik, legkisebb csoportjuk szeret is és tud is gondolkodni. Belőlük lesznek a tudósok, ha képesek úgy vezetni életük fonalát, hogy megússzák azt, hogy az első kettő csoport tagjai eltapossák őket! Ha ezen képesek átjutni, akkor nyert ügyük van!

A másik szempontból pedig léteznek az ateisták és az idealisták. Karácsony közeledtével, csupán humánus meggondolások alapján is figyelmeztetni illene az ateistákat, hogy bizony most nehéz napok jönnek a számukra. A sok templomi ének, a szeretetről éneklő és felcsendülő kórusművek világában, fenyőillat és meghitt gyertyalángok közt, a szeretet ünnepén nem lehet könnyű fancsali képpel a tagadás filozófiájának képviselőjeként „túlélniük”.

Ők azok, akik szilárd meggyőződéssel tudni vélnek, hogy ez az egész „karácsonyosdi” amolyan „csalás” féle. Az sem zavarja őket, hogy a világ nagy része, az emberi faj többsége ünnepel ilyenkor. Azaz mindenki „szembe jön az autópályán”.

Ők még nem jutottak el annak felismeréséig, hogy az ateista is csak egy „hívő”. Aki történetesen abban hisz, hogy nincs Isten! Miközben fogalma sincs arról, hogy valójában mi is, ki is az Isten!? Szóval mielőtt megértené, megismerhetné, már tagadja is! Ez az igazi „tagadás szelleme”...! Még az sem tudatosodott bennük, hogy ők valójában az egyházfik visszaélései, túlkapásai ellen lázadtak föl valamikor száz-százötven évvel ezelőtt. Ez pedig nem jelenti Isten tagadását is egyben, hanem sokkal inkább szigorú kritika és kontroll valamely egyház, valamely szervezete vagy szereplőjének tevékenysége fölött. Ami akár még teljesen rendben is lehetne, ám Istennek ehhez az emberi gyarlósághoz – valójában – ilyen módon semmi köze! Ők még nem képesek szétválasztani tudatukban Istent és az Őt képviselő egyház különböző beosztású tisztviselőit. Az egyházak különböző szervezeteit pedig emberek építik föl, az ember pedig, mint az köztudott és ismert... gyarló is tud lenni!

Bár az ateisták, ahogyan öregszenek egyre kevésbé biztosak a „dolgukban”... Életkoruk előrehaladtával egyre többen „dezertálnak” ebből a csoportból... Természetesen sokan... pusztán „számításból”...

Egyébként is ebben a vitában a fő kérdés egészen egyszerűen megfogalmazható... nevezetesen: az emberi tudat kezelhető-e függetlenül valamilyen anyagi állapottól vagy sem...?

Csak javasolni tudom, hogy ne kapkodjunk el a választ, hiszen a tudományok a XXI. századunkban, nap-nap után olyan zseniális eredményekkel jönnek elő, amelyek az embert... az igazán gondolkodni képes embert (!) sokszor... nagyon sokszor elbizonytalanítják. Csakis az alacsony intelligenciájú emberek hiszik magukról, hogy ők már mindent tudnak!

Nekem sokkal inkább Niels Bohr szavai jutnak eszembe, aki egy helyen úgy fogalmazott, hogy aki azt gondolja, hogy érti a kvantummechanikát... nos, az egészen biztosan nem érti! Ma pedig már nem is egyszerűen kvantummechanikáról beszélünk, hanem egyenesen kvantum-elektrodinamikáról...! Úgy, hogy nekünk, közembereknek is jobb óvatosnak lennünk, és felgyűrhetjük az ingujjunkat és nekiveselkedhetünk, hogy egy kicsit próbáljuk meg mélyebben megérteni világunkat és ezáltal önmagunkat is. Mielőtt még amolyan „liliputi” lendülettel ölre mennénk, hogy nekem és csakis nekem lehet igazam...! Ez a felfogás mellett, hogy káros, primitív is.

Az emberek valójában mulatságosak. Rengeteget szenvednek... elsősorban saját tudatlanságuknak köszönhetően, és mégsem tanulnak belőle... csak néhányan!

Az idealistáknak pedig csak azt kellene megkérdezni elsősorban önnön maguktól, hogy vajon akkor is jók lennének-e, ha ezt nem „jutalmazná” a haláluk után!?

Mert ha igen, akkor ők a legremekebb emberek az emberi faj egyedei között. A farizeusság és az „érdekből jónak lenni” magatartásforma ez esetben azonnal elválhatna az igaz emberi viselkedéstől!

Az ember és ember közötti kapcsolatokban van igazából aláaknázva a boldogulásuk, továbbfejlődésük lehetősége. Akár az egyéni, de még a faji szintű boldogulásuk lehetősége is. Az aknamezőn fögőcskázni pedig nem szokás... – mondta egyszer a lányom. Legalább is az egészségre felettébb káros...

Az emberek közötti kapcsolatok túlnyomó része ugyanis őszinte szeretet nélküli! Nagyrészt nélkülözik az igazságot, önzőek és érvnyesülésük érdekében hazugok is. A jéghideg számítás, a haszonelvűség és az érdek szüli meg... az alakoskodást! Pedig pontosan tudják, ismerik az igazságot – ahogyan ezt Marlo Morgan az egyik könyvében ki is fejtette – egy-egy élethelyzetükben, családjukban, munkahelyeiken, a politikáról már nem is beszélve... pontosan tudják az Igazságot, de mégsem azt cselekszik...!

Hogy miért ilyenek az emberi kapcsolataik, és cselekedeteik.... ? Egyszerű lenne azt válaszolnunk, hogy talán azért, mert éppen ettől igazán „emberi” a létezésük!

Ennél valamivel igényesebben kutatva a dolgaikat: Csakis egyetlen racionális magyarázat lehetséges – Mentálisan éretlenek!

Miért kell egyszerre két lábbal is beleugrani a „homokvárba”?!? Mert aki ezt teszi a szó szoros értelemben vagy átvitt értelemben a munkahelyén, családi életében... ne adj’ Isten a politikában... nos, az bizony mentálisan éretlen! Ugye, ugye... Le akarod győzni a másikat! De miért? Mert te nem voltál képes „ilyet” építeni!? S valójában jónak tartod az ötletet,de irigyled, mert te még éretlen voltál hozzá, hogy a te ötleted legyen...?! Lám...! Tényleg valamiféle éretlenség ez, ami sajnos az esetek többségében át is transzformálódik agresszivitássá... No, ez az, ami már biztos jele az éretlenségnek!

Rendben van, a győzelem, az egészséges verseny fontos. De amikor már öldöklő küzdelemmé válik, akkor jobb lenne leülni egy csésze forró tea mellé és kihasználni azt az egyetlen adottságunkat –

nekünk, mint embereknek – amely az állatvilágtól alapjában véve megkülönböztet bennünket... azaz az intelligenciánkat... és kreatív, intelligens módon megbeszélni, hogy miképpen is építsünk új és egyre szebb, hasznosabb „homokvárakat” családjunkban, munkahelyeinken, országunkban! Miképpen tanítsuk meg szép „homokvárakat” építeni azokat, akikben ennek még az igénye sem fogalmazódott meg... miképpen tanítsuk meg azokat a „kivitelezés” ügyes mozdulataira, akikben már megfogalmazódott az ez irányú igény és egyáltalán nincs bennük irigység, csak még nem áll rendelkezésükre minden eszköz vágyaik, vágyuk manifestálásához.
Ez lenne az igazi Tao!

Esti hűs szellő kezdte borzolni bőrömet, lent a parton. Nagyot sóhajtottam. Felálltam, összecsuksztam a nyugágyamat. A nagypapa és unokája még mindig a homokos fövényen játszottak négykézláb állva a homokvárak mellett.

A horizonton a Nap már belecsobbant az óceán vizébe. A zsebembe nyúlva megtaláltam a kicsinyke zászlócskát, amelyet a fagyalt kelyhem tetejére helyeztek délben a parti fagyizóban. Nem is tudom, miért tettem a zsebembe, talán megszokásból...!?! Vagy csupán nem volt a közelben szemetes edény?

Elindultam a kellemes meleg homokban, vissza a szobám felé. Elmélázva figyeltem a finom, puha homokba süppedő lépteimet... Utam a homokvár és az ott játszadozó két remek ember mellett vezetett el. Odaérve egy pillanatra megálltam. Mosolyogva rápillantottam a kicsi fiúcskára. Ő visszamosolygott... rám és a papája is. Nem szóltunk egymáshoz. Én egy hirtelen mozdulattal kivettem a zsebemből a kis papírzászlót, és feltűztem a legmagasabb homokvár-tornyára...

– Kis barátom, ezt megérdemled... nagyon megérdemled! – mondtam mosolyogva. Majd búcsút intettem a kezemmel és lassú léptekkel, bokáig a homokba süppedve elindultam a szálloda felé. Még

két-három alkalommal visszanéztem... amint távolodtam tőlük.
Minden alkalommal mosolyogva integettek nekem... ennek a fur-
csa, de mosolygó idegennek.

VÉGE

2017. január